

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

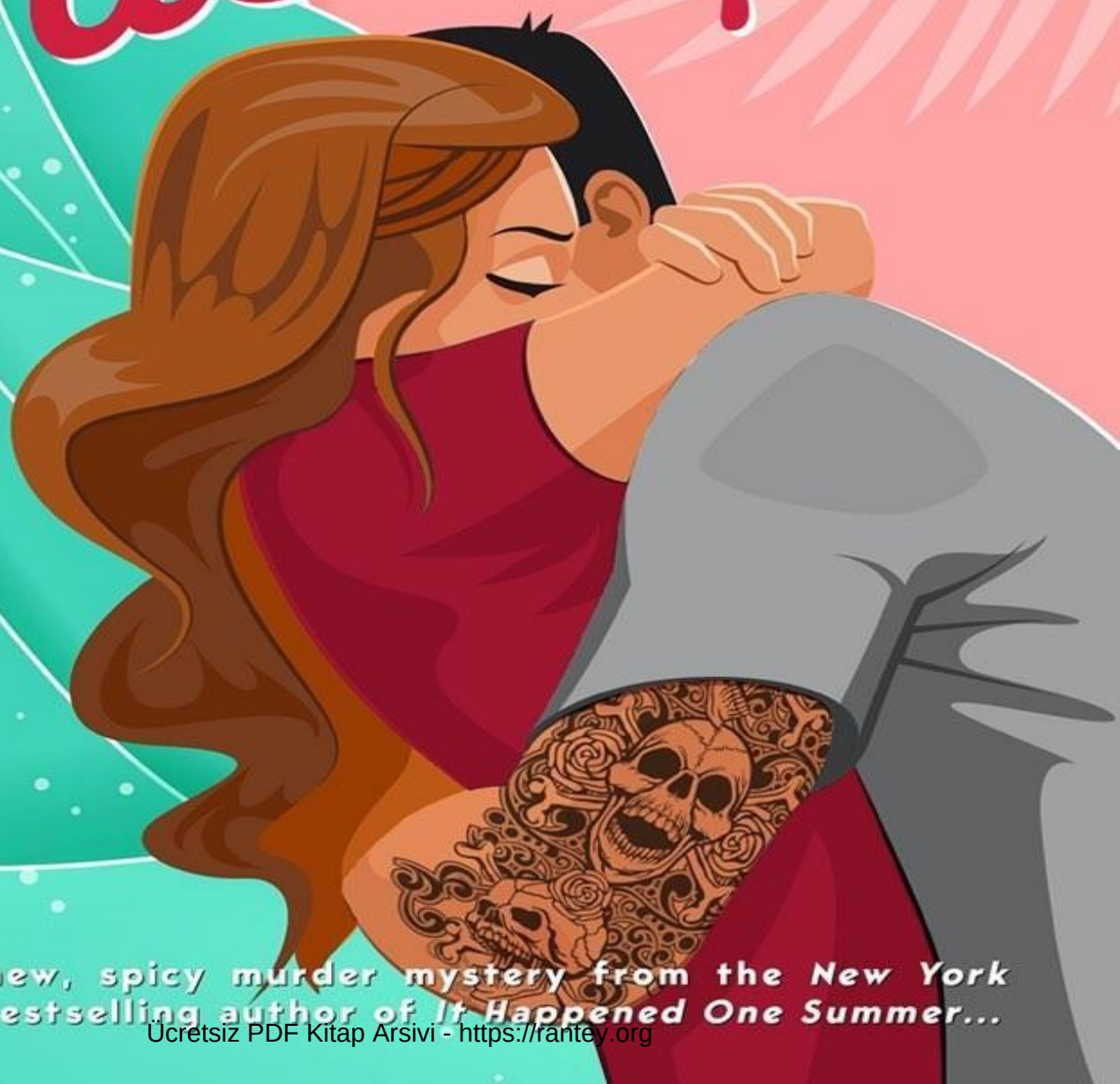
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 New York Times bestselling author

TESSA BAILEY

My Killer Vacation

An all-new, spicy murder mystery from the New York Times bestselling author of *It Happened One Summer...*

BENİM KATİL TATİLİM

TESSA BAILEY

#1 *New York Times* bestselling author

TESSA BAILEY

My Killer Vacation

An all-new, spicy murder mystery from the *New York Times* bestselling author of *It Happened One Summer...*

Telif Hakkı © 2022 Tessa Bailey Kapak

Resmi ve Tasarımı Okay Creations

tarafından Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan bilgi depolama ve geri alma sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>ChaP1 tane var</u>
<u>ChaP2 tane var</u>
<u>ChaP3 tane var</u>
<u>ChaP4 tane var</u>
<u>ChaP5 tane var</u>
<u>ChaP6 tane var</u>
<u>ChaP7 tane var</u>
<u>ChaP8 tane var</u>
<u>ChaP9 tane var</u>
<u>ChaP10 tane var</u>
<u>ChaP11 olmak</u>
<u>ChaP12 olmak</u>
<u>ChaP13 olmak</u>
<u>ChaP14 olmak</u>
<u>ChaP15 olmak</u>
<u>ChaP16 olmak</u>
<u>ChaP17 olmak</u>
<u>ChaP18 olmak</u>
<u>ChaP19 olmak</u>
<u>ChaP20 olmak</u>
<u>ChaP21 olmak</u>
<u>ChaP22 olmak</u>
<u>VEPilog</u>
<u>yazar hakkında</u>

BÖLÜM 1

Taylor

T o geçmişte bana ucuz diyen tüm insanlar... Beni nasıl buluyorsun?*Şimdi*, gerizekalı?

Bu gerçekten lüks sahil evini altı tam gün boyunca, ikinci sınıf bir öğretmenin maaşıyla karşılayabilmiş olmam, ancak kuruşları kısmak ve kaynakları yıllarca karneye ayırmak sayesinde oldu. Pırıl pırıl pencereleri olan parlak beyaz mücevher, doğrudan Cape Cod sahilinde yer alır ve etrafını saran bir sundurmaya ve yarı özel bir plaja inen yürüyüş yoluna sahiptir. New England güneşi cildimi yarı şeffaf ve en önemlisi kuzeye doğru kavururken, ayak parmaklarım kumu kazma beklentisiyle şimdiden kıpırdanmaya başladı.*hepsinden*, küçük kardeşim kalp kırıklığından kurtulmak için ortam değişikliği yapıyor.

Bir elimde valizimi çevirirken, diğer elimde evin anahtarını hemen kilitlenecek şekilde tutarken, Jude'un çocuksu yakışıklı yüz hatlarına geri döndüğünü görmek için omzumun üzerinden geriye baktım. "Lanet olsun Taylor. Sanırım peçetelerini yırtmanın yarısı işe yarar.

"Yeterince dikkatli yemek yerse kimsenin bütün bir peçeteye ihtiyacı yoktur," diye şarkı söylüyorum neşeyle.

“Burada tartışma yok. Bize bu görüşü puanladığınızda değil. Jude koltuğunun altındaki sörf tahtasını düzeltiyor. “Yani, biri buranın sahibi ve kiraya mı veriyor? Yıl boyunca burada yaşamak istemeyen birini hayal edemiyorum.

“Şaşırsın. Bu caddedeki evlerin çoğu kiralık.” Dar sokağın karşısındaki, dış cephesi kiremit kaplı ve ön bahçesinde dört bir yana dağılmış mor ortancaları olan neredeyse aynı eve başımı salladım. “Ona da baktım ama ayaklı küvet yoktu.”

“İsa.” Alaycılığı ortaya çıkarıyor. “Neredeyse kamp yapıyor olurduk.”

Omzumun üzerinden ona dil çıkardım, girişin önünde durdum ve artan bir heyecanla anahtarı kilide sokup çevirdim. “Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Güzel bir tatili hak ediyorsun, Jude.”

“Ya sen, T?” diye soruyor kardeşim

Ama ben zaten içeri giriyorum ve oh. Oh evet. Sahibinin çevrimiçi olarak vaat ettiği her şey ve daha fazlası. Panoramik pencereler çalkantılı Atlantik'e, safir okyanusa dökülen deniz çayırları ve kır çiçeklerinden oluşan bir yamaca bakıyordu. Yüksek, kirişli tavanlar, bir düğmeye basarak yanan bir şömine, büyük davetkar kanepeler ve zevkli deniz temalı dekor. Havada bir şeye dair bir ipucu bile var... tam olarak tam olarak anlayamadığım bir koku ama bir tekme var. Ve hepsinden iyisi, okyanus evin her yerinde duyulabilen yumuşak bir film müziği çalıyor.

Jude tahtasını duvara dayayıp beni yandan dürterek, “Bana cevap vermedin,” dedi ağır ağır. “Düşünmüyor musun? Sengüzel bir tatili sen de hak ediyor musun? Kamera dışında gizlice Minecraft oynayan çocuklarla bir yıl Zoom dersleri mi? Ardından, temel olarak iki yıllık malzemeyi kapsayan yeni bir sınıfı hızlandırmak için başka bir yıla mı? Bu noktada dünya çapında bir seyahati hak ediyorsunuz.”

Bu tatili hak ettiğimi düşünüyorum. BENbeneğleneceğim ama Jude'un iyi vakit geçirmesine odaklanmaktan çok daha rahatım. Ne de olsa o benim erkek kardeşim ve ona bakmak benim işim. o zamandan beri böyle

biz çocukluk "Son zamanlarda annemden veya babamdan haber alıp almadığını sormayı unuttum?" Sorduktan sonra hep nefesimi tuttuğum bir soru. "Onlarla son konuştuğumda Bolivya'daydılar."

"Hâlâ orada sanırım. Ufukta potansiyel isyanlar var ve her ihtimale karşı ulusal müzeyi boşaltıyorlar."

Anne babalarımız kariyer günlerinde hep en tuhaf işe sahip oldular. Resmi olarak arkeologlar, ancak bu unvan, paha biçilmez hazinelerin potansiyel olarak yok edilebileceği iç karışıklık zamanlarında sanatı korumak ve muhafaza etmek için yabancı hükümetler tarafından sözleşmeli olmayı içeren gerçek görevlerinden çok daha sıkıcı. Kariyer gününde kaçınılmaz olarak, ön sıradaki bir çocuk "Biraz Indiana Jones gibisin" derdi ve - buna hazırlıklı olan ailem - "Yılanlar! Neden hep yılan olmak zorunda?" Mükemmel senkronize.

Onlar çok büyüleyici insanlar.

Sadece onları çok iyi tanımıyorum.

Ama bana hayatımın en büyük hazinesini verdiler ve o şu anda, alışkın olduğu gibi, pazen ve Birkenstocks ile gittiği her yere zahmetsizce ait olduğu için en yakın mobilya parçasına yayılıyor. "En büyük odayı al, tamam mı?" esniyor, güneş yanığı parmaklarını dağınık, koyu sarı saçlarının arasından geçirerek. Tartışmaya başladığımda, ağzını işaret ediyor ve susmam gerektiğini belirten bir fermuar hareketi yapıyor. "Tartışmaya açık değil. Bu yere para yatırmayı bile göze alamazdım. Ustayı alırsın."

"Ama Bartholomew ile olanlardan sonra..."

Yüzünden bir gölge geçer. "Ben iyiyim. Benim için bu kadar endişelenemezsin.

"Kim söylüyor?" Burnumu çekiyorum, bavulumu mutfığa doğru sürüyorum. Cidden, *nedır-diro* aroma? Sanki... geçenlerde mutfakta büyük bir yemek hazırlandı ve sarımsak ve baharatlar hala havada asılı duruyor. "Sen şekerleme yap-"

Horlaması beni yarıda kestiğinde alçak sesle güldüm. Kardeşim, uçuşu devam eden bir 747'nin kanadında uyuyakalabilirdi. Bu arada, çok özel bir gece esneme ve peeling ritüeli gerçekleştirmem ve dört saat cimri bir şekilde boğuşmak için hassas yastık yerleştirmem gerekiyor. Yine de, belki buradayken dalgalar beni uyutur. Umut edilebilir.

Umut dolu bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek, tekerlekli valizimin kulpunu alıp göğsüme dayadım, faydacı öğretim ayakkabılarım beni merdivenlerden yukarı taşıyordu. O pençe ayaklı küvet, resimlerden birinin arka planına gömülü olarak internette gördüğümünden beri adımı söylüyor. Olması gerektiği gibi gösterilmedi. Hartford, Connecticut'taki dairemde sadece bir duş kabini var ve *benrüyabanyoların*. Instagram'da takip ettiğim hesapların birçoğu, sıcak su ve baloncukların altındayken tam öğün yemek yiyen insanlar da dahil olmak üzere lüks banyo zamanı ritüellerine adanmıştır. Spagetti ve köfte, köpüklerin arasında. Şimdiye kadar hiç banyo yapacağımdan emin değilim ama coşkularına saygı duyuyorum.

Ana süit büyük ve davetkar, bir kez daha deniz temasıyla dekore edilmiş, palet kremler, beyazlar ve açık mavilerden oluşuyor. Vardığımızda hava güneşli olmasına rağmen şu anda bulutlar güneşin üzerinden geçerek duvarları karartıyor. Sessizlik. Çok sessiz. Yatak beni gelip biraz kestirmeye davet ediyor ama kasırga uyarısından başka hiçbir şey beni haftalardır hayalini kurduğum banyoyu yapmaktan alıkoyamayacak.

Banyoya girdiğimde, uzak uçta, tabandan tavana resim penceresinin gölgelediği küveti gördüğümde ciyaklamamı bastırmaya bile zahmet etmedim. Bavulumu kapının hemen dışında bırakarak ayakkabılarımı fırlattım, heyecandan sırtım karıncalandı... gerçi o keskin koku üst katta da mı var? Bu garip değil mi? Belki önceki kiracı yemek yiyen tipti.*onların*Küvette yemek yiyorlar ve yanlışlıkla çürümesine izin mi veriyorlar?

Hmm. Evin geri kalanı tertemiz. Bu gerçekten izlemiyor.

Duvarda bir yerlerde ölü bir fare ya da sıçan olmalı, ama bunun iyi zamanımızı engellemesine izin vermeyeceğim. Sadece sahibini arayıp soracağım

Haşere kontrolünü göndermesi için ona. Tatilin genel radarında kısa sürede halledilecek küçük bir sinyal. Jude uykusundan uyanmak zorunda bile kalmayacak.

Pençe ayaklı küvet banyonun uzak tarafından beni çağırıyor ve akan suyun beyaz sesini şimdiden duyabiliyorum. Buharın kıvrıldığını ve pencere camını buğulandırıldığını şimdiden görebiliyorum. Belki sahibini koku için aramadan önce küçük bir banyo yaptırabilirim?

Deneysel olarak banyo kapısını kapatıyorum ve koku önemli ölçüde azalıyor.

Banyo zamanı.

Küvete giderken biraz sallandım, gösterişli bir şekilde sıcak su musluğunu açıp iç çekerek seyrek nüfuslu kumsala baktım. Büyük olasılıkla, daha dün olan 4 Temmuz'dan sonra herkes evde iyileşiyor. Dördüncü ayın bu tarafında kiralama ücretleri önemli ölçüde daha ucuzdu ve çılgınca popüler olan kardeşimin uzun hafta sonu boyunca katılacağı birkaç mangal vardı, bu yüzden beşinci gün, bir Salı günü geliyor.
- ikimiz için de çalıştı.

Küvet yarıya kadar doluyken, kısaca yatak odasına dönüp kıyafetlerimi çıkarıp düzgünce yatağın üzerine katladım ve bavullarımı resmi olarak açar açmaz seyahat sepetine yerleştirdim. Kokuya karşı nefesimi tutarak, aklıma önemli bir şey gelince banyoya dönmeye başlıyorum. Bu kiralamayı StayInn.com'da buldum ve kiracı kontrol listesinin en başında şu vardı: her zaman yangın ve CO olduğundan emin olun₂ alarmlar varışta çalışır.

"Unutmadan yapsam iyi olur..." diye mırıldandım, tavana bakarak, dedektörler muhtemelen koridorda olsa da...

İki küçük delik.

Taç pervazına açılmış iki küçük delik vardır. Hayır.

Hayır, mümkün değil. Bunu hayal ediyor olmalıyım.

Çıplak uzuvlarımda tüylerim diken diken oluyor ve kollarımı göğüslerimde kavuşturuyorum. Şakaklarımdaki nabzım atmaya başlıyor ve titriyorum. Şaşırmaya koşullu bir tepki, hepsi bu. Eminim ki tam da kalıpta çivilerin çakıldığı yer burasıdır. kesinlikle bunlar değil *gözetleme delikleri*. Kahretsin, gerçek suç podcast'lerimle çok derine indiğimi biliyordum. Şimdi her şey bir ölüm kalım durumu. Kolluk kuvvetlerinin kaçınılmaz olarak yirmi yıllık kariyerlerinde gördükleri en kötü şey olduğunu iddia edecekleri tüyler ürpertici bir hack işinin başlangıcı.

Burada olan bu değil. Bu yeni bir bölüm değil *Kemiğe kazınmış*.

Dateline'dan Keith Morrison bu küçük panik atağını anlatmıyor.

Bu sadece benim basit, sıkıcı hayatım. Ben sadece banyo arayışındaki bir kızım.

Bir daire içinde dönerek tavanın çevresinde o büyüklükte başka delikler var mı diye baktım ve boş çıktım. Kahretsin. Tabii ki bu iki delik odanın evin merkezine bakan tarafında. Diğer tarafta bir tavan arası veya bir dolap olabilir. Brüt. *Lütfen hayal gücünüzün fazla mesai yapmasına izin verin*.

Yine de, artık asla rahatlayamayacağım, bu yüzden hiç de küçük bir pişmanlık duymadan hemen banyoyu kapattım ve çıplak vücuduma bir havlu sarıp deliklerin altındaki boşluğa geri döndüm ve sanki aşağı atlayıp beni ısıracaklarmış gibi temkinli bir şekilde onlara baktım. Açıkçası bu tür şeyleri duymuştum. Röntgencilik. Herkesin var. Ancak bu, bir aylık maaş çeklerine mal olan bir sahil mülkünde yaşanmasını bekleyeceğiniz türden bir sorun değil. Bunlar gözetleme deliği olamaz. Mümkün değil. Sadece tahtadaki bir kusur. Bunu onaylar onaylamaz, sıcak suya batmış durumdayım ve bu mükemmel tatil kusursuz bir başlangıç yapıyor.

Korkmama izin vermeden önce, yatak odasının dışındaki koridora girdim ve bitişikteki dolabı açarak içeride kimse yokken bastırılmış bir nefes verdim. Yine de... delik de yok.

Acil dolapta değil. Ancak ortak duvarda çıkarılabilir bir panel var. Tarama alanı mı?

Sürünmekten bahsetmişken, cildimin yaptığı şey bu.

Vardığımızda ev çok sessiz ve karanlık mıydı? Artık Jude'un horladığını bile duyamıyorum. Sadece küvet musluğunun uzaktan damlaması. Damla. Damla. Ve şimdi hızlandıkça nefesimin sesi. "Jude?" diye seslendim, sesim tam bir sessizlik içinde yırtılan bir perde gibi çıkıyordu. "Jude?" Daha yüksek sesle sesleniyorum.

Birkaç saniye geçer. Ses yok.

Ve sonra merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Ağzım neden kuru? O sadece benim kardeşim. Ama sırtım duvara çarptığında, orada korkuyla sindiğimi fark ettim, savaş ya da kaç içgüdüm beni yatak odasına koşup kapıyı kilitlemeye hazırlıyordu. Eğer ne? Abimden başka biri merdivenlerden çıkıyorsa? Nasıl bir korku filminin içinde yaşadığımı düşünüyorum?*Sakin ol.*

Ailem, tarihi korumak adına sanat eserlerini kurtarmak için isyanların içine sızıyor. Açıktır ki, cesaretleri kalıtsal bir özellik değildir. Tepe pervazındaki iki küçük delik kalbimi deli gibi attırıyor. Bir yıl boyunca sınırlı fiziksel aktiviteyle kapatılmış bir grup ikinci sınıf öğrencisiyle yüz yüze derslerin ilk gününden bile daha fazla.

Daha acınası olabilir misin, Taylor?

Yirmi altı yaşında hayatımın fazla güvenli ve öngörülebilir olduğuna dair kanıtı ihtiyacım varsa, işte burada. Motorda bir anahtar ve rutin odaklı benliğim kendi kendini yok etmeye hazır.

Jude'un esneyen yüzü görüş alanıma girdiğinde duvara yaslandım. "Naber?"

Sinirlerimi yutarak, belli belirsiz dolabı işaret ettim. "Muhtemelen ben deli oluyorum ama yatak odasının tavanına yakın iki delik var. Ve sanırım oradaki tarama alanına karşılık geliyorlar?

Jude şimdi uyandı. "Gözetleme delikleri gibi mi?"

"Evet?" ürküyorum. "Ya da sadece bir şeyler hayal ediyordur olabilirim?"

"Güvende olmak daha iyi," diye mırıldandı, beni yatak odasına götürürken. Elleri belinde, benimle göz göze gelmeden önce uzun bir süre delikleri gözlemledi. İşte o zaman soğuk omurgamı yalıyor. İfadesi şüpheli. Umduğum gibi dalga geçmiyordum. "Ne oluyor?"

"Tamam aşkım." Biraz düzensiz bir nefes verdim. "Yapacağını umduğum gibi gülüp yapıdaki bir kusura işaret etmiyorsun."

"Hayır, ama durumu değerlendirelim T. Eğer bunlar gözetleme delikleriyse, şu anda gözetleyen kimse yok." Yanımda durmak için koridora döndü. İkimiz de emekleme alanına bakıyoruz. "Ama olumlu olana kadar ikimiz de rahatlamayacağız, değil mi?"

İnledim, banyomun görüntüleri bir duman gibi dağıldı. "Polisi aramalı mıyız?"

Sorumu tamamen mantıksız buluyor. Çenesindeki enseyi okşayarak bunu gerçekten düşünüyor. Jude'u bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Biz kardeşiz, bu yüzden doğal olarak yıllar boyunca çekişmeli kavgalardan ve düpedüz bağırma maçlarından payımıza düşeni aldık, ama o benim takımımda. Bu bir Tanrı vergisi. Beni deli olmakla suçlamıyor. Beni ciddiye alıyor. Benim için önemli olan şeyler onun için de aynı derecede önemli ve ben her zaman, her zaman onun hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, tıpkı ebeveynlerimizin neredeyse sürekli yokluğunda benim için yaptığı gibi.

Jude sonunda, "Sanırım o paneli açıp bir bakacağım," dedi. "Hoşuma gitmedi." Jude artık bir seksen boyunda olabilir, bir yetişkin. yirmi üç yaşında bir adam, ama o her zaman benim küçük kardeşim olacak - ve benim nöbetimde olası bir röntgenciyle karşı karşıya gelmesi düşüncesi midemi bulandırıyor. "En azından elimizde bir silah olmalı."

"Altı ay jujitsu aldığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hatırlatmama gerek var mı? *Sen* Eğitmenin erkek arkadaşından ayrılmasını beklediğin için orada o kadar uzun süre kaldığını mı düşünüyorsun?"

"Açıkça kayaların üzerindeydiler."

"Eminim gamzelerin işleri hızlandırmaya yardımcı olmuştur."

"Haklısın." Bana kasıtlı olarak ürkütücü bir gülümseme attı. "Onlar gerçek silah."

Başımı ona doğru salladım ama neyse ki titremem azaldı.

"Elbette." Ellerini birbirine vurur. "Hızlıca bir göz atalım ve bir kavanoz tırnak falan bulmamamız için dua edelim."

"Ya da bir GoPro," diye mırıldandım, kendimi duvara yaslayıp ellerimle yüzümü kapatarak. Jude dolaba girerken, uzanıp paneli yana kaydırarak küçük bir alanı ortaya çıkarırken parmaklarımın arasından izledim. Çok küçük. Bununla birlikte, gün ışığı hemen iki delikten içeri girer ve bunların tam olarak ortalama bir göz genişliğinde oldukları ve doğrudan yatak odasına gittikleri gerçeğini göz ardı etmek imkansızdır. gözetleme delikleri. Yüzde yüz. "Aman Tanrım. Evet. Orada bir şey... veya kimse var mı?"

Jude, emekleme alanının kenarını kavradı ve hızla yukarı çıktı. "Hayır. Hiç bir şey." Düşüyor. "Bir insanın oraya sığması için küçük olması gerekir. Ya da gerçekten esnek. Dolayısıyla, çıkarım gücüm beni yanıltmadığı sürece, dikizci bir jimnastikçidir."

"Ya da küçük bir kadın?" Şüpheli bir bakış atıyoruz. "Evet, bu gerçekten dikizci profiline uymuyor, değil mi?" Havlumu koltuk altlarımın altına daha sıkı çekiyorum. "Peki ne yapıyoruz?"

"Bana sahibinin iletişim bilgilerini gönder. Onu arayacağım."

"Ah. Hayır, yapacağım. Bunun tatil zamanınızı bölmesini istemiyorum. Git biraz kestir."

Zaten merdivenlere geri dönüyor. "Bana bilgiyi gönder, T."

Nedense hala gözetleme delikleriyle yalnız kalmak istemiyorum, bu yüzden havlumla ağabeyimin peşinden koşturuyorum. "İyi." dudağımı çiğniyorum "Sanırım çamaşır odasında basamaklı bir tabure ve delikleri kapatacak bant var mı diye kontrol edeceğim."

Bana göz kırptı. "Dikizcinin bir hayalet olması durumunda?"

"Tabii ki. Şimdi komik ama hava kararır kararmaz dikizci bir hayalet tamamen gerçekçi bir olasılık haline gelecek."

"İstersen diğer odaya geç. Casper tarafından gözetlenmek umurunda değil."

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde gülüyorum, ikimiz de çamaşır odasının kapısının bulunduğu mutfığa giriyoruz. "Muhtemelen hoşuna gider," diyorum.

"Yine günlüğümü mü okuyorsun?"

Çamaşırhanenin kapısını açtığımda kardeşimle o kadar iyi vakit geçiriyoruz ki ilk başta gördüklerime inanamıyorum. Bu bir şaka olmalı. Ya da bir Netflix gerçek suç belgeselinden tüyler ürpertici bir canlandırma oynayan bir televizyon ekranı. Çamaşır makinesiyle kurutucunun arasına sıkışmış, yüzü morarmış morarmış, gözleri cam gibi ve görmeyen iri yarı ölü bir adam olamaz. Ve alnının ortasında düzgün, siyah kenarlı bir kurşun deliği var. Bu olamaz. Ama gırtlığımdan fırlayan safra gerçek. Beni katılaştıran buz da öyle, tepeden tırnağa, gırtlığımda donan bir ıglık. Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Taylor?" Jude yaklaşır, endişeli görünür.

İçgüdüsel olarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Küçük kardeşim böyle şeyler görmemeli. Onu bundan kurtarmalıyım. Ellerim ne yazık ki etkisiz kalıyor ve Jude'un çamaşır odasına bakmasını engellemeye yetecek kadar güç toplayamadan o yanımda beliriyor. Ve sonra beni birkaç adım geriye doğru sürüklüyor, "Ne oluyor?" Ürkütücü bir vızıltı sessizliği çöker. Görüntü gitmiyor. O hala orada. Hala ölü. Adamda belli belirsiz tanıdık bir şeyler var ama titriyorum ve kusmamaya çalışıyorum ve bu tüm konsantrasyonumu topluyor. *Tanrım, Tanrım*, burada ne oluyor? Bu bir şaka değil mi?

"Tamam," diye fısıldıyorum. "N-ŞimdiBence polisi aramalıyız."

BÖLÜM 2

Taylor

Bir battaniyeye sarılmış, yanıp sönen mavi ışıkların parıltısıyla çalkalanıyorum. Bunun gerçek hayatta olmaması gerekiyor. kapana kısıldım

bir bölümü *Kemiğe kazınmış*. Ben ürkütücü sahneye tökezleyen masum görgü tanığıyım. İyileşmem gereken terapi yıllarından elbette şov notlarında bahsedilmeyecek bile. Kısa ve öz ev sahipleri adımı doğru telaffuz etmeyecek. Ama ben? O öldürülen adamın görüntüsünü yaşadığım sürece unutacağımdan şüpheliyim.

Tabii... belki de bu çok canlı bir kabustur?

Hayır. Adli tabipler tarafından kesinlikle evden dışarı çıkarılan kocaman siyah bir çanta var. Dışında *Olay yeri* Jude ve ben ise çenemiz kucağımızda olup bitenleri izliyoruz. Biz polis memurunun önümüzde ki sehpa oturduğu yerden ne söylediğine odaklanmaya çalışıyoruz ama şimdi ifadelerimizi üçer kez verdik. Tek bir detay değişmedi. Ve şimdi bir cinayet kurbanını keşfetmenin adrenalini azalmaya başladığına göre, güçlü bir defolup gitme vakası alıyorum.

"Cinayet olmalı, değil mi?" En çok kendime söylüyorum. "Kendini alnından öylece vurmuş olamaz."

"Hayır," diye itiraf ediyor memur - kırklı yaşlarının başında, Jamie Foxx ile çarpıcı bir benzerliği olan Memur Wright adında bir adam. O kadar ki ön kapıdan girdiğinde iki kez baktım. "İmkansıza yakın."

Jude, "Demek katil... onlar hâlâ dışarıda," diyor. "Yandaki kapı bile olabilir."

Memur içini çekiyor. "İyi evet. Başka bir olasılık. Bu da işimizi oldukça zorlaştıracak. Kahretsin, bu yerlerin neredeyse tamamı yazın kiralık oluyor, yani ikametgahta yerliler değil. Herhangi bir yerden herkes olabilir. Bir ziyaretçinin bir ziyaretçisinin bir ziyaretçisi. StayInn.com gibi bu kiralama siteleri tam bir baş belası haline geldi. Alınma.

"Hiçbiri alınmadı," dedim otomatik olarak, ceset torbasının son bölümünün ön kapıdan kaybolmasını izleyerek. İşte o zaman bana çarpıyor. Adam neden bu kadar tanıdık geliyordu. "Bu evin sahibi oydu. Oskar. Şimdi hatırlıyorum." Telefonum için uğraşıyorum. "Resmi listede var..."

Memur elini benimkine koyarak hareketlerimi durdurdu. "Sahibinin o olduğunu zaten biliyoruz. Aslında burada yaşadığını çok iyi biliyoruz."

Farklı bir polis memuru geçer ve yüksek sesle boğazını temizler. Memur Wright'ın ağzı kapandı.

Diğer adam evden çıkar çıkmaz, Jude ve ben neredeyse aynı anda öne doğru eğildik. "Bununla ne demek istedin?" diye soruyor. "Burada yaşadığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Wright omzunun üzerinden bakıyor, içini çekiyor ve defterine bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyor. "StayInn.com'dan birinin sizinle iletişime geçmesi gerekirdi. Onlarla tüm durum hakkında uzun uzadıya iletişim kurduk. Buraya gelmene asla izin vermemelilerdi."

"Bekle, yavaşla." Jude, gözle görülür bir şekilde toparlanarak bir elini yüzünden aşağı indirdi. "Hangi durumdan bahsediyorsun?"

"Birkaç gece önce aile içi bir karışıklıktan dolayı buraya çağrıldık." Memurun sesi o kadar alçak ki, sözlerini anlamak için daha fazla eğilmemiz gerekiyor. Bu noktada, temelde keçi sakalının kıllarını sayabilirim. "Bloğun aşağısındaki kiracılardan biri aradı. Bağırıldığı bildirildi. Yüksek sesle çarpmalar." Kalemini uyluğuna hafifçe vuruyor, tekrar yan yana kontrol ediyor. "Bir grup kız burayı kiralamış ve üst kattaki gözetleme deliklerine rastlamışlar..."

"Aman Tanrım!" Avuç içimi alnıma vuruyorum. "Gözetleme deliklerini unutmuşum."

"Dikkatin epey dağılmıştı," dedi Jude, sırtımı sıvazlayarak ama dikkatini memurdan ayırmadan. "Yani bu küçük ikramiyeyi ilk keşfeden biz değil miydik?"

Wright başını salladı. Onları bulan kız babasını aradı. Büyük, uzun yol şoförü tipi. Anlaşılır bir şekilde cehennem gibi sinirli geldi, ama polisi aramak yerine kızına sahibini arayıp onu getirmesini sağladı. Ayrılmak için biz gelmeden önce baba birkaç yumruk yedi. Kızlar, geri ödeme aldıkları ve babaya karşı herhangi bir saldırı suçlaması yapılmadığı sürece dava açmamayı kabul ettiler. Ancak Barnstable Polis Departmanı bu konuda StayInn.com ile iletişime geçti. Size haber verilmeliydi."

"Evet, yapmalıydık." Zihinsel olarak, şimdiden StayInn.com'a sert bir e-posta yazıyorum. Hatta birkaç seçim sözcüğü içerebilir, örneğin *Duygusal travma* *Vehukuk Müşaviri...Vehesap kredisi.* "Oscar'ı gerçekten yakaladılar mı? *seyirdeliklerden mi?*"

"HAYIR." Wright, tükürmeden önce bir sonraki kısmı çiğniyor. "Ama bir kamera vardı. Bir tripod üzerine kurun."

Kardeşıme bakmadan, yüzlerimizin tiksinti ile aynı olduğunu biliyorum.

Bir adamın bu evde kadınları yasadışı bir şekilde gözetliyor olduğunu bilmek beni rahatlatıyor ve burada altı gün geçirmek üzereydim.

—Bir açıklama bulmaya geri dönüyorum. "Öfkeli babayla yaşanan münakaşa Oscar'ın yüzündeki morlukları açıklıyor sanırım ama o kızların babası açıklamadı.*cinayeto*, değil mi? Tüm durum çözüldüğünde Oscar hayatta mıydı?

Wright omuz silkiyor. "Teğmenim, her şey söylenip yapıldıktan sonra babanın hâlâ gaza getirildiğini düşünüyor. İş bitirmek için geri geldi. Ev sahibi, bir şüpheli tarafından kışına tekme atılıyor, sonra bir başkası tarafından öldürülüyor mu? aynı lanet içinde*hafta*? Hayır. Biz tesadüflere inanmıyoruz. O kadar büyük değil.

"Evet, hariç..."

Yine de senaryoyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Tam oturmuyor. Ve bu konuda hiçbir şey düzgün veya derli toplu olmadığında her şeyi düzgün bir şekilde bir araya getirmeye çalışmayı gerçekten ama gerçekten bırakmalıyım, ama bulmacaları yarım bırakmakta her zaman zorlanmışımdır. Ancak yapbozlarım genellikle beş bin parça ile gelir, gözetleme deliği ve kurşun yarası ile değil.

Yine de, meraklı doğam, ailemden miras aldığım tek şey. Kesinlikle onların cesaretinin bir gramıyla doğmadım. Yıllar boyunca birkaç kez ağıt yaktıkları, elimi okşadıkları ve bana zorla gülümsedikleri bir gerçek.

Bu bizim küçük öğretmenimiz. Her zaman güvenli oynuyor.

Jude Endonezya'da sörf yapıyor. Montana'da hava dalışı. Çoğunlukla pandalarla birlikte bir hayvan barınağında çalışıyor, ama bazen gerçekten *aslanları besler*. İnternette büyük kedilerden birini kucaklarken çekilmiş bir videosu var. Gülerken ve aslanın yelesini ovalarken dev yaratıkla birlikte çimlerde yuvarlanmak gibi. Birisi bana e-posta gönderdiğinde neredeyse ölüyordum. Tabii ki, hiç kimse Jude'un ablasına tüm bu tehlikeli iş hakkında danışmayı düşünmedi bile, ama ben *Olumsuz* artık bu konuda tuzlu. Çoğunlukla.

Peki tamam Cesaret bende çok bulunan bir şey değil. Bu tatil, bir süredir yaptığım en maceralı şeylerden biri. Bu rezervasyonda "rezervasyon yap" düğmesine tıkladığımda aslında bir kırlent çiğnemek zorunda kaldım. Ama çamaşır odasına girdiğimde ve zavallı Oscar'ın boşluğa boşluğa baktığını gördüğümde içimde bir şeyler oldu.

Daha doğrusu...*Hiçbir şey* olmuş.

Korkunç koşullara rağmen dünyanın sonu gelmedi.

Ayakta kaldım, kendi ayaklarım üzerinde. Belki şimdi... Neyi merak ediyorum*başka*Yapabilirim. Belki yardım edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Ailem ve Jude gibi cesur ol. Ya da ev sahipleri*Kemiğe kazınmış*Araştırdıkları küçük kasaba cinayetlerinin mahallerine sızan, zor sorular soran. Böyle cesur olabilir miyim? Her zaman düşündüğümde daha cesur muyum?

Jüri hala dışarıda, ama ben*Yapmaksüper* bir güce sahip olmak ve her şeyi aşırı düşünmeyi içerir. Şimdi yaptığım şey bu. Gerçekleri kemirmek... ve komplo boşluklarını bulmak. Belki bu benim işim değil, belki bize kalacak başka bir yer bulmaya odaklanmalıyım, ama Oscar'ın cesedini keşfeden kişi olduğum için yardım edemem ama kişisel olarak dahil olmuş hissediyorum. Onu buldum. Kulağa çılgınca gelse de, katili sorumlu tutmak ve bu bulmacayı tamamlamak konusunda belirli bir sorumluluk hissediyorum. Gerçeklerin üstü kapatılıncaya kadar tüm bu çileden devam edebileceğimden emin değilim.

"Memur Wright..."

Pencere camlarını bir keder feryadı sarstı, ardından bir inkar haykırışı. "HAYIR! kardeşim değil!*Oscar mı?*Oscar!"

Jude ve ben birbirimize göz kırptırıyoruz ve açık ön kapıyla yüzleşmek için hızla dönüyoruz. Ambulansın açık kapılarında bir kadın, acı dolu bir ulumayla başını geriye atarak acil tıp teknisyeninin kollarına yığılıyor. Wright'ın omzuna iliştirilmiş radyodan bir ses çıtırdıyor. "Evet, kurbanın kız kardeşi burada. Birisi sosyal hizmet görevlisini aşağı gönderebilir mi?"

"Oh hayır." Burnumun ucu yanmaya başladı ve hiç düşünmeden Jude'un koluna uzandım, sıktım. Zavallı kadın. Kardeşini yeni kaybetmiş. Onun ne hissettiğini hayal edebiliyor musun?"

Karşımızdaki memur homurdandı. "Ne yaptığını öğrendiğinde muhtemelen çok farklı hissedecek."

"Kafası karışmış olabilir. Ama yine de üzgün," diye mırıldandı Jude, görünür bir şekilde bitkin bir halde minderlere yaslanarak. Zavallı bebek uykusunu bir türlü bitiremedi. Ona bu gece için güvenli bir yatak bulmalıyım.

"Evet," kardeşime katılıyorum. Wright'a soruyorum, "Sen misin?*pozitif* Yine de Oscar dikizci mi? Delikler-"

Ağlayan kadın tökezleyerek eve girdiğinde bir kez daha sözlerim kesildi. Kendini desteklemek için duvarı kullanarak oturma odasına bir adım atıyor, ardından iki adım daha atıyor, sonra solumuzdaki kanepeye kemiksiz düşüyor. Gözlerim artık dolu ve dökülmenin eşiğinde, sadece onun kederini hayal ediyorum. Kardeşimi kaybetseydim, aşağıdan yukarıyı bilemezdim. "Korkunç kaybın için çok üzgünüm," diyorum.

Dikkati benimkine kaydı ve...

Yapmıyorum*istekile*. Ama gözlerinin kuru olduğunu fark ettim.

Herkes kederi farklı yaşar. Amanda Knox'a çağrı. Yargılamıyorum. Tamamen rastgele, yargılayıcı olmayan bir zihinsel notasyon yapıyorum. O kuru yanaklarda bir kaktüs büyüyebilirdi.

"Adınızı söyler misiniz hanımefendi?" Wright ona sorar. Lisa. Lisa Stanley." Bir bakışla beni ve Jude'u iğneliyor. "Sen kimsin?" Ben Taylor Bassey'im. Bu benim kardeşim Jude. Burada kalıyorduk. Veya daha ziyade burada kalması gerekiyordu. Ama biz... geldikten hemen sonra Oscar'ı bulduk."

"Ah. Pekala, merhum ağabeyim tatilinizi mahvettiği için çok üzgünüm," diye çıkıştı. Şikayet etmediğimize dair ona güvence vermek için acele etmeden önce yüzü buruştu. Üzgünüm, ben sadece... kaba olmak istemem. yapamam

bunun olduğuna inan. Vurulduğunu söylüyorlar! Kardeşimi kim vuracaktı? Vücudunda ortalama bir kemik yok. Düşman yok...”

Kimse bir şey söylemiyor. Ancak Wright akademideki poker surat eğitimini kaçırmış çünkü patlamaya hazır görünüyor.

"Ne?" diye soruyor Lisa, omurgasını düzeltiyor. "Nedir?"

Wright, Lisa'ya gözetleme delikleri ve kamera üzerinden kiracının babasıyla yaşadığı yüzleşmeyi anlatırken, dünyanın en rahatsız edici sohbeti başlar. Ayrıntıları vermeyi bitirdiğinde, Lisa gözlerini boşluğa dikti. "Dayak yediğini neden bana söylemedi?"

"Şartları göz önünde bulundurursak, muhtemelen utanmıştır." Wright içini çekerek bize kartını verdi ve ayağa kalktı. "Aklına başka bir şey gelirse bana haber ver. Gece için şapkanızı asacak bir yer arıyorsanız, Hyannis'te bir DoubleTree var. Havuz uygun.”

Jude kartı alarak, "Teşekkürler," dedi. Wright ön kapıdan çıkar çıkmaz ağabeyim ayağa kalktı. "Ben gidip DoubleTree'yi arayacağım."

Lisa hemen, "Bunu yapmana gerek yok," diye araya girdi, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Ona sadece boş gözlerle baktığımızda, çantasını karıştırıyor ve bir yüzük üzerinde bir araya getirilmiş çok çeşitli anahtarlar çıkarıyor. "Ağabeyimin bu blokta üç kiralık evi daha var. Onun için bakım planları yapıyorum. Yeni kiracılar gelmeden önce mülkü inceleyin. Ve benzeri. Burayı tekrar kontrol etmek için geç kaldım ya da BENonu bulurdu.” Uzun bir nefes veriyor. “O...öyleydi...işin tamamıyla oldukça ilgili. Normal bir adam. Emlak işine girmeden önce geçimini sağlamak için posta dağıtırdı. Tanrı onu seviyor, kardeşim tembeldi. Delege etti. Bu yüzden...” Başını hafifçe salladı. “Bu hiç mantıklı değil. Oscar yapmazdıcasusinsanlarda."

"HAYIR. Bu hiç mantıklı değil," diye patladım kendimi durduramadan. "Taylor," dedi Jude ağzının kenarıyla. "Frene bas."

"Kardeşi," diye fısıldadım. "Her şeyi bilmek isterdim." "Seni seviyorum ama lütfen bir cinayet soruşturmasına bulaşma."

"Karışmıyorum. Sadece bazı ayrıntıları aktarıyorum. "Ders kitabı katılımı."

Lisa önümüzde sehpanın üzerine çökerek Wright'ın bir zamanlar oturduğu yeri işgal etti. Dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğiliyor ve yakından bakıldığında Oscar'la paylaştığı fiziksel benzerlikleri görebiliyorum. İkisi de ellilerinde. Hafif çengel burunlar. Yüksek alınlar. Ağarmış saçlar. Ama Lisa daha minyonken, erkek kardeşi...

"Çok büyük. Oscar, o emekleme alanına sığamayacak kadar büyüktü."

Lisa'nın anteni kalkar. "Gözetleme deliklerini bulduğun tarama alanı mı?"

"Bu doğru." Jude'un inlemesini duymazdan geldim. "Oraya çıkmış olmasına imkan yok."

"Bir merdiven kullanabilirdi, T." Ağabeyim sohbete gönülsüzce katılıyor ve Lisa'nın yararına, "Varsayımsal olarak, elbette," diye ekliyor. "Bu delikleri her iki taraftan da delmek oldukça kolay olurdu. Ve yapmadı*ih*tiyaçtarama alanına girmek için. Tek yapması gereken kamerayı kaydırmaktı."

"Evet. Deliklerden bakmayı hiç düşünmemişse." Tek, kısacık bir an için, sankiSVU'larOlivia Benson. Tek ihtiyacım olan palto, dipsiz kahverengi gözler ve yanımda karamsar ve güzel görünen Stabler. "Neden tatbik etti?*ik*ionlardan mı?" Ağabeyim ve Lisa arasında bir bakış paylaştım. "Bu delikler, bir kişinin içlerinden bakması için açılmıştır. Oscar-*varsayımsal* olarak- yalnızca konuklarını filme almak isteseydi, tek bir deliğe ihtiyacı olurdu. İki değil."

Jude bir an için kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Haklısın. En azından tuhaf."

Lisa yavaşça, "O delikleri açan kişinin tarama alanına sığacak kadar küçük olduğunu söylüyorsun," dedi ve başını sallamaya başladı. "Belki bir kadın?"

Hala ağlamadığı gerçeğini düşünme. Bir damla değil.

"Belki."

Jude tuhaf bir hava almaya başlıyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü başının üstündeki saçın en dağınık kısmını düzenlemeyi ve yeniden düzenlemeyi bırakmadığı o şeyi yapıyor. "DoubleTree'yi aramalıyız, Taylor. Eminim Bayan Stanley'nin yapacak bir sürü araması vardır..."

"Polis şimdiden o kadar emin ki son kiracının babası." Lisa, polis memurlarının garaj yolunun sonunda toplanmış halde durduğu pencereden dışarı bir göz attı. "Ve dürüst olalım, sapık olduğuna inandıkları biri için yukarıda ve öteye gitmelerinin hiçbir yolu yok, değil mi?" Dişliler gözlerinin arkasında dönüyor. "Belki de bir özel dedektif aramalıyım. Erkek arkadaşım şu anda görevde ama Boston'da bir adamla birlikte büyüdü. Eski bir dedektif ödül avcısına döndü. Bu yerlilere paralarının karşılığını verebilecek ve belki de bu süreçte ağabeyimin adını temize çıkarabilecek biri.

Görmek? Hepimiz kendi
yollarımızda yas tutuyoruz.
Ağlarım. Lisa sevdiklerinin
intikamını alır.
Hikayenin ahlaki, herkes benden daha cesur.

En sonunda Jude'a acıyarak ve kanepeden kalkıp, battaniyenin omuzlarımdan düşmesine izin vererek, "Özel bir dedektifin zarar vereceğini düşünmüyorum," dedim. "Bir kez daha Lisa, kaybın için çok üzgünüm." Tokalaşmak için elimi uzatıyorum. "Keşke daha iyi şartlar altında tanışsaydık."

Beni kucaklıyor. "Bana umut verdin Taylor. Teşekkür ederim. Onun bir pislik çuvalı olarak hatırlanmasını istemiyorum. Gerçekte ne olduğunu öğreneceğim." Elime soğuk ve metalik bir şey bastırıldı ve bir dizi anahtar bulmak için aşağı baktım. "Sadece bloğun aşağısında. Altmış iki numara. Israr ediyorum."

Anahtarları geri vermeye çalışıyorum. "Ah, biz gerçekten yapamayız..."

"Emin misin?" Kaşlarını sallıyor. "Pençe ayaklı bir küveti var."

Bir işaret falan mı takıyorum? Ah,
diye nefes alıyorum. "Gerçekten
mi?"

Jude bir an başını öne eğdi, sonra gönülsüzce valizlere yöneldi. "Altmış iki numara mı diyorsun?"

Evden çıkarken, kapının hemen içindeki konsolun yanında durdum.

Evin incelemelerini okurken bir misafir defterinin resimlerini gördüm. Açıkçası bu beni tam bir salak yapıyor, ancak gelecekteki konukların okuması için sayfalardan birine kendi mesajımızı yazmayı dört gözle bekliyordum. Kenar boşluklarına kalamar çizecektim.

Çekmeceyi ya da masayı kaydırarak açarken altın kabartmalı harflerle beyaz deri kitabı görüyorum. *Konuk deneyimleri*. Onu almaya neyin sahip olduğundan emin değilim. Jude hızla bana başını sallarken onu hızlıca çantama koymak ve ellerimi dezenfekte eden mendiller ve güneş gözlüğü kutusuyla örtmek için. Belki de bu gece bir ceset keşfettikten sonra bu kadar tutarlı olmakla kendimi şaşırttım... ve başka neler yapabileceğimi bilmek istiyorum. Bir gizemi çözmek ve her zaman kaçırdığım cesareti bulmak için gerekenlere sahipsem. Ya da belki de polisin bu cinayeti orijinal teorilerinin ötesinde inceleme motivasyonundan şüpheliyim. Kabul edelim, Lisa'nın duygu eksikliği altıncı hissimi dürtmeyi bırakmayacak. ben bile bilmiyordum *vardı* altıncı his.

Doğaçlama kanıt soygunumun nedeni ne olursa olsun, yarın biraz göz attıktan sonra kitabı geri vereceğim. Önemli değil, değil mi?

BÖLÜM 3

Myles

bisikletimden inip bir antasit doldur.

Pekala, Cape Cod bu güneşli havada cehennem kadar neşeli değil mi?

Perşembe öğleden sonra?

Her kapıda hayatın bir kumsal olduğunu ilan eden küçük tabelalar asılı. Plaj Hayat. Hayat sahilde daha güzeldir. Gün denizler. Bu kadar çok kumun olduğu bir yer hakkında nasıl tutkulu olunur, beni aşıyor. Ben şimdiden yola geri dönmek istiyorum. Ne yazık ki pek çok şeye sırtımı döndüm ama bunu arkadaşım Paul'le yapamazdım. Görevlendirildiği ve kız arkadaşı için bu pisliği bizzat düzeltemediği sürece olmaz. Paul bir keresinde vitraylı bir kilise penceresini hat sürücüsüyle parçaladığımda bana ispiyonlamayı reddetmişti.

Buradayım çünkü ona borçluyum ve Boston'da birlikte büyüdük ama sonra ben yokum.

O zamana kadar işim Oscar Stanley'nin "gerçek katilini" bulmak.

Bu benim ödül avı iş kolumda çok oluyor. Aile inkar ediyor. Oğulları şartlı tahliyesini ihlal etti ama hayatını değiştirmeye çalışıyor. Kızları kaçak, ama sadece masum olduğu için

o uyuşturucu suçlaması ve kimse ona inanmıyor. Hepsini daha önce duydum ve bir kulağımdan girip diğlerinden çıkıyor. Benim işim, kötü insanları kolluk kuvvetlerinin kapısına getirmek ve bürokrasi veya evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalmadan çekle ısıık çalarak çekip gitmek.

Bu durum, toplanacak ödöl olmadığı için biraz farklıdır. Ortada suçlu yok. Elimde bir isim, yüz ya da hapishane kaydı yok. Elimdeki tek şey koca bir soru işareti ve karşılık olarak bir iyilik. Bununla birlikte, Paul bana Oscar Stanley'nin özetini ve cinayetten önce röntgenci Tom yöntemlerinin onu nasıl sümöklü bıraktığını anlattıktan sonra, bu konuda yerel polisle aynı fikirde olma eğilimindeyim. O kızın babası işi bitirmek için geri geldi. Hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde otoyola geri döndüğümü kanıtlamam bir veya iki günümü almalı, herhangi birine karşı herhangi bir iyilik veya sorumluluktan arınmış durumdayım.

Buraya, Coriander Lane'e giderken, Lisa Stanley'nin evinde durdum ve elimdeki anahtar takımını aldım. Teknik olarak burası bir suç mahalli ve girişte sarı bir uyarı bandı var ama kurallara uymak pek bana göre değil. hiç olmadı Bu yüzden boktan bir dedektif ve daha da kötü bir kocaydım. Sadık olabilirdi, ama sadakat ancak bir adam yeminlerinin değer verme kısmını dışarıda bıraktığında ileri gider.

Sahilde kahkahalar yükseliyor, sesler Tom Petty'nin seslerine karışıyor. Bir yaban arısı uçurtması dalıp gökyüzünde dönüyor. Sosisli sandviçlerin ve hamburgerlerin kokusu esintiyle yoğun bir şekilde taşınır. Burası insanların aileleriyle tatile geldiğı yer. Mutlu olmak.

Buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum.

Anahtarları fırlatıp elime aldım ve sokağın karşısındaki sözde cinayetin işlendiğı eve doğru devam ettim. Suç mahalli fotoğraflarını görmedim ama kurbanın tarifine sahibim ve Oscar boyunda bir adamın ölümden sonra fail tarafından taşınması pek olası değil. Ayrıca, katil bunu neden yapsın ki? *Daha kolay* Cesedin bulunması için mi? Hayır, bu bir tutku suçuydu. Kızgınlık. Kesilip kurutulur.

Bitsin bu iş.

Yolun yarısındayım ki sırtımda bakışlar hissediyorum.

Yavaşça omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve kahverengimsi sarı saçlı, belki yirmili yaşlarının ortalarında genç bir kadının bir evin ön verandasında saksıyı suladığını görüyorum. Yine de potu tamamen kaçırıyor. Musluktan doğrudan döşeme tahtalarına dökülen su, çıplak baldırlarına sıçradı. Ve hiç fark etmiş gibi görünmüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sert bir tonda havlıyorum.

Tenekeyi yüksek bir sesle yere düşürüyor, parmak ucunda dönüyor ve kafa kafaya ön kapıya koşuyor, lanet olasıca şeyden sekiyor. Yüz metre öteden bile başının etrafında dönen kanaryaları görebiliyorum.*Meraklı olduğun için aldığın şey bu.*

Kot pantolonumun cebinden bir antiasit daha çıkardım, patlattım ve sokağın karşısındaki aman neşeli yoluma devam ettim, ön kapıdaki uyarı bandını yırttım ve yere düşmesine izin verdim. Arkadan yaklaşan ayak seslerini duyduğumda eşiğin yarısına gelmişim. Çevik, kız gibi olanlar. Fırtına kapısının yansımada, meraklı komşu yaklaşır. Ve bum, şimdiden sinirlendim. "Dinle, polisi aramak ister misin?" Kaşlarımı çatarak, onunla yüzleşmek için kısmen döndüm. "Benim ol..."

Bu son derece tuhaf, ne dediğimi bir nevi unutuyorum.

Bu daha önce başıma hiç gelmemişti. Ağzımdan çıkan her kelimenin bir amacı var ve kiminle konuşuyorsam dinlese iyi olur. Ben sadece... ona neden bu kadar kötü davranmayı planladığımı gerçekten bilmiyorum, hepsi bu. Az önce bir kapıya koşmadı mı? Bu acıtmak zorundaydı. Ayrıca bacaklarının her tarafında su sıçraması var ve o...

Gerçekler gerçeklerdir. O bir düğme kadar sevimli.

Sevimli kadınlara ikinci kez bakmam.*Herhangi bir şeysevimli, gerçekten.* Bu, bir karahindibaya hayranlık duyan bir traktör gibi olurdu. Bakmak iyi bir fikir gibi görünebilir, ancak traktörler karahindiba biçmek için yapılmıştır. Yaptıkları şey bu. Bu yüzden çillerin bir nevi... her şeyi dağıttığını fark etmemin pek bir faydası yok.

burnundan boynuna kadar. Göğüslerine. Hangi bir bikini üstüne bağlanır. Pembe olan. Tek başına renk, baktığım için kendimi suçlu hissettiriyor, ama lanet olsun, ellerime tam oturlardı. Birçoğu yapardı. O kalçalar. Dizleri. Güzel yüzünün yanları.

Tanrım. Başının tepesi zar zor çeneme ulaşıyor. Benim sorunum ne?

Boğazımı temizliyorum. Zor. "Dediğim gibi, polisi aramak ister misin, yarım litre? Misafirim ol. Burada olduğumu biliyorlar."

Yarım litre mi? nefesi kesildi. Püskürtmeler. Büyük bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor, bu yüzden gözlerinin tüm gücünden etkileniyorum. Yeşil olanlar. Kahretsin. "İşimde en uzun boylu kişinin ben olduğumu bilmeni isterim," diye devam ediyor.

"Ya yalnız çalışırsın ya da anaokulu öğretmeni olursun."

Bir anlık tereddüt. Sağdan sola ince kayma. "Yanlış." Ona göz kırptım ve o kışlandı. "Asla yanılmam."

Boynundan yukarı sürünen bir kızarıklık mı? Tanrım, benden sekiz ya da dokuz yaş küçük olmalı. Yirmili yaşlarımın ortalarından otuzlu yaşlarımın ortalarına kadar. Bu yüzden bikini askısının omzuna girdiği yeri kesinlikle fark etmiyorum, çok hafif. Sadece bu taraf çok sıkı. Parmağımı altına sokup küçük malzeme şeridini kolundan aşağı sürüklemeyi kesinlikle düşünmüyorum. Onu bir doğum günü hediyesi gibi açmak.

Tanrım, sevişmeye ihtiyacım var. Bu gerçek şu ana kadar, Orta Sınıf Vacationville'in kalbindeki bu yabancıyı şehvetle arzularken, göğüs uçlarının güneş ışığında nasıl görüneceğini merak ederken, hepsi tükürüğümde yalayana kadar açık değildi. Muhtemelen evlidir. Yirmili yaşlarındaki bekar kızlar Cape Cod'da tatil yapmazlar. Taşra kasabası, belki. Ama Falmouth'un bu aile odaklı bölümü değil. Öyleyse neden yüzük takmıyor?

Bir tane aradığımı fark etti.

Kahretsin.

Yanıt olarak duruşu değişir. Elleri iki yanına düştü ve bilinçsizce saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak soldan sağa kaydılar.

Sanki sadece şimdi, tam bu saniyede benim bir erkek olduğumu fark ediyor ve bana bir bikini ve bir külottan biraz fazlasını kapatan saçma sapan kot şortla yaklaşıyor. Ve kepenklere oyulmuş kalp şekilleri olan o şeker gibi tatlı evde onu bekleyen bir erkeği olup olmadığını merak edecek kadar ilgimi çekiyor. Bunların hepsini çözüyor ve hiçbirini muhteşem yüzünde saklamıyor.

Harika. Güzelden muhteşeme geçtik.

Kesinlikle evli, seni aptal. İşini yap ve git.

"Git çiçeklerini sula. Meşgulüm."

"Biliyorum. Ben sadece..." Ellerini beline kavuşturana kadar çırpındı. "Şey, henüz bir teorin var mı diye merak ediyordum."

"Daha yeni geldim." Çenemi bisiklete doğru eğiyorum. Geldiğimi gördün, değil mi? "Ölüm tuzağında. Evet. Ama sanırım bir çeşit aldın avans...dosya. Veya dava dosyası. Sağ?"

Bu bakışa maruz kalacak kadar şanssız olan herkes gibi sinip kaçacağını umarak ona kısık gözlerle baktım.

"İyi. Utangaç olun, Bay..."

"Adım için endişelenmeyin."

Bu onu bir anlığına şaşırttı, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. Ama sonunda omuz silkiyor. Sadece benimle konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Biraz ciddi bir tavırla arkasını döndü ve caddenin karşısına geçti. Cesedi falan bulan ben olduğum için.

"Buraya geri gel."

"Yapacağımı sanmıyorum." Yarım litre.

"*BEN* bir adı var."

"O zaman buraya gel ve bana anlat."

Tanrı aşkına, benim neyim var? Bu genç kadını gerçekten takip ediyormuyum?*kesinlikle* muhtemelen caddenin karşısında Carter veya Preston adında biriyle evli? Cinayet evinde fotoğraf çekmeli, kan sıçraması ya da gözden kaçan kanıtları kontrol etmeliydim. Bu kadının adını öğrenmek için aniden umutsuzluğa kapılmamalıyım. Ama kıcı eşek gibi hareket ettiğinde onu takip etmeyi bırakabilirsem ne olur?*gerekir* taşımak.*Lanet etmek.*

Bir kuruşun üzerinde dönüyor ve tıpkı bir traktörün her zaman bir karahindibaya yaptığı gibi onu neredeyse biçiyorum. Sonunda başparmağa geldik, ama ben on santim daha uzunum, bu yüzden yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş ve güneş ışığıyla örtülüyor. Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Gerçekten sevmediğim bir şey.

Cesedi buldun, dedim, işime devam etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. İşte bu.

Gir ve çık. Karışıklık yok. İşte bu yaptığım şey. Sevdiğim şey bu.

Bakışları bir an için ağzıma kaydı ama bu, külotumu XXL yerine XL gibi hissettirmeye yetti. "HI-hı."

Onu ölü bir adamın yanında düşününce neden tenim yapış yapış oluyor? Yakın zamanda öldürülen biri mi? Böyle bir şey görmemeliydi. Çiçekleri sulayıp kapılara koşan bu kadın değil. "Bana hemen evden çıktığını söyle. Katilin hâlâ mülkte olması ihtimaline karşı."

"Ah." Burnunu buruşturuyor. "HAYIR. Biz yapmadık."

Biz. İşte burada. Homurdandım, çünkü midem bulanırken konuşmak iyi bir fikir değil. Benim sorunum da bu. Bu yüzden boynumun güneyindeki her şey bozuk. "Sen ve kocan."

"Ben ve erkek kardeşim."

Mide ekşimem nereye gitti? Dalgalar halinde geliyor olmalı. "Kardeşinle birlikte buradasın," diye onayladım, sesimdeki rahatlamayla yüzümü buruşturarak.

Başını salladı, gözleri ciddiye. Cesedin kim tarafından keşfedildiği çok önemli bir bilgi. Muhtemelen dosyada olması gerekirdi."

Şimdi gülümsemek için çok güçlü bir dürtüm var. Belli ki kafamın muayene edilmesi gerekiyor. "Biz buna dosya demeyiz, yarım litre."

Meraklı baş eğme. "Sen buna ne diyorsun?"

"Notlar. Sıkıcı eski notlar. Ve bu dava böyle olacak. Sıkıcı, hızlı, açık ve kapalı. Dostum bir grup kızı gözetliyordu ve yakalandı. Babam öfkesini kaybetti. Fiziksel münakaşalar, düşündüğünüzden çok daha sık ölümle sonuçlanıyor. Ya birisi savaşı kaybeder ve intikam almak ister. Ya da biri bırakamaz. Burada olan da buydu."

"Ama Lisa Stanley seni işe aldı? Oscar'ın kız kardeşi mi?"

"Teknik olarak evet, gerçi erkek arkadaşına bir iyilik yapıyorum."

"yaptın mı konuşmakona? Sana gözetleme deliği teorisiyle ilgili sorunlardan bahsetmedi mi?"

Başım şiddetli bir iç çekişle geriye düşüyor. "Sen o amatör dedektiflerden birisin, değil mi? Netflix'te birkaç sansasyonel belgesel izlediniz ve şimdi kolluk kuvvetlerinin onursal bir üyesi olduğunuzu düşünüyorsunuz."

"Podcast'ler daha çok benim işim aslında..." Bulutlara doğru inledim.

"—ama bu konuyla alakalı değil. Ben sahibim*Her zaman* her şeyi temiz ve düzenli bırakmayı severdi. Mesela gömleğinde gevşek bir iplik var ve onu kesmek için can atıyorum." Parmaklarını oynatıyor ve ipe erişmesini sağlamak için öne adım atmaya çok yaklaştım, sırf bana dokunmasını sağlamak için. "Amaç konukları filme almaksa, iki gözetleme deliğine gerek yok. Sadece biri gerekli olacaktır. Birisi aynı anda iki gözüyle casusluk yapmış olmalı. Ve Oscar Stanley o emekleme alanına asla sığamazdı.

"Belki önce delikleri o açtı, sonra sığdırma yeteneğini yanlış hesapladığını fark etti." Dudağını çiğniyor, hiçbir şey söylemiyor. "Bir kişinin davranışında her zaman bir kafiye ya da sebep yoktur. Ve çoğu zaman insanlar sadece hata yaparlar. Bu işi almam gibi bir şey. Elimle kovma hareketi yapıyorum. Cidden, çerez kesici tatil evine geri dönmesine ihtiyacım var.

sokağın karşısında çünkü benim huzurumu bozuyor. Onunla ilgili bir şeyler fark etmeye başlıyorum. Göbeğinin altında küçük bir ben. Konuşmaya başlamadan önce nefesini içine çekme şekli. Onun elma bahçesi kokusu. "Eve koş. Bunu hallettim. Dediğim gibi, bu işi çabucak bitireceğim."

Bir süre sonra başını salladı ve geri çekilmeye başladı.

Ve sanki midemi de onunla birlikte çekiyor. Garip kayıp duygusu hiçbir anlam ifade etmiyor.*Boşver.*

Tamam, diye mırıldandı bikini askısını düzeltirken. "Pekala, ziyaretçi defterine ihtiyacın olduğunda, bagajımda var."

"Hı hı," diyorum. Ne dediğini anladığımda yarı döndüm. "Bir saniye bekle. Ziyaretçi defterini bu evden mi aldın?"

Yürümeye devam ediyor, o seksi popo bir yandan diğer yana hareket ediyor. "İhtiyacın olursa bana haber ver."

"Bir suç mahallinden öylece delil alamazsınız."

"Neydi o?" Bir elini kulağının çevresine koyar. "Üzgünüm, uyarı bandının yırtılmasından dolayı sizi duyamıyorum."

"Akıllı olma," diye homurdandım. "Ben bir profesyonelim."

Sundurma merdivenlerinin dibinde durup kalçasını kaldırdı. "Polis olmadığımız için hiçbirimiz delil toplama yetkinliğine sahip değiliz. Lisa senin bir ödül avcısı olduğunu söyledi, değil mi? Ben de ikinci sınıf öğretmeniyim."

İkinci sınıf öğretmeni.

Çoğunlukla haklıydım. Bu yüzden işinin en uzununu o.

Ne düşündüğümü biliyor olmalı, çünkü bana isteksizce gülümsedi.

Kendimi durduramadan, gülümseyerek karşılık veriyorum.

gülümsüyorum.

Bir bowling topundan daha hızlı düşer. "Bana misafir defterini ver, yarım litre."

Şimdi dünya umurunda değilmiş gibi merdivenlerden yukarı koşuyor. "Yalnızca herhangi bir gelişmeden beni haberdar ederseniz," diye seslendi.

onun omzu.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı. Ben iri, iğrenç bir orospu çocuğuyum ve bu çil suratlı öğretmen denese benden daha az korkamaz. “*Hayatta olmaz*diye bağırdım.

Bana serçe parmağını sallıyor ve kapıyı kapatıyor.

Onun yokluğu güneşin üzerinden geçen bir bulut gibi ve onun yokluğunu bu kadar derinden fark etmem gerçeği pek iyi oturmuyor. Onu on dakikadır tanıyorum. İşimi kolaylaştırabilecek bir şeyi kasten saklıyor. Ve en önemlisi, o benim tipim değil. O bile değil*stratosfer*benim tipimden Arada bir, yaşıma uygun bir kadını eve götürüyorum, genellikle benim gibi boşanmış, benim romantizmi, gerçek aşkı ve sonsuza dek mutlu mesleğe karşı nefretimi paylaşan. Disney bu boku sıfır yaşından itibaren kadınlara satıyor ve erkekler tüm hayatımız boyunca bu beklentilerle baş etmek zorunda. Hayır. Ben değilim. O kadına bir bakınca, beklentilerinin dolup taşığını görmek çok kolay. Ona çiçek getir? Yeterli değil. Muhtemelen ona bir bahçe dikmeli ve onunla yıldızların altında vals yapmalıydım. O evli bir tip - Jersey Shore veya Miami'de değil, Cape Cod'da tatil yaptığı gerçeğine dayanarak bunu garanti edebilirim. O samanlıkta bir gecelik bir yuvarlanma değil ve benim hoşuma giden de bu.

Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Yeşil gözlü tehdidi aklımdan atmak için elimden geleni yaparak evin kapısını tekmeleyerek açıp içeri girdim. Çürüme kokusu havada kalır, ancak yüzü kapatmayı gerektirecek kadar güçlü değildir. Güzel yer. Bir kişiyi gözetleme deliklerine veya gizli kameralara karşı koruyacak türden bir kiralama değil. Önce çamaşır odasına gidiyorum, kamera uygulaması hazır. Duvardaki kan sıçraması, kurbanın bu konumda vurulduğunu ve yerdeki siyah bedensel madde havuzunu gösteriyor. Fail muhtemelen evin arka kapısından girmiş olabilir, o yüzden sonra oraya gideceğim. Kilit sağlam, kırık değil ama bu bir şey ifade etmiyor. Cinayet sırasında kilidi açılmış olabilir. Kırma ve girme gerekli değildir.

Üst kata, ana yatak odasına çıkıyorum ve sinir bozucu bir şekilde, onun uyumayı planladığı yatağa bakıp bakmadığımı merak ederken buluyorum kendimi. Lanet şey onu yutacaktı. Şimdi, eğer onun içinde uyuyor olsaydım...

Düşündüğümde aletimde bir nabız atıyor. Yatakta beraberiz. Yine de bana binmesi gerekecekti. Öylece zirveye çıkıp meteliksiz kalamazdım. Beden farkımızla değil. Yatakta nazık değilim ve onun... buna ihtiyacı olacak. Hassasiyet Değil mi?

"Senden almayacağı kesin," diye mırıldandım, beni rahatsız eden kaşıntıyı bulamayarak ensemin arkasını ovdum. Muhtemelen huzursuzum çünkü elimde olması gereken bir kanıt var ve biri onu çalmış. Hem de polislerin burnunun dibinden.

Ha.

Masum görünebilir, ama asi bir çizgisi var, değil mi?

Bunu düşünme. Bu çizginin onu ne yapmasına yol açabileceğini düşünme.

Tatildeyken sert, görgüsüz bir ödül avcısıyla takılmak gibi.

"Tipim değil," diye tısladım, gözetleme deliklerini çekmek için kameramı kaldırdım.

—

Bun durdum. Çenemi eğin ve daha yakına eğilin.

Her iki deliğin kenarlarındaki damarlı damarlar dışa doğru,
yatak odası

Delikler, tarama boşluğunun içinden açılmıştır.

"Allah kahretsın."

Oscar Stanley büyük bir adamdı. Fiziksel olarak tarama alanının içinde bulunmadan bu delikleri açmak ciddi manevralar gerektirirdi. Ve

evet, tamam, içinden bakmayı planlamadıysa neden iki deliğe ihtiyacı olsun ki?

Oscar Stanley'nin misafirlerini gözetleyen bir röntgenci olduğu şeklindeki kurumuş teoriyi terk etmeye yakın değilim, ancak ahşap damarları beni biraz rahatsız ediyor. Bu işi olabildiğince çabuk bitirmek istesem de, çıkar sağlamak adına soruları yanıtsız bırakan veya yanlış şüpheliyi işaret ederek bir davayı kapatan bir tip değilim ve asla olmayacağım.

Paul'e göre, polisler zaten baba Judd Forrester ile konuşmuş. Oscar Stanley'i vurup öldürdüğünü reddediyor. Sadece günler öncesindeki yumruk dövüşünü kabul ediyor. Ama doğruyu söyleyip söylemediğini belirlemek için onunla kendim konuşmam gerekiyor.

Onun ötesinde...

Bu yere başka kimin erişimi vardı veya erişimi var?

"Bilmiyorum, değil mi?" Sert adımlarla merdivenlerden aşağı iniyorum. "Çünkü lanet olası ziyaretçi defterim yok."

Evin ön kapısını açtığımda, evinin ön penceresinden beni izliyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Gözden kaybolmaya başladı ama başımı sallayıp parmağımı ona doğru salladım. Şimdi başını sallama sırası onda. Verandaya çıkıp kapıyı çalana kadar devam ettim.

"Beni bilgilendirecek misin?" kapıdan seslenir. "HAYIR."

"Gerçekten sadece döngüde tutulmayı isterim." "Hayır."

"Lütfen?"

Kapıyı menteşelerinden tekmeleme niyetimi belirtmek üzereydim ama "lütfen" kelimesini duyunca ağzım kapandı. neden bilmiyorum Bu sadece bir kelime. Ama ondan gelmek beni terletiyor. Kim bu kadına hayır der? Özellikle de o umutlu prenses sesiyle sorduğunda? ben devam ediyorum

hayır demek onu hayal kırıklığına uğratiyor. Gittikçe daha az iyimser olduğunu duyabiliyorum ve... bu doğru değil. Aslında, onu hayal kırıklığına uğratmak, kırılan camın mideme girmesi gibi. evet mi diyeceğim *Sadece* onu mutlu etmek için mi? Cehennem, bilmiyorum. Ama kendimi bunun tersini yapmaya pek isteksiz buluyorum.

"Neden?" diyorum kollarımı kavuşturarak. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Bir kene geçer ve ardından kapı açılır. Yavaşça. İşte onun yüzü, açıklıkta beliriyor ve göğüs kafesimin kalbimin etrafını nasıl büzerek, sabit ritmi bozduğunu kabul etmeyeceğim. Kahretsin, o güzel bir kadın. Yumuşak. Bir erkeğin kahraman olmak istemesini sağlayan türden bir kadın.

Diğer erkekler Açıkçası ben değilim.

Omzunun üzerinden arkasına bakıyor - erkek kardeşinin etrafta olup olmadığını görmek için mi? Bana tekrar baktığında isteksiz bir fısıltıyla konuşarak beni öne doğru eğilmeye zorluyor. Beni yeşil gözlerindeki altın tanelerini saymaya zorluyordu. "Pek cesur değilim," dedi sessizce. "Gerçekten mantıklıyım ve her zaman güvenli oynarım. Ama bir ceset gördüm ve toza dönüşmedim. Sakin kaldım ve polisi aradım. Ben ve Jude için battaniye buldum, Dedektif Wright'a detaylı ifade verdim. Böyle korkunç bir durumda nasıl tepki vereceğimi pek düşünmedim ama ağlayacağımı, nefesim kesileceğimi veya korkudan öleceğimi düşündüm. *Kesinlikle* Toplanıp eve koşacağımı düşündüm. Ama yapmadım. Dışarı çıkarak kendimi şaşırttım. Ve sanırım başka neler yapabileceğimi görmek istiyorum." Bana gözlerini kırptırdı, kirpiklerinin koyu renkli perçemi ağır çekimde aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi görünüyordu. "Bu mantıklı mı, ödül avcısı?"

Hala adımımı bilmiyor.

Öyle devam et.

Çünkü belki de bir battaniyeye ihtiyacı olup olmadığını sormak üzereyim. *Şimdi*, fazla? Yani adımımı söyleseydi, tost olurdu. Her nasılsa bunu bir Harley'de yolumu bildiğim gibi biliyorum. Çünkü yalan

söylemeyeceğim, ona

açıklama karnımda bir tuzak kapısı açmış gibi görünüyor ve tüm rahatsızlığım tam da oradan düşüyor. Gitmiş. En çok ona cesur olmadığını kimin söylediğini merak ediyorum. Öldürmek için tatmin edici bir insan olurdu. Korkunç kışkımdan geri adım atmıyorsun, değil mi? Yumruk gibi öksürüp bloğun aşağısına baktım. "Bana oldukça cesur göründü."

Ona döndüğümde bana gülümsüyor.

Hırslı değil. Çeneme kare şeklinde yumruk atan büyük, zaptedilmemiş bir tane.

"Şey..."

"Hiç de korkutucu değilsin," diye beni neşeyle bilgilendirdi.

"*Evet benimdiye bağırdım çünkü bu tamamen gerekliymiş gibi geliyor. Sanki burada kendimi korumak için hareket ediyormuşum gibi. Ben miyim?* Son otuz dakikada bana ne oldu?"

Taylor, kiminle konuşuyorsun? Yeni gelenin boğuk sorusunun ardından, arkasından ayak sesleri yaklaşıyor ve bir adam beliriyor, parmak eklemine göz yuvasına bastırıp esniyor. Gözlerini açıp kapı eşiğinde beni görünce ürkmüş bir küfürle geriye doğru sıçradı.

"Tanrı aşkına."

"Görmek?" Ona, memnuniyet ve... utanç arasında kalmış, hiç aşına olmadığım bir duygu söylüyorum. Benim için hiç var olmadı. Şimdiye kadar, görünüşe göre, bu kadın benim canavar olduğumu ve onun güzel olduğunu anlamak üzereyken.

Ama o sadece gülümsemeye devam ediyor. "İçeri gelip ziyaretçi defterine bakmak ister misin?" Kapıyı daha da genişletiyor. "Limonata yaptım."

Burada çok fazla yerden vazgeçiyorum, bu yüzden çok anlamlı bir şekilde, "Limonata içiyor gibi mi görünüyorsunuz?" Evin içine giriyorum ve ikisi de geri adım atıyor, erkek kardeş -sanırım Jude demişti- koruyucu bir tavırla kız kardeşine doğru yaklaşıyor. "Ben bir bira alacağım."

Tamam, dedi Taylor, kardeşinin kaburgalarını dürterek. "Cinayet davasını çözmemize yardım edecek!"

"Ben öyle demedim-"

Ama şimdiden mutfağa doğru zıplıyor. Tanrı aşkına, kendimi neyin içine soktum?

4. BÖLÜM

Taylor

I ödül avcısına bira şişesini verince etikete yüzünü buruşturur. üm." Salonda karşısındaki sandalyeyi çekiyorum. "Elimizdeki tek şey bu."

"Şeftali aromalı bira." Sanki ona şaka yaptığımızdan şüpheleniyormuş gibi kağıdı çevirip beslenmeyle ilgili gerçekleri okuyor. Avcı geldiğinden beri bir kez olsun teftiş yapmıyor. *Ben* çok yakından, bu yüzden bu incelemeye geri dönme fırsatını kullanıyorum. Yalnızca görünüşe bakılırsa, bu adam yeraltı suç dünyasından yeni çıkmış olabilir. Yüzündeki kalıcı kaş çatma çılgılık atmasaydı *cani*, sonra uzun, dağınık saçları ve kötü karalanmış dövmeleleri, parmak boğumlarındaki ve boynunun yan tarafındaki yara izleri gibi işe yarıyor.

Ve sonra onun kıyafeti var. Şüpheli maddelerle kaplı pis çizmeler, kot pantolon ve acilen yıkanması -ya da yakılması- gereken siyah bir tişört ve bileklerinde yıpranmış, kahverengi deri manşetler.

Kabarık beyaz kanepede oturan ve şeftali aromalı biraya kaşlarını çatmış olan dev -en az 1.80'lik- adam komik bir şekilde yersiz görünüyor. Bilardo oynayan yol kenarındaki bir barın arka odasına ait ve

şiddeti kıskırtmak ve genel kargaşaya neden olmak. O kabataslak senaryodan koparıldı ve okyanusun zevkli hatırlatıcılarıyla ve küçük gemi tekerlekleriyle kaplı yastıklarla çevrili başka bir deniz temalı oturma odasına bırakıldı.

Tüm niyet ve amaçlar için, korkunç olmalı.

O olabilir. Birkaç küçük ipucu olmasaydı, aslında korkutucunun tam tersiydi.

İthafenBen, Neyse. Eminim diğer herkesin dehşeti haklıdır.

Ödül avcısına cesedi bulduğumu söylediğimde, bir hayalet gibi bembeyaz oldu. Kurabiyelerini sokağa atmaya hazırlanıyor gibiydi. O bir avuç saniye boyunca kaşlarını çatı ve doğruca korumacı bir tavır takındı.

Derhal evden çıktığını söyle. Katilin hâlâ mülkte olması ihtimaline karşı.

Benim için endişeleniyordu. Ne kadar beklenmedik bir şekilde iç açıcı. Ve gülümsemesini hesaba katmasaydım ihmalkar olurdum.

Onun haklı olduğunu ve aslında benim bir öğretmen olduğumu öğrendiğimde, sokağın karşısında bir gülümseme paylaştık ve ben hala... bu konuda biraz karışık hissediyorum. Bu adam gülümsediğinde, aslında oldukça yakışıklı. Dişleri beyaz ve düz olmasına rağmen deri bir kemeri delip geçebilir veya bir kayayı ezebilirmiş gibi görünürler ama evet, gülümsediğinde inkar edilemez derecede çekicidir. Kendi çekici markası. Klasik türden değil. Genelde çıktığım erkekler gibi değil. Tırnakları düzgün ve iş kollarında yukarı doğru hareket kabiliyeti olan düzenli işadamları. Başlangıç evi satın alacakları ve sonunda çocuk sahibi olacakları doğru partneri arıyorlar. Hepsi flört profillerimizde özetlenmiştir. Sadece ciddi beklentiler.

Ödül avcısının çevrimiçi bir flört varlığı olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen profil resminde orta parmağını gösteriyordu.

Tüm doğru kadınlar onunla eşleşirdi. Otobanı motosikletinin arkasında yıkmak isteyen maceracı ruhlar ve...

bilir. Sadece yerel kötülerin bildiği bazı saklanma yerlerinde taze istiridye yiyin. Ya da başka birşey.

Son randevum Cheesecake Fabrikasındaydı.

Bana tek kaşını kaldırana kadar ödül avcısına kaşlarımı çattığımı fark etmemiştim.

"Hiç Cheesecake Fabrikasına gittin mi?" ona soruyorum

"Ne?"

"Biliyordum." Jude'a oturması için işaret ederek kendimi keyifli bir ruh haline geri dönmeye zorladım. Polisi arayıp aramama konusunda kararsızmış gibi hâlâ mutfakla oturma odası arasında kalmış durumda. "Kuyu. Olay yeri hakkındaki ilk izlenimlerinizi paylaşmak ister misiniz?"

Şeftali birasını eski püskü beyaz sehpanın üzerine bırakıp rahatsız edici içeceği parmağının ucuyla kaydırarak uzaklaştırdı. "Hayır, yarım litre. Ben istemem." Boğazını temizliyor. Her neyse, ben sizi ekarte edene kadar teknik olarak ikiniz de şüphelisiniz. Size ilgili detayları vermek pek akıllıca olmaz."

"Şüpheliler? diye kekeledim. "Ama mazeretlerimiz var. Cinayet işlendiğinde henüz Cape Cod'da bile değildik."

"Ölüm zamanı belirlenmemişken nasıl mazeretiniz olabilir?" Ağzım kapanıyor. Daha yakından ilgilenmeye başlamam gerekiyor *Kemiğe kazınmış*. Aynı zamanda ders planlarım üzerinde çalışmak, bazı önemli derslerin kaçırılmasına açıkça yol açtı. "Sanırım buna dayanarak bir varsayımda bulundum. çürüme kokusu."

"Sanırım göreceğiz. Barnstable Polisi, buraya daha erken gelmemeniz için paralı köprü görüntülerini çekiyor." Ödül avcısı omuz silkiyor. "Ziyaretçi defteri nerede?"

Şimdi bize şüpheli diyerek beni şok ettiğine göre, bu iyiliğe karşılık vermek için güçlü bir dürtü hissediyorum. Onu şaşırtmak için. Sadece beceriksiz bir podcast bağımlısıyla uğraşmadığını bilmesini sağlayın. Ben bir salgın dönemi öğretmeniyim, kahretsin. Bu temelde beni bir başkanlık yarışı için nitelendiriyor. Bu duruma biraz hazırlıksız yakalandı

yeni bir özgüven parıltısı, dimdik oturuyorum. "Gözetleme deliklerinin ahşap damarlarına dikkat ettiniz mi?"

Kafası hızla yukarı çıkıyor. Ha! yani *oyaptı* fark etme. Meraklı ve sinirli bakışları içimi delerken, *BEN* göz renginin kahverengi ve yosunlu güzel bir karışım olduğuna dikkat edin. Bu kombinasyonu neden bu kadar hoş ve göz ardı etmem zor buluyorum? Cesedi bulduğun gecedan beri oradasın, değil mi?

"Tabii ki görmedi. Etrafı uyarı bandıyla çevrili," diye belirtiyor Jude esneyerek.

"Evet ve tam olarak bulduğum gibi değiştirdim," diye açıklıyorum, neşeli ses tonumun daha az yasa dışı görünmesini umarak. "Bu, bazı insanlar için söyleyebileceğimden daha fazlası."

Jude sersemlemiş bir ifadeyle omzunu duvara dayadı. "Gerçekten oraya bana haber vermeden mi gittin? *Yalnız*? Yarı etkilenmiş, yarı korkmuş bir halde beni yakından inceliyor. "Bu sana göre değil, T."

Birden gerginim. "Biliyorum." Şimdi ikisi de bana mikroskop altındaki bir böcek gibi bakıyorlar. Kardeşim kesinlikle haklı, bu bana göre değil. Bir bilmeceyi seviyor muyum? Bir gizem? Evet. Tartışmaları veya tartışmaları bir kararla tamamlamayı seviyorum. Açık uç yok. Ancak bu nitelikler genellikle bir Clue oyununa uygulanır. Ben olay mahalline zorla giren bir insan değilim. Ödül avcısına söylediklerim doğru ama. Oscar Stanley'nin cesedini keşfettiğimde kendime şaşırdım. Kanıma yabancı bir tür sakinlik işledi, akışı ayarladı ve yüksek adrenalin teliyle çalışmaya başladım. Fazladan uyanığım. Her ayrıntıyı fark etmek. Bu duyguyu kaybetmek istemiyorum. Bana çok...dayanıklı olmamın verdiği güven artışını keşfetmeye devam etmek istiyorum.

Belki bu kısa ömürlü olacaktır.

Belki de sadece cesur biri olarak oynuyorum.

Ama öyle ya da böyle bilmek istiyorum.

"Özür dilerim Jude. Bir dahaki sefere sana söyleyeceğim.

Ağabeyim gözünü kırpmadan bakıyor, neşeyle gözlerinin parıldamasına neden oluyor. "Sonrakizaman?"

"Bir dahaki sefere olmayacak," diyor eski çakıl sesli parti pooper, namı diğer ödül avcısı. "Bana ihtiyacım olanı ver ki gidebileyim."

Onu duymazdan geldim, hala kardeşimle konuşuyorum çünkü daha bitirmemiştik. "Bunun tatilinizi etkilemesine izin vermeyeceğime söz veriyorum. Eve rahat bir şekilde gitmeni istiyorum."

"İkimizin de rahatlamaya ihtiyacı var, tamam mı?" Jude usulca diyor. "Sadece ben değil." "Biliyorum, sadece... o."
"BT. Evet biliyorum."

Odaya sessizlik çöker. Ödül avcısı ikimize de kaşlarını çatarak davranıyor. "Siz ikiniz şifreli falan mı konuşuyorsunuz?"

Jude kıkırdar. "Muhtemelen kulağa böyle geliyor." Duvarı iterek oturma odasına girdi ve avcının karşısındaki kanepenin diğer ucuna düştü, ayak bileği dizinin üzerine atıldı. "Kız kardeşim birikimlerinin büyük bir kısmını -itirazlarıma rağmen eklemeliyim- bu tatilde bana yakın birini kaybettiğim için kullandı."

Asık suratlı adam bir özür diler gibi kıkırdadı.

"Üzgünüm." Bu kelimenin tadı ağzında eski banyo suyu gibi görünüyor.

"Bu iyi. Zamanı gelmişti, diye içini çekti Jude ellerine bakarak. "Bartholomew yirmi ikiye kadar ulaştı."

Ödül avcısının kaşları çatıldı. "Yirmi iki?" "Bart bir pandaydı. Ben bir panda bakıcısıyım."

"Sen bundan daha fazlasısın," dedim, onu utandırmak istemediğim için sesimden gurur duymamaya çalışarak ama başaramayarak. Ben kardeşimi utandırmanın kraliçesiyim. Üniversite mezuniyetinde onun adını söylediklerinde, sandalyeme atladım ve herkesten daha yüksek sesle çığlık attım. O kadar şiddetli ağlıyordum ki bir tubacıyı devirdim ve yere inmeye çalışırken bileğimi burktum. Asla yüksek topuklu ucuz plastik bir sandalyede durmayın. "Yerinden edilmiş veya terk edilmiş pandalar, Jude'un çalıştığı hayvan barınağına getiriliyor."

Bazıları o kadar genç ki henüz kendi başlarına hayatta kalmayı öğrenemediler. Jude bir panda gibi giyinir ve onlara ders verir.”

Panda gibi mi giyiniyorsun?

"Evet. Onlara yiyecek aramayı, yemek yemeyi ve tırmanmayı, diğer pandalarla sosyalleşmeyi öğretin.” Jude, kanepenin diğer tarafında oturan adama göz kırpmıyor. "Takım elbise bana çok yakışıyor."

"Bartholomew bir nevi... resmi olmayan orman babasıydı, değil mi?" Gözlerimdeki nemi siliyorum. "O da senin gibi biraz aksiydi, ödül avcısı ama Jude çaylaklara işin aslını öğretince onlara ısınmaya başladı."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o iç açıcı saçmalıkların hiçbirisi burada olmayacak." Konuğumuz, şeftali aromalı birayı saf çaresizlikten düşünüyor gibi görünüyor. "Ben bir ödül avcısıyım ve sen tanıdığım en tuhaf insanlardan birisin." Bir süre sessiz kaldı, sonra Jude'a baktı. "Yaprakları gerçekten yiyor musun?"

Jude sırtıyor. "Yutamam."

Ödül avcısı bunu iki kez değerlendirdi ve sonra aniden beni işaret etti. "Ziyaretçi defteri. Şimdi."

"Tamam tamam. Üst katta." Hayatında hiç kimse sandalyeden bu kadar yavaş kalkmadı. "Şimdi gidip onu alacağım. Ama ben hala burada oturma odasıdayken..." Merdivene doğru bir adım. Duraklat. "Artık orijinal kamyoncu baba teorisine pek inanmıyor gibisin."

"Ben sadece durum tespiti yapıyorum." Kolunun üst kısmını dalgın dalgın kaşıdı ve dövmelerine daha bütünlüklü bir bakış atmamı sağladı. Vay. O iskeletin gözleri için ateş topları var. "Yine de çalışma teorisi geçerli. Bildiğimiz kadarıyla, kimsenin Oscar Stanley'i öldürmek için bir nedeni yok."

"Bak işte bu *BEN* düşünce."

Jude, "Ama sonra bu sokakta iki gün yaşadık," dedi.

"Ve bazı kalıcı sakinlerle tanıştık. İçlerinden birinin göze çarptığını söyleyebilirsin." Parmaklarımı kardeşime doğru salladım. "Onu göster,

Jude.”

Ödül avcısı "Bana hiçbir şey gösterilmek istemiyorum" diye yakınıyor. Onu susturuyorum.

Bana ağzı açık bakıyor.

Jude'un parmağı telefonunun ekranında hareket ederek müzik akışı uygulamasını buluyor. Listesindeki ilk şarkıyı çalıyor ve Bleachers, şöminenin üzerine yerleştirilmiş Bluetooth hoparlörden geçmeye başlıyor. Benden bir baş selamı aldıktan sonra sesi açtı ve tam o sırada dışarıdan büyük bir çarpma sesi geldi. Bir kapı çarpması. Ve sonra kiralık evimizin yan tarafı süpürge sapıyla eziliyor.

"Bu Sal olurdu," diye bilgilendirdim avcıyı. "Bizim komşumuz. Çaydanlığımız ıslık çaldığında ve ben..." Harika. Kızarıyorum. "Duşta şarkı söylediğimde."

Büyük dövmeli kötü adamdan hafif bir dudak seğirmesi seziyor muyum? Sal tiradına başladığında o filizlenen gülümseme kaybolur.

"Orada kalsın. Müziğinizi duvarlarımdan duyabiliyorum! Buranın sessiz bir topluluk olması gerekiyor ve siz lanet olası kiracılar bunu mahvediyorsunuz!*Bu boktan bıktım!*" İşte o zaman gerçekten eve ağlamaya başlar. "Buna izin veren piçleri öldürmek isterim. Kendi mülkümde barış hakkım ne olacak, kahretsin?"

Jude müziği kapatır, telefonu havaya fırlatır, yakalar ve bir Vahşi Batı silahşoru gibi cebine koyar. "Taylor, Kelly Clarkson'dan bir şey söylediğinde Sal sesini duymalısın."

"Gittiğinden Beri'yle ilgili bir şey onu tetikliyor," diye ekledim ürpererek. "O zaman, sadece benim şarkı söylemem olabilir. Boğulan bir kedi gibi konuşuyorum."

"Hayır, yapmıyorsun," diye tartışıyor Jude.

"Harikasın." Gözlerim yine nemlendi. "Teşekkür ederim."

Ödül avcısı başını geriye atıyor ve tavana doğru iç çekiyor. "Aman Tanrım."

Merdivene doğru çok yavaş bir adım daha atıyorum. "Sal hakkında bir şey söylemeyecek misin?"

"Aklıma not aldım," diye yanıtladı dişlerinin arasından. Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyor ama görünüşe göre Sal sözünü bitirmemiş.

Mutfak penceresinin dışından geçici komşumuz bağılıyor. "O kaltağa söyle, evimdeki tüm aynaları kırmadan önce şarkı söylediğinde pencereyi kapatsın!"

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim.

Bir saniye, ödül avcısı orada. Gözlerini tehlikeli bir parıltı kaplıyor. O kadar tehlikeli ki gerçekten tüylerimi ürpertiyor. Ve sonra ayağa kalktı, evden dışarı fırladı ve ön verandadan aşağı indi. Sal boğuk bir ünlem ve ardından ödül avcısından alçak ve anlaşılmaz bir şeyler söylüyor.

Jude ve ben birbirimize bakıyoruz, çenemiz kucağımızda.

"O ne yapıyor?" fısıldıyor kardeşim. "DSÖ*dır-dir*bu adam?"

Cevap verme şansım yok çünkü misafirimiz eve geri dönüyor ve kapıyı menteşeleri şingirdatacak kadar yüksek sesle çarparak çarpıyor. "Ziyaretçi defteri. Şimdi."

Merdivenlere koşup ikisini birer birer alıyorum.

En üstte biraz tökezledim. Kimsenin beni görüp görmediğini anlamak için merdivenlerden aşağıya baktığımda ağzım kapalı bir çığlık attım. Ödül avcısı tam arkamdaydı ve hareket ettiğini bile duymadım. Goril büyüklüğündeki ellerini belime doladı ve beni tekrar ayağa kaldırdı. "Taşınmak."

"Tamam," diye sızlandım.

Beni koridordan aşağıya ve ana yatak odasına kadar takip ediyor. Kalbim kulak zarlarım ve şah damarım arasında gidip geliyor. Plajdan sadece birkaç adım uzakta olduğumuz ve burası Cape Cod olduğu için bikini üstüm ve kesik şortum alt katta uygundu, ama şimdi? Bu pelüşte, davetkar

-deniz temalı tabii ki-yatak odası, aniden kendimi çok iyi hissediyorum

yetersiz giyinmiş ve açıkta, tüylerim diken diken tenimin her santiminde dikkat çekiyor.

Kendi bilincimde, savunmaya geçiyorum. "Beni gölgelemek zorunda değilsin." Bavulumun önünde diz çöktüm ve omzumun üzerinden ona kaşlarımı çattım. "Kitabı alıyorum."

Yerdeki konumumdan, üzerimde bir gökdelen gibi yükseliyor. "Oyalıyordun."

Ziyaretçi defterini bulmak için getirdiğim sudoku bulmacalarını karıştırıyorum. Bavulu açsam çok daha kolay olurdu ama süslü külotlarım fileli yan cepte ve bu adam onları görse ölürüm diye düşünüyorum. "Sal'a ne dedin?" Soruyorum.

"Merak etme."

"Şey...Taylor. Orada iyi misin? Ju aşağıdan arıyor. "Yukarı geliyorum."

"Hayır, sorun değil," diye seslendim. Bu adamın bana zarar vermeyeceğine dair tuhaf -muhtemelen yersiz- bir güvenim mi var? Evet. Diğer herkesin söz konusu olduğu yerde o bir joker mi? Evet. İstedğim son şey Jude'un kendini tehlikeye atması. "Biz sadece konuşuyoruz." Kardeşimi rahatlatmanın bir yolunu arayarak dudaklarımı ıslattım. Jude. *Hindistan cevizi.*"

Ödül avcısı, Dizlerini yanımda yere vurarak, "Bir şifre sözcüğü söylerken biraz daha az açık ol, yarım litre," diye mırıldandı. Ben onu durduramadan bavulumun üstünü açtı. Ve işte oradalar. Fırfırlı kırmızı külotum. Tam orada, davanın tam ortasında, gözden kaçırmak imkansız.

Panik yapma.

Belki kibar olanı yapar ve onları görmezden gelir.

"Onlar ne?" diye sorar, künt parmağıyla onları dürterek.

"Onlar... ne olduklarını biliyorsun!"

Bavulum ve şifonyer arasından baktı. "Neden diğer her şey gibi onları da açmadın?"

Yüzüm şimdi külottan daha koyu bir kırmızı tonu. "Onlara ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyordum."

Şafakları anlamak. "Biriyle tanışırsın diye getirmişsin."

Kesinlikle sessiz kalıyorum. Biraz zahmetli bir araştırmadan sonra ona ziyaretçi defterini verdim. Ancak şimdi onu alıp gitmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. O kalın kaşlarının altından beni izliyordu. "Bağlantılı külötün var mı?"

"HAYIR. Yapmıyorum," diye patladım. "Onlara böyle hitap etmek için en az bir kez takılmam gerekir."

Neden?

Bunu neden söyledim?

Lütfen artık hayatımın sonuna kadar ileri sarabilir miyim?

Çıkıyorsun, değil mi? Bunun düşmesine izin vermiyor mu? Birkaç dakika önce buradan çıkmak için can atıyordu, şimdiyse sohbet etmeye mi hazırlanıyor? "Sürekli biriyle çıkmalısın."

"Bunu neden varsayıyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Ah, oyun oynayacak mıyız?"

"Oyunlar?"

Benden iltifat almak için güzel olduğunu bilmiyormuş gibi yapacaksın. Bu iş böyle mi gidecek, yarım bira bardağı?" Gülüşü gergin. "Olmuyor."

Benden sadece güzel olarak bahsettiğini belirtmeyeceğim. Yani

*oçoktan*bana iltifat etti

Bu çocukça olurdu.

Çıkıyorum, evet. Ama sürekli aramazdım. Daha çok... bazen."

Alnında biraz önce olmayan hafif bir ter lekesi var mı? "Ve sen de kancalı donlarını hiç kullanamadın."

"Onlara öyle demeyi kes." Omzuna sertçe bir şaplak attım ve kıpırdamadı bile. "Ben bir bakire değilim. Ben sadece... ben seçiciyim. Affedilemez derecede seçici. Bu yüzden yalnız kalacağım."

Bunu okunamaz bir ifadeyle işler. "Tahmin etmeme izin ver. İşe takım elbise ve baklava desenli çoraplar giyen, kahvaltıda gazetenin finans bölümünü okuyan ve bir robot gibi 'evet canım, hayır canım' diye mırıldanan bir adam istiyorsun.

"Bu oldukça cesur bir varsayım."

Üst dudağı kıvrılıyor. "Yanlış mıyım?"

Beni kibarlığı aşır, keşfedilmemiş bir bölgeye iten, onun gözlerindeki meydan okumadır. Belki zavallı, ölü Oscar'ı keşfetmek beni de buralara getirdi. Aydınlık bir yer. Emin değilim. Ama bu devin yanında yerde diz çöktüğümde, zihnimin gerisinde yankılar duyuyorum. Hayatım boyunca insanlar, üniversite arkadaşlarım, meslektaşlarım ve özellikle ailem bana mantıklı olduğumu söylüyor. Her zaman güvenli oynadığımı. İkinci sınıf öğrencilerim bile benim huylarıma dikkat çekmeyi sever. Kıkırdayarak kahvemi yudumlamadan önce serçe parmağımla sıcaklığını kontrol ediyorum - beş veya altı yudumdan sonra bile. Sadece emin olmak için. Gergin bir nelly gibi banyoda beş dakikadan fazla kalan çocuklar için arama ekipleri gönderiyorum. Ve son zamanlarda cinayete olan yakınlığının beni yeni Lara Croft'a falan dönüştürdüğünü iddia etmiyorum ama son iki günde kendimi eskisinden daha cesur ve daha yetkin hissettim.*durmadan* önce hissettim.

Bu zorba beni bir adım geri atmayacak.

Ayrıca.

her zaman yapmadımaranangüvenli oynamak için. Hayatımın her alanında değil.

Her zaman biraz yaşadım... ya da belkiOlumsuzçok az... biraz daha fazla istek... lezzet.

"Sanırım takım elbise ve çoraplar ve finans bölümü tipi bir adama aldırış etmem. Hayır, bu benim için iyi olur. Yatakta bana porselen gibi davranmadığı sürece." Tanrım, yüzündeki sırıtışın silinmesine tanık olmak inanılmaz derecede tatmin edici. AlmakO, kaslı kafa. "Seçicilik burada devreye giriyor. Görünüşe göre ikisine de sahip olamıyorum. Bir yandan, iyi para kazanan ve bir gün bir aile isteyen bir adam istiyorum. Öte yandan

olmak isterdim

arada bir dövüldü. Bir nevi aşağı atılmış ve kimin patron olduğu söylenmiş, anlıyor musun? Sormak için bu kadar çok şey var mı? Ama üç kez bir erkekle yeterince uzun süre çıktım... yapacak kadar...*BT*,yatakta bana saygılı davranmak için ısrar ettiler. İnanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattı. Sıfır yıldız. Tavsiye etmem."

O ter parıltısı şimdi çok daha belirgin. Hem de yaşadığı şokla.

BEN*beğenmek*cesur yeni ben. Az önce bir ödül avcısını suskun hale getirdim! Ve hala bu tatilden dört günüm kaldı!

"Orada." Kocaman omzuna hafifçe vurdum. "Kitabın sende. Gitme zamanı." "Kitap?" diye tısladı.

"Misafir defteri." Bu hayatımın en güzel günü. "Elinde tuttuğun."
"Sağ."

"*Senbelki*Geçen hafta orada kalan bir grup kızdan önce kimsenin evi geçen yazdan beri kiralamadığını bilmek ilginizi çekebilir. Yatağın kenarını denge için kullanarak ayağa kalktım. "Çünkü Oscar tam on aydır orada yaşıyordu."

"Bu yüzden?" ödül avcısı mırıldandı. Sanki konuşan oymuş gibi göbek deliğime bakıyor. Bana olan ilgisinden hoşlanmamış gibi davranabilirdim ama sanırım o gemi son hızla limandan ayrılıyor. Çılgınca kaba kişiliğine rağmen onu daha önce çekici bulmuştum. Şimdi, yatak odası düzeninde, ona benim cinsel arzularımla ilgili çok kişisel ayrıntılar verdikten sonra, aramızda yakınlık kuruluyor. Güçlü. içgüdüsel. Ve elimde değil, vücudumun ona tepki vermesini engellemenin bir yolu yok. Çünkü bu adam*kesinlik*leyerleşmek için aradığım kişi değil. Ama bahse girerim hayatım boyunca izini süremeyeceğim o yakalanması zor fiziksel heyecanı bana verirdi. Ya da en azından yaklaşmak? Gerçek sevgi ve saygıyla eşleştirilen hayvan çekiciliğinin yalnızca senaryolu filmlerde ve aşk romanlarında var olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Bakışları aşağı indi ve şortumun fermuarında oyalandı, kalçalarımın ucuna kadar iniyor. Dudaklarını ıslatıyor. Ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor. Aman Tanrım, ne olacak? Hiç bir şey. Hiçbir şey olamaz. Sağ? Gündüz ve kardeşim aşağıda.

Görünüşe göre zihinsel bir artı/eksi listesi yapan tek kişi benim, çünkü ödül avcısı uzanıp şortumun belini kavradı, dokunuşunun sıcaklığı kalçalarımı yakıyordu ve beni öne doğru sürüklüyordu. Beni biraz tökezletecek kadar hızlı. Sıcak nefesi göbük deliğimde kıvrılıyor ve saçlarına uzanıp parmaklarımın arasında dolaştırıyorum, coşku içimden bir mil yüksekliğindeki bir şelale gibi akıyor. Ve daha sonra *beni yalıyor*. Açıkta kalan göbeğimi bir kalçadan diğerine yalıyor. Sonra beni kaçıran kişiyi ısırdı. Nefesimi kesecek kadar sert.

Ben Myles, dedi boğuk bir sesle. "Bu benim adım."

Myles, diye fısıldıyorum, dizlerimin gevşemesine saniyeler kaldı.

"Taylor," diye alt kattan Jude'a seslendi, sesi paniğe kapılmış gibi çıkmaya başladı. "Orada iyi misin?"

"C-hindistan cevizi," demeye çalıştım, ama kulağa anlamsız geliyor ve bu, ödül avcısının duraklamasına neden oluyor. Sert bir iç çekişle tam boyuna yükseldi ve kısılmış gözleriyle bana baktı. Çenemi eline alıp yukarı kaldırdı ve yüzümün her santimini inceledi. "Çocuk eldivenleriyle tedavi edildikten sonra kendinizi tatminsiz hissedebilirsiniz. Ama... en azından orada şefkat vardı. Bende bunların hiçbirisi yok. Hiçbiri. İnan bana, birlikte yattıktan sonra çok daha kötü hissedersin. Saygı görmek boş seksten daha iyidir. Sana vereceğim şey buydu.

"Belki de benim istediğim budur."

Gözbebekleri biraz daha genişledi ve yaklaştı, göz kapakları aşağı indi, parmakları saçlarıma doğru kayd ve saçlarımı nazikçe yumrukladı. "Ve kahretsin, bunu sağlamak istiyorum. Benim için o kırmızı külotu giyersen o yatak asla eskisi gibi olmayacak. Ama yıllardır sahip olduğum en kötü fikir ve inan bana, yarım litre, bu bir şeyler söylüyor. görünür ile

elini saçımdan çekti ve geri çekildi, titreyen elini açık ağzından aşağıya doğru sürükledi. "Beladan uzak dur Taylor. İçtenlikle söyledim."

Bu geri gelmeyeceği anlamına mı geliyor?

Artık bana dokunmadığına dair büyük hayal kırıklığımı saklamaya çalışarak dalgın dalgın başımı salladım. Vücudum sıcak ve açıkta ve en mahrem yerlerde düğümler halinde bükülüyorum. Ve o gidiyor. Beynim bana başka çare olmadığını söylüyor. O haklı. Bir ödül avcısıyla öylece kaçamam. Cehennemden yeni kaçmış gibi görünen ve davranan kötü biri, daha az değil. Belki de vahşi bir kaçamak yapma yeteneğimi abartıyorum? Belki de bu yeni cesur davranıştan dolayı keyfim yerinde ama değilim. *Aslında* anlamsız seks için mi inşa edildi?

"Komşu seni bir daha rahatsız etmeyecek. Kelly Clarkson'ı istediğiniz kadar yüksek sesle söyleyin." Bunu söylediği için kendini aptal gibi hissediyor, içinden küfrediyor ve çizmeli bir topuk üzerinde dönerek odadan çıkıyor. Bir dakika sonra, kapı aşağı çarpıyor. Hiç düşünmeden pencereye gidip aşağı baktım ve Myles'ın motosikletine -bir Harley Davidson olduğunu şimdi fark ediyorum- binip kask takmasını izledim. Bana baktı ve motoru çalıştırdı ve Tanrı yardımcım olsun, bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldım, bunu izleyen cinsel organımdaki kasılma çok yoğun ve uzun sürdü.

Sonunda göz temasını keser ve caddede kükreyerek uzaklaşır.

Yatağa çöktüm ve boş boş boşluğa baktım, libidomun her zamanki, makul düzeye inmesini diliyordum. Odada bir şeyler ters gidiyor ama birkaç saniye bunun ne olduğunu tam olarak anlamadım. Jude beni kontrol etmek için içeri girene ve ben otomatik olarak bavulun kapağına uzanıp onu kapatana kadar olmaz, böylece anlamsız alışverişimi bir günde iki kez açıklamak zorunda kalmam.

İşte o zaman kırmızı külotun gittiğini fark ettim.

Myles'ın kartviziti onların yerinde duruyor.

BÖLÜM 5

Myles

BEN Bir şey eksik.

Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama gördüğümde anlayacağım.

Cuma sabahı gün doğumundan hemen sonra ve ben Oscar Stanley'nin evindeyim. Dün gece, Stanley'e saldıran kamyon şoförü Judd Forrester hakkında kendi sorularımı sormak için Worcester'a gittim, ama o uzun yollu bir işteydi ve bu öğleden sonra geç saatlere kadar dönmeyecek. Dün gece motel odamdan bir ön zaman çizelgesi yaptım, Coriander Lane'deki komşular ve Stanley'nin posta servisinden bilinen tüm yardımcıları hakkında birkaç geçmiş araştırması yaptım - gerçi o çoğunlukla kendine sakladı. Ziyaretçi defterini inceledim ve evet, Taylor'ın haklı olduğuna, Stanley'nin bir grup kız gelmeden önce on aydır kendi kiralık evinde yaşadığına karar verdim. Herhangi bir kiracı ile önceden sorun yok. Tüm yıldız incelemeleri.

Sadece bir şey var... kapalı. Parmağımı üzerine koyamıyorum.

Ağızma bir antiasit atıp oturma odasını turladım, gözlerim Taylor'ın yerine kaydı. İlk defa değil. Ne münasebet. Bu pencereye birkaç kez daha gidersem döşeme tahtalarında bir yol çizeceğim.

O pürüzsüz, güneşten öpmüş göbeğini yaladığımdan bu yana yarım gün geçti ve aletim hala bunun için yarıya indirilmiş durumda. Tanrım, tadı elma şekeri gibiydi. Tabii ki onu ısırđım.

Bahse girerim beni de sıcak karamel gibi sarardı.

Adını nasıl fısıldadığını düşünmeyi bırak. titredi. Dünden beri onun külotunu nasıl taşıdığını kesinlikle düşünme.

Lanet etmek. Bu kadın nasıl bu kadar çabuk aklıma girdi? Çünkü o orada. Kabul etmek de mümkün. Kızıışmış olsaydım, dün onu yatağı fırlatır ve tam olarak istediğini verirdim. *Arada bir dövölmek isterim. Bir nevi aşağı atılmış ve kimin patron olduğı söylenmiş, anlıyor musun?*

Kahretsin.

Beni şok etmek kolay bir şey değıl ve ben de yaptım *Olumsuz geldiğini* görün. Meraklı küçük öğretmen onun aşağı ve kirli olmasını istiyor.

Bunu bana itiraf ettikten sonra odadan çıkıp gitmek mi? Cehennem. Saf, işkence dolu cehennem. Çünkü aşağı ve kirli bildiğim tek yol. Ama bu sezgim? Görünüşe göre sadece suçla ilgili konularda faaliyet göstermiyor. Hayır, içimden bir ses bana o yatak odasından hemen çıkmamı, yoksa asla çıkmak istemeyeceğimi söylüyordu - ve bu olmuyor.

Burada çözölmesi gereken bir suç var.

Lanet olası kafanı oyunda tut.

Geçmişim bana bir şey öğrettiyse, o da dikkat dağıtıcı şeylerin hatalara yol açtığıdır. Bir dedektif gözünü toptan ayırdığında neler olabileceğine, yok edilebilecek hayatlara dair ilk elden bilgiye sahibim. Rozetimi üç yıl önce teslim etmiş olabilirim, ama tüm niyet ve amaçlarım için, ben bir araştırmacıyım. *Budava.* idare ediyorum *bireski* bir arkadaş için iş. Tek bir vakayı hata yapmadan bitiremezsem, akademiden asla mezun olmamalıydım.

Odak.

Sokağın karşısına son bir bakış attıktan sonra kulübeye geri dönüyorum. Ne kadar süredir orada olduklarına dair bir fikir edinmeyi umarak, o gözetleme deliklerini oluşturmak için kullanılan aleti arayın. Ama hiçbir şey yok. Plaj sandalyeleri ve yassı bir bisiklet tekerleğinden başka bir şey yok. Bir kutu fare kapanı.

Eve geri dönüyorum ve hemen duruyorum. Uğultu.

Birisi mırıldanıyor. Bir kadın. Ve kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

dır-dir.

Midemin davul gibi kasılması benim için pek iyiye işaret değil. konsantrasyon.

Oturma odasının köşesini dönünce, Taylor'ı elleri ve dizleri üzerinde, telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak kanepenin altını ararken buldum. "Bir şey aramak?"

İçinden bir çığlık kopuyor. Neyse ki, kanepenin arkasındaki pencerede benim yansımamı gördüğünde ortalarda bir yerde kesiliyor. Elini kabaran göğsüne bastırdı, döndü ve mavi beyaz çizgili mobilyalara yaslandı. "Bisikletini dışarıda görmedim."

"Onu bloğun aşağısına park ettim." "Neden?"

"Böylece onu görmez ve beni rahatsız etmek için buraya fırlamazsın."

Bu kel yüzlü bir yalan. Sokağın aşağısında kahve içmek için durdum ve oradan eve kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, bisikleti hareket ettirmeye değmezdi.

Ah, diyor, ağzının köşeleri kıvrılıyor. "Anlıyorum."

Ona neredeyse gerçeği söylüyorum. Neredeyse. Sadece kaşlarını çatmasını durdurmak için. Kim oluyorum?

Kesinlikle ona mavi tulumun içinde güzel görüldüğünü söylemek isteyen türden biri değil.

"Burada ne yapıyorsun, yarım litre?"

Bana cevap vermek yerine dudaklarını büzdü. "Neden bizi düşman etmeye bu kadar kararlısın? Beni gerçekten sinir bozucu mu buluyorsun yoksa geçmişte Connecticut'tan başka bir WASPy kızı tarafından fena halde mi sokuldun ve hıncını benden mi alıyorsun?"

"Seni gerçekten sinir bozucu buluyorum."

yine yalan söylüyorum Aslında onun çok komik olduğunu düşünüyorum. Ve ısrarcı.

Sikişmek kadar güzel. Bunu unutamam.

"Dürüst olduğun için teşekkürler." Ayağa kalkıyor, şortunun oturma yerinin tozunu alıyor. Eşleşen üste bağlı olanlar. Bunlara ne denir? Tulum mu? Bu şeylerden birini çıkarmanın en kolay yolu nedir? "Pek çok dostluğun, iki kişinin ortak bir düşmanı paylaşması nedeniyle kurulduğunu biliyor muydunuz? Bu biziz. Oscar'ı kim öldürdüyse ona karşı birleştik."

"Yalnız çalışıyorum. Hiçbir şeyde birleşmiş değiliz."

"Tamam ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ortak bir noktamız var. Öğrencilerim ev ödevlerinden hoşlanmadıkları için bağlar kurarlar. Sonunda başka ne kadar ortak noktaları olduğunu fark ederler." Ellerini hızlı bir şekilde çırpıyor. "Biraz moral yükseltelim. Üçte, ikimiz de hoşlanmadığımız bir şey söyleyelim."

Onu bir sınıfın önünde dikkat çekerken hayal edebiliyorum. Renkli, ilgi çekici ve yaratıcı. Muhtemelen yaptığı şeyde harikadır. "Ben oynamak istemiyorum-"

"Bir. İki. Üç. Hapşırırlar bağırıyor."

"İstemediğimi söyledim..." Bir kahkaha boğazımdan yükseldi, neredeyse ağzımdan çıkacaktı. "Neydi o?"

"Ağırlık hapşırırlar. Hapşırırlarından herkesin hayatından on yıl kaybettiği kadar büyük, gürültülü bir prodüksiyon yapma ihtiyacı hisseden insanlar. Bunu pek sevmiyorum."

"Sadece sen diyemezsinnefretyapabilir misin?"

"Sınıfımda 'nefret' kelimesine izin vermiyorum."

"Sınıfınızda değiliz," diye işaret ettim.

Yine de onu orada görmek isterim.

Belirli bir sebep olmaksızın sadece bir bakış.

"Antrenmanlara devam etmem gerekiyor." Sehpanın yanından bana doğru yanaşıyor ve omuzlarında, atlet askılarının altından görünen ten rengi çizgileri görüyorum. Onları başka nereden bulduğunu merak etmeme neden oluyor. Kalçaları mı? Göğüsler? Uyluklarının arasında alçak bir üçgen olduğuna bahse girerim. Bok. "Bahse girerim bir ödül avcısı olmak için gerçekten acımasız olmalısın. Bunun için kesinlikle pratik yapıyorsun, değil mi?" ona cevap vermiyorum Esas olarak, elma kokusu güçleniyor ve kelime yapma yeteneğimi engelliyor. "İşini seviyor musun?" o soruyor.

"Bu sadece bir iş."

Şiddet içeren biri. Korkunç bir şey."

Buna karşı çıkamam, bu yüzden bununla nereye varacağını merak ederek başımı salladım. Onu gerçekten omzumda sokağın karşısındaki eve taşımam ve olduğu yerde kalmasını emretmem gerekirken, bir ödül gibi ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi beklemek.

"Hiç birinin izini sürüp de gitmesine izin vermek istediğin oldu mu?" "HAYIR."

"Asla?"

"Bir kere." Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim? Bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Veya herhangi bir şey. Plan, o ayrılıp tatilinin tadını çıkarmak için güvenli bir yere gidene kadar olabildiğince kaba davranmaktı. Mümkün olduğunca bir cinayet soruşturmasından. "Bir kez birinin gitmesine izin verdim."

"Gerçekten mi?" Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi fısıldıyor.

Bu yalnız olmama hissini istememeliydim. Normalde buna aldırış etmem. Yalnızlık ve yalnızlık. Hoşbuldum. Ama bir zayıflık anı yaşıyor olmalıyım. Ya da belki dün gece bolca internet araması okumaktan yoruldum. Çünkü kendimi buluyorum...*konusmak*bu öğretmene Uzun zamandır kimseyle konuşmadığım gibi. Yıllar "Üç çocuk annesi.

O... çocuklarının babası orada olmakla tehdit ettiği için mahkemeye çıkmaya korkuyordu. Sorun çıkar, çocuklarla yola çık. Gidişini ona ödetin. Sonunda muhtemelen biri onu polise götürdü, ama ben yapamadım.

Onun yerine ne yaptın?

"Hiç bir şey." Ben sessizliği doldurmak zorunda hissedene kadar bana baktı. "Onları barınağa götürdükten sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Gözleri farklı bir yeşile dönüşüyor. Tropik bir yağmur ormanından fırlamış gibiyim ve kendimi gölgeyi belirlemeye çalışırken çok yakına eğilmiş buluyorum. Neden bana öyle bakıyor? Duygusuz ve küçümseyici görünmek istiyorum. Onu benimle mutlu etmek için değil. "Öğretim nasıl bir şey?" Sırf dikkatimi kendimden uzaklaştırmak için homurdandım.

Onun hakkında bir şeyler bilmek istediğimden değil.

Öğretmeyi seviyorum, dedi sessizce. "Ve çocuklardan sadece birini kaçırılan bir mahkeme tarihi yüzünden polise teslim etmek zorunda kaldım."

Aynı anda hem gülüyorum hem de homurdanıyorum. Korkunç, çakıllı bir ses ama onu gülümsetiyor. Çok yakından baktığım bir gülümseme. Tadının nasıl olacağını merak ederek içeri giriyor. Tulumların nasıl çıktığını veya ortasından yırtılıp yırtılmadıklarını merak ediyorum.

"Görmek?" diye mırıldandı. "Güldün. Etrafta o kadar kötü olamam.

Tekrar deneyelim. Üçte sevmediğin bir şey söyle."

Biliyordum. Beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyordu. "Hayır," ısırdım

kapalı.

"Bir iki..."

"Alyan anahtarlar," diye yarı yarıya bağırdım.

Aynı zamanda, "İçki kamyonetini dolduran insanlar" diyor.

Starbucks'ta tezgâha gidin ve sanki acele etmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmıyorlarmış gibi zavallı baristaya sabırsızca bakın. Dürüst olmak gerekirse, bu..." Gözleri bir nefesle açıldı. "Bekle, Allen anahtarları mı dedin? Ben de onlardan hoşlanmıyorum! ıvır zıvırım var

çekmece dolu çünkü onları atmaktan suçluluk duyuyorum! Bu iyi. Sadece birkaç yardımcı araştırmacı yakınlaşma seansı yapıyor.”

"Bu son cümlemin hiçbirisi uzaktan doğru değil." Üzgün ifadesi, karnımın etrafına kısıtılmış bir timsah çenesi gibi. Kendimi bundan vazgeçirmeden önce, kendimi ses tonumu yumuşatırken buluyorum. Yaklaşmak. Sanki onun kokusunu kışa saklıyormuşum gibi elmaları içime çekiyorum. "Bak, bu davada bir şeyler garip geliyor ve ben... senden... hoşlanmıyorum. Bu yüzden."

Taylor gözlerini kırıyor. "Beni neyin etrafında sevmiyorsun?"

Dürtmek istemediğim bir şeyi dürtüyor. "Tehlike."

Sadece elimi gösterdiğimde nasıl bu kadar kafası karışmış görünebilir? Onun potansiyel tehditlerin etrafında olmasının midemi bulandırdığını daha ne kadar net ifade edebilirim? "Ben rıza gösteren bir yetişkinim.*BEN*kendi risklerimi seç."

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Seninle bağ kurmak çok zor," diyor, boğuluyormuş gibi bir sesle. "İyi." Hareketlerini kaydetmeden önce, benden uzaklaşıyor. Elma kokusunu da beraberinde götürmek. "Şimdilik yolundan çekileceğim..."

Kapıya doğru yürürken bir döşeme tahtasını geçiyor ve bu çok ince,*çok*ince, ancak bir ucu, sanki bağlantı noktasına bağlı değilmiş gibi kalkıyor. Ne yazık ki Taylor da bunu görüyor.

İkimiz de gevşek tahta parçasına aynı anda atılarak onu birlikte kaldırıyoruz...

Ve ince, beyaz bir zarf ortaya çıkıyor.

Taylor

Srock beni popomun üzerine geri savuruyor.
Diğer tarafında gizli bir zarf bulunan gevşek bir döşeme
tahtasını kim bulur? Gerçek hayatta?
Bu bile olmuyor*Kemiğe kazınmış*.

süreceyapmakolmak. Ve halk asla öğrenmez, çünkü gizli bir mektubu
bulan kişi kesinlikle bir sonraki kurbandır. Bu zarfı açıp biraz alaycı, Sam
Berkowitz tarzı saçmalıklar mı bulacağız?

"Ne oluyor..." diye mırıldandı Myles, uzanıp zarfı gizli deliğinden
çekerek. Ve bana baktığında endişesini gizlemeyi başaramıyor. "Gerçekten
gitmelisin, Taylor."

Muhtemelen haklıdır.

Bu ürkütücü olmaya
başladı.

Bu noktadan otuz metre ötede bir ceset keşfettim ve dürüst olmam
gerekirse, gözetleme deliklerini açtığımdan beri bir şeyler yolunda
gitmiyordu. Ağabeyimle dinlendirici bir tatilde olmam gerekiyordu ama
bunun yerine kendimi yabancılığın derinliklerine batmış gibi
hissedebiliyorum.

Ama ben çıldırmıyorum. Sadece biraz
korkuyorum. Ve bir kez daha, dünyanın sonu
gelmiyor.

Belki de herkesle aynı metanete sahibim. Yada daha fazla.

Şimdi kaçarsam asla bilemeyeceğim. Güvenli, güvenilir, rutin odaklı bir
hayat arkadaşı arayışındaki Taylor'a güvenli, güvenilir, rutin odaklı olmaya
geri döneceğim. Ya da burada kalıp zarfın içinde ne olduğunu
öğrenebilirim.

Tabii ki kalmalıyım.

Hatta bir e-posta göndermek zorunda kalabilirim*Kemiğe kazınmış*bunun
hakkında. Yanlışlıkla gevşek bir döşeme tahtasının çatlaklarından kayan bir
alışveriş listesi değilse? Bir şey bana durumun böyle olmadığını söylüyor.
Ve Myles bir parça kağıt çıkarıp açıp içindekileri taradığında, ağzı kasvetli
bir çizgi halinde düzleştiğinde, teorim doğrulandı.

Bu kesinlikle bir şey.

Myles bana göstermeden onu gömleğinin cebine sokmaya başladı ve uh-uh. Bu olmuyor. Artık kalmaya ve soruşturmaya karar verdiğim için, beni yeni kanıtları işleme fırsatından mahrum bırakmıyor. Bunun için kucağına bir hamle yapıyorum. O da beklemiyor. Benimle tanışan kimse de yapmazdı, ama eminim ki öğrencilerim küçük yüzlerini neşelendireceklerdi.

Mektubu havada küt parmaklarından aldım - bu benim yapmadığım bir hareketti.*Gerçektendüşünmek.* Tüm yol boyunca değil. Çünkü ben onun uyluklarının üzerine yüz üstü iniyorum.*offf*Mektubu geri vermesinden önce muhtemelen sadece üç saniyem olduğunu bildiğimden, aceleyle karalanmış sözcükleri olabildiğince çabuk okudum.

Benimle aşağı iniyorsun.

Hepsi senin kim olduğunu bilecek.

Başından beri biliyordum ama artık bu benim sırrım olmayacak.

I Son tehdit cümlesini henüz bitirmiştım ki Myles mektubu geri almak için üstümden uzanarak hareket etti ve ben sağa dönerek kucağındaki pozisyonumdan serbest düşüyor. Bir lanetle beni yakalamaya çalıştı, düşüşümü hafifletmek için iri kolunu altımdan kaydırdı - ve böylece sırt üstü, yüzüm yukarıda, üzerimde iki yüz elli kilo kasla kaldım. Şu anda saf bir gururla çalışıyor olmalıyım, çünkü mektubu başımın üstünde, onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için aptalca bir girişimde bulunuyorum ve mümkün olduğu kadar uzağa uzanmak için sırtımı büküyorum.

Ulaşmak,*ulaşmak*—

İnlemesi havayı yırtıyor.

Nefesim kesildi, gülmenin yarısındaayım, çünkü kendimi tutmaya çalışıyorum*herhangi bir şey*bu anlamda, profesyonel insan avcısı komik, ama...birdenbire pozisyonlarımızda komik bir şey kalmadı. Hiçbir şey. Kalçaları benimkine bastırarak beni yere sabitledi. Alış veriş ettiğimiz her hızlı nefeste aramızda bir anlatı çizgisi büyüyor. Beden farkımızı isteksizce kataloglamak için bedenlerimizin arasına baktım. Üstümde nasıl görünüyor. Sanırım ne bulacağımı biliyorum ama gördüklerimin gerçekliği şaşırtıcı.

Göğüslerim neredeyse tulumdan kurtulmuş durumda. Altına giydiğim bikini üstü hariç. Mücadelemizde boyun çizgisi aşağı çekildi ve ben neredeyse tamamen açığa çıktım, meme uçlarım çok hevesli bir görünüm vermenin eşiğinde. Evet,*hevesli*, çünkü kaya gibi sertler ve bu adam, bu kocaman, gözle görülür şekilde hüsrana uğramış adam ağırlığını üzerimde tuttukça daha fazla farkındalıkla zonkluyorlar. Şu anda aklıma gelen sadece boy farkımız değil. En az sekiz yaş daha yaşlı olduğu gerçeği. Kuşkusuz seks konusunda daha deneyimli. Samimiyet. Ve o tehlikeli. Acımasız ve tehlikeli ve ben onun altındayım, onu baştan çıkarıyorum. Ona taş gibi sağlam bir ereksiyon vermek.

"Ben şimdi kalkacağım," diyor derin bir nefes alarak. Tamam, diye fısıldadım mektubu bırakarak.

Bunu yaptığımda, kağıdı bıraktığımda, artık uğruna savaşıacak bir şey kalmıyor. O sadece bir kadının tepesinde, bileklerini tutan bir adam. Onları sert zemine sabitlemek. Beni bütün olarak yemeyi düşünüyor gibiydi. Büyük bir ısırıkta.

Vücudum bunu istiyor.

Uyluklarımı kalçalarının etrafında açıp kaldırmam, kızdırmam, bana dokunması için ne yapmam gerekiyorsa yapmam için bana yalvarıyor. Gücünü benim üzerimde kullanmasını sağla. Şimdi.

"Lütfen."

"Lütfen ne?" Parmağını üstüme geçirdi ve daha aşağı çekti, sivri göğüs uçlarımı ortaya çıkaran son bir santim, namlu göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi. "Bu güzel göğüsleri emmek mi? Kahretsin, üzerlerinde o küçük üçgen bronzluk çizgilerinin olacağını biliyordum.*Kahretsin.*"

Kör edici bir anda sarhoş oldum. O

sadece...

Böyle konuşmalar

Her zaman. Açıkça. Kabaca bile. Ama o... bana iltifat mı ediyor? Böyle yıpratıcı kelimelerin çakıllı konuşmasının neden kalçalarımı onun kapana kısırtıcı kelimelerinin altında sabırsızca kıvrandırdığını anlamıyorum. Daha da dramatik bir şekilde eğiliyorum, bahsettiği eylemi bu kadar açık ifadelerle gerçekleştirmesini istiyorum. Evet,*Evet.* O ne istiyorsa onu söyledi.

"Lütfen."

Uzun saçları yüzüne düşüyor ve yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Sadece sıkı olduklarını bilecek kadar. Dudaklarının açık ve aralanmış olduğunu. Gözler karanlık.

Kısaca, bir bileğini bırakıyor ve kemerinin arkasından tabancayı çıkarıp dikkatlice yerde kaydırıyor. Sonra aynı eli yavaşça kaldırır. Yavaşça. Çıplak göğüslerimin hemen üzerinde durmasına izin ver. Ve karnım heyecanla tango yapıyor. Ne yapacağını görmek için bekleyen boşluklar ve kabarmalar. Nereye dokunacağı. Hepsi elini kaldırdığı için. Nefesimi tutuyorum, kurtulmaya hazır bir sızlanma. Titriyorum. *Bensallayarak* Temas için beklemek dayanılmaz bir sınırdır. "Hayatımda hiç bu kadar sıcak bir şey görmemiştim. Sıcak - ve bunun için sıcak. değil mi?" Dili alt dudağının ortasına tünemiş, işaret parmağının ucunu meme uçlarımdan birine indiriyor, ona zar zor dokunuyor ve yavaşça hafif bir daire çiziyor. "Evet sensin."

Bir inlemeyle boğuluyorum, inlemenin sonu uzun ve yüksek sesle inliyor, vücudum onun altında aynı anda hem geriliyor hem de eriyor. Sırada ne olduğunu veya tam olarak ne istediğimi bilmiyorum. Sadece şimdi ihtiyacım olduğunu biliyorum. Hemen. Ve düşünmek istemiyorum. Benim yerime düşünmesini ve karar vermesini istiyorum. Bizim için.

Bütün gün düşünmek ve karar vermek içindir. Şu anda sadece kaçırılmak istiyorum.

O parmak ucunu diğer meme ucuma kadar takip etti ve aynı hafif, eziyetli muameleyle onu da daire içine aldı. "O küçük güzel ağzın öpülmesini ister misin?"

"E-evet."

"Şimdi kekeleymeden tekrar söyle bebeğim."

"Evet."

O el. Üzerimde kullandığı o el, yukarı, yukarı nazik yolculuğuna çok hafif devam ediyor ve sonra boğazımı sıkıca sarıyor. O kadar beklenmedik bir şekilde nefesim kesildi ki, bacaklarımın arasındaki et o kadar esnek ve hassas hale geldi ki, kalçalarım doğal olarak açıldı. Sanki onlara bir seçim şansı verilmemiş ve o bir kez onlara sallanıyor, rahat, hissettiği her şeye mizahsız bir şekilde gülüyor.

Ağzı benimkine doğru eğiliyor. Hazırlık olarak dudaklarımı ıslatıyorum. Dışarıda bir araba kapısı çarpıyor.

HAYIR. Beynimdeki ani şehvet pusuyla bunun daha çok kayan bir minibüs kapısı olduğunu fark ettim. Evin araba yolunda. Bu yüksek sesi, daha fazla araç motorunun durması ve heyecanlı seslerin keskinleşmesi takip ediyor. Ayak sesleri. Yüksek topuklu ayakkabılar ve daha sessiz olanlar.

"Buraya kurulacağız. Bunu bir an önce yapalım," diyor yaşlı bir kadın. Myles bir küfür savurarak kafasını öne eğdi, sonra üzerimden yuvarlandı. Standlar.

Aşağı uzanmadan önce kotundaki çıkıntıyı düzeltiyor ve kalkmama yardım ediyor. Kalçamı sıkana ve alınlarımızı birbirine değdirene kadar, o şovu ne kadar çok istediğimi bilmiyorum... ne? Konfor? Ama onu alır almaz midemde bir seğirme hissi yatışıyor. Başımı sallayana kadar gözlerimin içine baktı ve ben neden başımı salladığımı zar zor anladım. Sadece eli boğazımda beni aşağıda tutması hoşuma gidiyordu ama bu beni öyle bir uyandırdı ki, tekrar aşağı inmek için onun göz temasına ve daha yumuşak temasına ihtiyacım vardı. Başımı sallayarak, onun için yüksek sesle söylenmesi gerekmeyen önemli bir şeyi iletiyorum.

Garip.

Birlikte oturma odasını geçip pencereye gidiyoruz ve evin önünde duran bir grup insan buluyoruz. Şık, erik rengi bir pantolon giymiş koyu saçlı bir kadın. Pano ve kamera ekibi olan genç bir adam.

Myles, "Şimdi ne oluyor," diye mırıldandı.

Ön kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıkmaya başladı, sonra durdu ve bana bir bakış attı. "Sen olduğun yerde kal."

"HAYIR."

Hoş olmayan sözlerin gümbürtüsüyle kapı eşiğinde gözden kaybolur. Kıyafetlerimin sabitlendiğinden emin olduktan sonra arkasından ön bahçeye koştum. Beş kafa bize doğru döndü. Panodaki Adam bakıyor, kalemi notlarının yüzeyinin üzerinde duruyor. Pantolonlu kadının yüzündeki gülümseme donmuş gibi görünüyor. Kamera ekibi, tekerlekli cam bir podyumla tamamlanan mini bir basın toplantısı düzenleme görevine devam ediyor.

"Burada neler oluyor?" Myles bilmek istiyor.

Genç adam, "Aynı soruyu ben de size sorabilirim," diye yanıt verir. Pantsuit'e eğlenceli bir bakış atarak panoyu kolunun altına sıkıştırdı ve sırayla titrediğimiz elini uzatarak bize yaklaştı. "Ben belediye başkanının yardımcısı Kurt Forsythe." Omzunun üzerinden gülümsüyor, sonra o gülümsemeyi genişleyerek bana yöneltiliyor. "Mutlaka belediye başkanı Rhonda Robinson'u tanıyorsunuzdur."

"Şehir dışından geliyoruz." Myles az önce bana yaklaştı mı? "Bir şey çekmeye mi hazırlanıyorsun?"

Kurt başını yana yatırır. "Bu mülkün sahibi siz misiniz?"

Asistan, soruyu, cevabı zaten bildiği belli olacak şekilde soruyor. Myles cevap verme zahmetine girmedir. Sadece kollarını kavuşturur ve Kurt'u bir pire gibi görür.

"Hayır, öyle düşünmemiştim," diyor asistan, ödül avcısından o kadar da sağduyulu olmayan bir adım atarak. "Şey. ne olduğunu sormamın sakıncası var mı

Burada mı yapıyorsun?

"Aile tarafından işe alındım. Özel olarak. Oscar Stanley cinayetini araştırmak için."

"Tatildeyim," diyorum. "Ayrıca araştırmasına yardım ediyor." Myles şimdiden başını sallıyor. "Hayır o değil."

Kurt, aramızda eğlenen bir bakış paylaştı. "İlginç."

"Kiracı mısınız?" erik kadını çağırır. Görünüşe göre belediye başkanı. Bunun için kulaklarını tıkamak isteyebilirsin, dedi bana alaycı bir gülümsemeyle. "Senin için gelmek üzereyim." Ellerini düz bir şekilde podyuma koyuyor ve kameramana başını sallıyor. Işıklandıran kişi başparmağını kaldırıyor, ardından kameranın kendisinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. "İyi günler, sakinler. Sevgili topluluğumuzun kıyılarında meydana gelen son olaylarla hepimizin sarsıldığını biliyorum. Bir can alındı ve ofisim merhum Oscar Stanley'nin ailesine başsağlığı diler."

Belediye başkanı duruşunu düzeltiyor.

Kurt, bariz bir gururla patronuna bakarak şiddetli bir iç çekti.

Ofisim endişelerinizi duyuyor. Bunlar *Dahadaha* geçerli," diye devam ediyor Rhonda. "Ancak bu talihsiz can kaybı, çok daha büyük bir sorunun parçası: kiralık tatil yerleri. Yarattıkları rekabetçi uyumsuzluk ve günlük hayatımıza neden oldukları aksama. Bu, Cape'te süregelen bir sorun ve söz veriyorum *Sen*, başından beri, bu pazarı Falmouth mahallemizi ele geçirmekten ve bir parti bölgesine dönüştürmekten alıkoymaktı. Bugün, ailemiz ve arkadaşlarımızla sakın yazlarımızın tadını çıkarmaya geri dönebilmemiz için bu gürültülü rahatsızlıkları azaltma çabalarımı yenilediğime dair sizi temin etmek istiyorum - bu Cape Cod yolu.

Uzun bir duraklama başlar.

Kırmızı kamera ışığı söner.

Kürsü etkili bir telaşla kaldırılırken belediye başkanının gülümsemesi düşüyor. Kurt, "Mükemmeldi, belediye başkanı," diye seslendi ve ona tamam işareti verdi.

"Bunu hemen web sitesine koyalım, lütfen?" diyor Rhonda, şimdi telefonunda gezinerek. "Yerel haberlere gönder ve onlardan saat altı noktasını sor."

Kurt, panosuna notlar alıyor. "Zaten üzerinde." Bize - aslında bana - eskisinden daha rahat bir şekilde sırtarak döndü. "Belediye başkanının bir sonraki randevusuna yetiştiğinden emin olmalıyım." Kaleminin silgisiyle kaşını ovuşturarak Myles'a kısa bir bakış attı. "Yani siz ikiniz sadece iş arkadaşısınız, yoksa...?"

"Dur, Kurt," diye sözünü kesiyor Myles, bir kovma hareketi yaparak. Bileğinden gerçek anlamda bir kovma hareketi.

Asistan başka bir söz söylemeden topuklarının üzerinde döner ve patronunun yanına döner. "Bu son derece kabaydı."

Ve bu sahiplenme gösterisinden hiç hoşlanmadım.

Bir bit değil.

Sağ.

"Hala kabalığımıza şaşıırıyorsan tatlım, bu senin suçun." Kısık gözlerle binbaşı, Kurt ve film ekibinin kendi minibüslerine ve arabalarına binişlerini izliyor. "Judd Forrester'ı sorgulamak için Worcester'a gitmeliyim." Bana baktığında boş bakışlarımı fark etti. "Oscar Stanley'e saldıran kızın babası."

"Sağ." Sanırım birkaç dakika önce neredeyse seviştiğimiz gerçeğini görmezden geleceğiz. Zemin. *bumektup*. Neredeyse öpüşmeden önce yaptığımız beklenmedik keşif, bana bir sel gibi geldi. "Sence o tehdit mektubu Judd Forrester'dan mı? Sence bunu Stanley'e mi yazdı?"

"Bilmiyorum." Myles ağır adımlarla eve giriyor ve ben de onu takip ederek eğilip mektubu yerde bıraktığımız yerden almasını izliyorum. Doğruldu ve döndü, gözleri boynumda, ağzımda dans ediyordu. Sonra kararlılıkla uzaklaşın. Ama erojen bölgelerim ilgi için çığlık atmadan önce değil. Tanrı. Aramızdaki bu gerilim nedir? Bu normal mi?

"Ama Oscar neredeyse bir yıldır bu evde yaşadığına göre, gevşek döşeme tahtasını bilmesi daha muhtemel görünüyor. Hatta yarattı. Öyleyse..."

"Mektup yazıldı *ile* Stanley'i mi? Başka biri için mi?" "Ben de öyle düşünüyorum."

"Bu aynı zamanda şu anlama da gelebilir... kamera konukları kaydetmek için burada bırakılmamıştı. Onu kaydetmek için buradaydı."

"Evet. Bir nedenden dolayı hedef alındı. Cinayet için bir hedef." Gözleri mektubun tehditkar üç satırında geziniyor. "Kendisine bir tane bile yapmış olabilir."

BÖLÜM 6

Myles

“ o adamı öldürmedi. Allah'a yemin ederim." Judd Forrester alnındaki teri siliyor. "İnan bana, istedim. buna geldim kapalı. Ama ben gittiğimde nefes alıyordu.”

Hayatımda bir kez olsun, içimdeki hislerin bu kadar inatçı olmamasını dilerdim. Sezgim bana bu adamın Oscar Stanley'i öldürmediğini söylüyor ve kulağa ne kadar boktan gelse de keşke öldürseydi. Bu, bu davayı toparlamayı ve devam etmeyi çok daha kolay hale getirirdi. Forrester ağzını açar açmaz ne yazık ki kafamın arkasından küçük bir ses fısıldadı.*Henüz bir yere gitmiyorsun.*

Taylor'ın evinden yaklaşık iki saat önce ayrıldım ve birkaç saat daha Worcester'a gittim. Barnstable Polis Departmanı'ndaki polis şefi -Cape'de olay mahalline müdahale eden departman- bana davayla ilgili herhangi bir bilgi verme konusunda son derece isteksiz. Bir ödül avcısı veya bu durumda serbest çalışan bir araştırmacı kasabaya gelip aynı suçu çok daha az bürokrasi ile incelemeye başladığında sevinçten zıplayan tek bir polis bile yok, ama kesinlikle kışlarının altında bir ateş yakıyor.

Dün, Forrester'ın kefaletle serbest bırakıldığı haberini şefin yayması için rastladığım herhangi bir bilgiyi paylaşma sözü verdim. Adamın izini sürmek yine de bana bağlıydı. Şef, Forrester'ın adresini paylaşırken sınırı çizdi. Tanrıya şükür bunun için internetim var. Ve bu aramalar sonuç vermediğinde, yine de Boston'daki kişilerime dokunabilirim. Sanırım Taylor'la bulduğumuz tehdit notunu paylaşmadığım için polisin beni olayın dışında tutmasına kızamam. Sonunda onlarla paylaşacağım. Ancak konuyla ilgili olduğu ortaya çıkarsa, yeni delili elinde tutmakta zorlanmanın bir zararı yoktur.

Karşımda oturan adama yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Forrester'ın kefaleti bu kadar çabuk ödediği gerçeği bana onun Oscar Stanley'i öldürdüğüne dair çok fazla kanıtları olmadığını söylemeliydi. Yine de kendim görmem gerekiyordu, bu yüzden onu şüpheliler listesinden güvenle çıkarabilirdim. Bunu yapmaya henüz tam olarak hazır değilim. Nedeni ve fırsatı varken değil. Ama sesinde çınlayan dürüstlük, mide ekşimemin harekete geçmesine neden oluyor.

Bu davada potansiyel et var. Yani, Taylor'dan yakın zamanda kaçmayacağım. Ve benim ondan gerçekten ama gerçekten uzaklaşmam gerekiyor. Burada oturuyorum elbette ama aklım onda. Onun güvenliği. Bir davaya duygusal olarak dahil olduğumda neler olduğunu çok iyi biliyorum. Bu son olduğunda, sonuç o kadar kabul edilemezdi ki, dedektif rozetimi teslim ettim. Beğenin ya da beğenmeyin, Taylor Basseyy bu duruma dahil. Kahretsin, onu ya da Jude'u henüz şüpheli olarak elemeyi başaramadım bile. O, bu soruşturmanın çevresinde olacak ve benim karşılayamayacağım kadar çok güzel, çok ilginç bir dikkat dağıtıcı.

Ve bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.

Beni şaşırtmasına ya da bana meydan okumasına ihtiyacım yok. Sadece hayatın tarafsız bir gözlemcisi olarak kalmak istiyorum. Bir darbe. Sadece geçiyorum. Üç yıldır ailemle veya erkek kardeşimle konuşmadım bile, çünkü Boston Polisi ile son davamda olanlardan sonra herhangi bir şeye ve herhangi birine bağlanmak? Çok acıyor. Bağlanmanın göğsüme oturan ağırlığından nefret ediyorum.

İnsanlarla bağlantılar sorumluluklardan başka bir şey değildir ve ben onları istemiyorum. Ne zaman ve ne zaman batırırsam, etraftaki insanların hayal kırıklığına uğramasına ihtiyacım yok. Ve bu iş kolunda sıçmak kaçınılmaz, değil mi? İnsanlar ölür. Kaybolurlar. Kurban, değer vermeye başladığı biri haline gelirse, Tanrı bir adamın yardımcısı olsun. Yani evet, bir kadının kafamı karıştırmasına ihtiyacım yok yoksa buradaki işimi gözden kaçırırım. Bir cinayeti çözmek için.

Sonra bisikletime geri dönüp buradan defolup gidebilirim.

Ne kadar erken o kadar iyi.

Cebime ulaşmak için sandalyemde yanlara doğru eğildim, Stanley'nin döşeme tahtalarının altında bulduğum mektubu çıkardım ve önümdeki masanın üzerine koydum. Forrester tepki vermiyor. Orada tanıma yok ama yine de soruyorum. "Bu zarfı tanıyor musun?"

"Hayır."

Mektubu çıkardım, açtım ve gözlerimi ondan bir kez bile ayırmadan düzelttim. "Bunu Oscar Stanley'i öldürmeden önce ona gönderdin mi?"

"HAYIR! Tanrım, sana yüz kere söyledim, o pisliği ben öldürmedim.

Mektubu cebime koydum. "Bir ateşli silahın var mı?"

Tereddüt ediyor. Dudaklarını ıslatır ve etrafına bakar. Bu bir evet, ama paylaşmak konusunda isteksiz.

Polisler ona bu soruyu sormuş olmalı, değil mi?

Neden bu soruyu ilk kez yanıtlıyor gibi görünüyor? "Bak, izin almadığın için sana ceza verme yetkim yok. Sadece bana kaç tane olduğunu söyle." Kalemimi aç'a tıklıyorum. "Ve hangi modeller."

Kayıtlı silahları hakkında zaten bilgim var ama ne olduğu *Aslında* tutmak farklı olabilir. şiddetle. Her zaman bir yerlerde saklanan fazladan bir şeyler vardır.

İçini çekerek göz yuvalarını ovuşturuyor. "Avlanmak için otuz beş milimetrelik bir çift. Koruma için bir Glock. Çılgınca bir şey yok."

Gözlerime bakmıyor. "Peki hangisinin izni yok?"

Yüzünün yanından bir damla ter süzülüyor. "Glock," diye içini çekti.
"Şuna bir bakmamın sakıncası var mı?"

"Bir arkadaşşıma ödünç verdim" diyor. Çok çabuk?

Forrester şüpheli davranıyor olsa da, benim için onu olay yerine yerleştirmeyen bir şey var. Bir mazereti yok - evde yalnız olduğunu iddia ediyor. Ancak bir adamın kafasının ortasına isabet eden kurşunla ilgili olarak, bu adamın mizacıyla konuşmayan soğuk ve kesin bir şeyler vardır. Duvarlarda avlanma başarılarını tasvir eden iki düzine resim çerçevelenmiş ve her birinde arkadaşlarıyla çevrili, bir elinde geyik boynuzu, diğesinde bir kutu bira. Oscar Stanley'i dövdüğünde seyircisi de vardı. Kızı ve tüm arkadaşları.

Forrester sessiz, tek başına bir cinayetle tatmin olmaz. Henüz adını listeden tam olarak silemesem de param için uymuyor.

Hikayesini bir kez daha gözden geçiriyoruz, ben genellikle bir davayı açıklığa kavuşturabilecek o ince değişiklikleri arıyorum, ancak o ayrıntılar konusunda katı ve mutfağında bana karşı sabırsız. Bisikletime atlayıp Cape'deki otelime döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Akşam otobanı bir farlar denizine çevirirken, yeşil gözlü belli bir esmeri düşünmemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Fırfırlı kırmızı külotu cebimde bir delik açarken bu basit bir başarı değil.

Bir süre sonra kiralık odama girip onları çıkardım ve komodinin üzerine düz bir şekilde koydum. Kalçalarda dikey uzanan transparan panelleri yumuşatma. Sadece bir cilt görünümü.

Bu onun çuvalda alay ettiği anlamına mı geliyor? Evet.

Evet, bunları çıkarmama izin vermeden önce beni iyi çalıştıracağına bahse girerim. Onu sıkıca doldurun.

Onun iç çamaşırını taşıırken ne halt yiyorum?

Taylor'ın içimde çok kısa bir süre içinde uyandırdığı bu dürtüler... hiçbir şekilde benim için tipik değiller. Kıskanç bir tip değilim ama

Pislik asistanının ona gülümsemesinden hoşlanmadım. Hiçbir zaman sahiplenici olmadım ama o benim altımdayken... Onun hükmedilmek istediğini hissedebiliyordum. Elimi boğazına götürmem hoşuna gitti. Tutturulmayı severdi. Ve tüm bunlardan sonra güvence için bana dönme şekli? Kadınları yatıştırmak konusunda hiç deneyimim yok. Bu fikir daha bu sabah gülünç olurdu. Yine de, bir şekilde tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Taylor için. Sanki tek kelime etmeden iletişim kurmuşuz gibi.

bu arada iletişim kuramadım*Davranmak*İlk feci evliliğimdeki sözler? İsa. Hayır, Taylor'la olan o iç çekişmeleri hayal etmiş olmalıyım.

Onun için iyi olmamın hiçbir yolu yok. Lanet için içinde olurdum. Her şeye duygusal olarak yatırım yapan türden bir kadın. Pandalar ve bok için ağlamak. Tanrım. Onu kırmızı dantelli külotla düşünmek yapmam gereken son şey çünkü sadece hayal kurmuyorum. Sadece seksin ne kadar iyi olacağını düşünmek değil.

Onu düşünüyorum...

Bana gülümsüyor.

Bana onun için ne kadar iyi yaptığımı söylüyor.

Saçımdaki ve sırtımdaki parmaklarını düşünüyorum.

Düşünüyorum da... gözlerindeki güven.

"Hayır. Hayır hayır hayır." Külotu komodinin üzerinden alıp cebime geri tıktım. "Onları geri vereceğim. Onları geri veriyorsun."

Onları başka bir adam için giyebilsin diye mi? Birden çenem kırılacak gibi oldu.

Bu yüzden telefonum çaldığında arayanın kimliğine bakamayacak kadar dikkatim dağılıyor. Sadece yeşil düğmeye basıp, "Bu Sumner," diye havlıyorum. Ne istiyorsun?"

"Merhaba, Myles Sumner." Taylor'ın kulağımdaki nefesi karnımda ağır ağır dönüyor. "Bir ödül avcısının göz korkutucu bir lakabı olması gerekmez mi? Beğenmek

Cehennem Tazısı mı, Yalnız Kurt mu?"

"Yalnızca aşırı şişirilmiş bir pislikse." Sesini, ilham verdiği zihinsel çekişmenin ortasında duymak, sabrım için pek iyi şeyler yapmıyor. Ama sabırsız değilim. Ondan haber aldığım için bu kadar rahatladığım için kendime kızdım. "Beni neden arıyorsun, yarım litre? Meşgulüm."

"Ah." Uzun bir duraklama başlar. Arka planda okyanusu duyabiliyorum. Dalgalar. Kiralık evinden duyduklarından daha yüksek. Sahilde mi? Bilmiyorum ama sessizlik uzadıkça ona karşı bu kadar sert davrandığım için kendimi daha çok suçlu hissediyorum. Suçluluğum, bu kadının bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettirme yeteneğine sahip olduğuna dair bir kırmızı bayrak değilse, nedir? "Pekala, ne yapıyorsan bölmek istemiyorum..."

Seni kırmızı külotla düşünüyorum.

Senin inlediğini düşünüyorum, bana sikimin mükemmel boyutta olduğunu söylüyorsun.

"Bir dava üzerinde çalışıyorum, Taylor."

"Sağ." İç çekti ve mideme bir suçluluk oku daha saplandı. "Yani cinayet silahını kendim paketleyip polise mi götürmeliyim?"

Beynim bir lastik bant gibi odaklanıyor. "Ne?" "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Taylor."

"Hmm?"

"Neredesin?"

"Kumsaldayım, belki evimizden çeyrek mil uzaktayım?" Rüzgar sözlerini biraz uzaklaştırıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Özellikle güneş battıktan sonra, rüzgarlı bir kumsalda bir silahın önünde durmasını sevmiyorum. Orada ben olmadan olmaz. "Jude bugün bazı sörfçülerle tanıştı ve bizi hamburger yemeye davet ettiler. Okyanusun gerçekten güzel bir manzarasına sahipler ve çok güzel görünüyordu, ben de içkimi buraya getirdim. Ayaklarımı ıslatacaktım ama yürümeye başladım. Fırçada parlak bir şey gördüm. Bana sormadan önce, ona dokunmadım."

Anahtarlarım elimde, motel odamın kapısının yarısına gelmiştim bile. "Bulunduğunuz sokağın adını biliyor musunuz?"

"HAYIR. Burada sahilde yürüdük. Araba kullanmadık.

Neden cildim aniden tişörtümün altında yapışkan terle kaplandı? "Kardeşini ara ve ben gelene kadar seninle beklemesini söyle, Taylor."

"Oh hayır." Ses tonu, tüm fikrin saçma olduğunu gösteriyor. "Onun iyi zamanını bölmek istemiyorum. o*Sonundagevşemeye* başlıyor. Myles, Bartholomew'u kaybetmek onun için çok zor oldu. Bu sadece onu tekrar strese sokar."

Ahh. Allah bizi strese sokmasın." Otoparkta koşarken Bluetooth'a geçiyorum. "Cinayet falan olmadı."

Burnunu çekiyor. "Alaycılığın beni kapatmasına neden olduğunu bilmelisin. Büyürken yan komşumuzda yaşayan çok alaycı bir kabadayı vardı. Bütün mahallenin önünde bana Shaquille O'Neal dedi. Hepsi kısa boylu olduğum içindi. Sokakta çemberlerine smaç basmamı talep etmeden yanından geçemezdim. Bugüne kadar Shaq'ı her gördüğümde ağlıyorum ki bu çok büyük bir haksızlık. Her halükarda, o sevimli bir adam.

Dişlerim birbirine gıcırıyor.

Hırlamamak ya da gülmemek için hiçbir fikrim yok. Aklımı kaybettim.

Şimdi aynı zamanda, ana yolda yan kayarak ve bisikletimi Coriander Lane yönüne doğru düzelterek, saatte elli mil hızla motelin otoparkından gümbür gümbür çıkıyorum. "Kumsalda doğuya mı yoksa batıya mı yürüdünüz?"

"Ben neyim? Pusula?" Kırışık burnunu hayal edebiliyorum. Daha hızlı sürmemi sağlıyor. Bloğumuzun sonundan sahile inen merdivenlerden aşağı indik. Ve sağa astık. Bu yardımcı olur mu?

"Bana konumunun bir raptiyesini gönder."

"Ah evet. Bunu yapabilirim." Bir an sonra cebimdeki telefonum titredi ve oraya en yakın bloğa bir rota belirlemek için kenara çektim.

sahilde bekliyor. "Kanıt toplamak için gerekli tüm donanıma sahip misiniz?"

Gülümsemeyi aklından bile geçirme. Kaygan bir yokuştasın. "Evet, Taylor," diye içini çektim.

"Efsanevi. O zaman birazdan görüşürüz—"

"Oh hayır." Elim gidonu sıkıyor. "Kapatmaya cüret etme."

"Neden?"

"Çünkü karanlıkta yalnızsın ve civarda bir katil olabilir."

Benim için endişeleniyor musun, Myles? Sadece burada yalnız ve savunmasız değilim. Ama acil durumda sakladığım külotun gizemli bir şekilde tükendiğini söylemeliyim. olabileceğinden endişeleniyorum *ikis* suçlular elimizde. Bir katil ve bir külot hırsız. Bu, Cape Cod için bir tür rekor olmalı."

"Çok komiksin, yarım litre." Kırmızı dantel. Başparmağım malzemeye bastırıyordum *orada*, ıslanana kadar ovma. *Tanrı*. "Potansiyel cinayet silahını buldun ve iç çamaşırını mı tartışmak istiyorsun?"

"Ben sadece bunu merak ediyorum *Sena* çokça bir hırsızdır ve yine de *BEN* bir cinayet zanlısıyım."

"Senden şüphelenmiyorum. Henüz seni ortadan kaldırmak için bir sebep olmadı. Ve teknik olmak istiyorsanız, mucizevi bir şekilde cinayet silahını bulmak bir kişiyi tam olarak temize çıkarmaz.

"Keşke seni aramasaydım."

Bu ifade kesinlikle bana yanan bir mum yutmuşum gibi hissettirmemeli, değil mi? "Sorun değil, Shaquille," diyorum yanığa karşı savunma yapmak için. "Kapatma yeter."

Nefesi kesildi.

Okyanusun sesi hemen kesiliyor.

"Harika." Suçluluk geri geldi. Her zamankinden daha kalın. "Telefonu kapadı."

Sert bir küfürle -ve sinirlerim her yönden gevşerken- hızımı artırıyorum.

BÖLÜM 7

Taylor

Geldiğinde Myles'a bakma bile.

Devam ediyor ile bakmak dümdüz dışarı dethe
okyanus, BEN nokta

Çenemi kaldırıp silahı daha önce gördüğüm tepeye doğru tek kelime etmeden. Kanıt torbasının açıldığını duyar duymaz ve silahı bulduğundan emin olur olmaz Coriander Lane'e ve kiralık evimize doğru yola çıkıyorum. Eve gittiğimi haber vermek için Jude'a çoktan mesaj attım ama muhtemelen bir saat boyunca mesajı görmeyecek. Bu akşamki hazırlıksız buluşmada olduğu gibi, sohbet kardeşimi ilgilendirdiğinde, kendini tamamen kaptırıyor ve telefonuna bakmayı unutuyor. Bu onun hakkında sevdiğim şeylerden bir diğeri. Birine tüm dikkatini verme ve onlara dünya gezegeninde kalan tek insanmış gibi hissettirme yeteneği.

Dünyada kalan çok az canlıdan bahsetmişken, Myles ve ben var olan son insanlar olsaydık, bu insan ırkının çok trajik bir sonu olurdu.

Beni şüpheliler listesinden çıkarmayı reddetmekle kalmıyor, minnetsizliği de anlatılamaz. Barnstable Polis Departmanını aramamamın tek nedeni, benden başka kimseye bakma konusundaki isteksizlikleri konusundaki endişemdi.

Judd Forrester. Bir dahaki sefere bir cinayet silahı bulduğumda, doğruca onlara gideceğim. Myles Sumner'ın numarasını zaten zihinsel olarak telefonumdan sildim. Puf. Ne ödöl avcısı?

Yapamam *inanmak* bana Shaquille dedi.

"Taylor," diyor ödöl avcısı arkamdan. Derin, aptal, seksi törpüsüyle. "Beni gerçekten görmezden mi geleceksin?"
cevap vermiyorum

Al şunu dostum.

"Endişelendiğimde aptal gibi davranıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Haklısın, senin için endişelendim. Şimdi yavaşlayabilir misin?"

Bir şey olursa, daha hızlı yürürüm, paniğe kapılırım.

Bundan emin değilim... içimdeki baskın his. Göğsümde başlıyor ve mideme doğru inerek bir şeyleri hareket ettiriyor. Myles'ın itip kakmasını beklemediğim şeyler. Daha önce hiç itilip kakılmadım ve çocukluk travmamla bu kadar düşüncesizce dalga geçen bu adamın üzerimde bu güce sahip olması konusunda çok temkinliyim.

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben tam olarak hassas bir tip değilim. Boşanma sebeplerimden biri de bu."

Ah, *lanet etmek*. Şimdi merak ediyorum.

O boşandı. Bu küçük bilgi parçası, çözülmüş bir ayakkabı bağı gibidir. Parmaklarım yay yapmak için kaşınıyor. Bu asık suratlı, düşmanca adam hakkında daha fazlasını öğrenmek için can atmıyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok, değil mi? Onlar hakkında rahat olduğum sürece birkaç soru canımı yakmaz, değil mi?

Adımlarım yavaşlıyor, çok az.

"Kuyu?" Tavizimi telafi etmek için kollarımı sıkıca göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Boşanmanızın diğer nedenleri nelerdir?"

Arkamdan homurdandı. Sessizlik uzar.

"Ödöl avına başlamadan önce bir dedektiftim. Boston polisi. Babam ve kardeşim gibi. Bu aile işi." Boğazını temizliyor. "Ağabeyim ve ben... erken emekli olmak konusunda tartışıyorduk. özel açılış

soruşturma firması Evrakları HR'ye teslim etmeye hazırlanıyordum ama Christopher Bunton davasını halletmek istiyordum. Bir adam kaçırma. Bilmiyorum. Kaçırılan bu çocuk bana bir çocukluk arkadaşımı hatırlattı. En iyi arkadaşım, Bobby. Biz çocukken hastaydı. Ve başaramadı.

Çok daha fazla yavaşlıyorum, kollarım iki yanıma düşüyor.

"Paul, beni bu işi yapmam için tutan adam mı? İkimiz de Bobby'yi tanıyorduk. Üçümüz çocukken en iyi arkadaştık ve muhtemelen bu yüzden kendimi... Bilmiyorum. Sorumlu. Oscar Stanley cinayetini takip etmek için arayıp benden yardım istediğinde."

"Ah." Göğsümde artan baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmayan bir nefes verdim. "Farkında değildim. Lisa'nın erkek arkadaşını nasıl tanıdığını düşünmedim."

"Bu iyi. Her neyse, kaçırılan bu çocuk tıpkı Bobby'ye benziyordu. Fazla yatırım yaptım. Eve gitmeyi bıraktım. Bu davaya kafayı takmıştım ve bu bir dedektif için ölüm öpücüğü. Objektif olmayı bırakıp duygularınızın sizin yerinize kararlar vermeye başlamasına izin verdiğinizde. Ve ben onu mahvettim. Dava ve evlilik." Gülüyor ama işin içinde mizah yok. "Bir gün eve geldiğimde, tahmin ettiğim gibi mekan boştu. Boşanma evraklarını belki bir ay sonra aldım. O kadar kontrol edilmişim ki, en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlayamadım.

Hikayede doldurulması gereken pek çok boşluk var, ancak kısa sonu bana söylemek istediği her şeyi söylediğini söylüyor. "Birine evlenme teklif ettiğini hayal edemiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Çünkü hassas bir an. Bir cevap beklemek."

"Haklısın. Savunmasızlığı iyi yapmıyorum. Ya da ilişkiler." Bir kez daha, sessizlik uzayıp gidiyor. O kadar uzun ki, hala beni takip edip etmediğini görmek için dönüp omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Ve ah, o. Yoğun gözleri üzerinde eğitilmiş

karanlıkta ben. "İşte bu yüzden davayı halletmek için buradayım, Taylor. Deli numarası yaparken seni sahilde kovalamayacağım.

Öfke ve utanç arasında kalarak ona döndüm. "Numara yapmak?"

Myles gelmeye devam ediyor. Bedenlerimiz çarpışana kadar yürüdü, göğsünü kalçasına bastırdı, ağzı benimkinin bir nefes yukarısında asılı kaldı. "Bu doğru. seni dışarı çağırıyorum Deneseydin, önümde o kışını daha seksi gösteremezdin.

Görüşümün kenarlarından kırmızı sızıyor. "Başka bir deyişle, bunu ben mi soruyorum?"

"Ben bireliznin olmadan sana, Taylor. Bunu sen mi soruyorsun?" Başını sallıyor. "HAYIR. Soruyorum. Senteklif etmeyi durdurmak için.

"Değilim," diye mırıldandım, beni şaşırtma şekline kapılmamak için büyük çaba sarf ederek. Ereksiyonunun mideme saplanmasına rağmen kendini nasıl da tutuyor. "Sana hiçbir şey teklif etmiyorum."

"Gerçekten mi?" çiziyor. "Kot pantolonumun düğmelerini çözen parmaklar kimin?" Onlar benim olurdu.

Kelimenin tam anlamıyla metal düğmeyi çevirerek deliğinden kurtarmaya çalışıyorum.

Ellerimi sıcak bir sobaya değmiş gibi geri çektim. Sert midesinden yayılan ısı düşünülürse bu çok da uzak sayılmaz. Onun ağzı. Gözler. Hepsi. Bunu hiç yaşamadım. Tahriş ve şehvet aynı anda. Kaşınıyor. Tüketici ve kesinlikle yanlış yerleştirilmiş. Karışık sinyaller gönderdiğimi mi ima ediyorsun? Çünkü burada durup benden sana...fiziksel zevk teklif etmeyi bırakmamı istiyorsun..."

"Seks, Taylor. Adı seks."

"Yine de çaldın Benimseks külotu ve bu sabah neredeyse beni öpüyordu. Karışık mesajlar veren kim?" Çenesi o kadar dramatik bir şekilde gıcırdadı, gıcırdadığını duyabiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. "Seninle yatmak bir felaket olur. Bir muzun duygusal mevcudiyetine sahipsiniz."

"İşte burada. 'Duygusal mevcudiyet.'" İfadesi kendini beğenmiş bir tatmine dönüşüyor. "Anlıyorsun? Zoru istemek konusunda kendine yalan söylüyorsun,

samanda terli rulo. Sen bir ilişki kızısin. Gerçekleşmeyi bekleyen bir bahar düğünü gelinisin.”

Soluğum sahilde yankılanıyor.

Göğsünü ittim ama bir Mack kamyonu gibi inşa edildiği için geriye doğru tökezleyen ben oldum. Beni dirseğinden sabitliyor. "Gelinlik kısmını geri al."

"Geri kalanı doğru ama?"

“Yerleşmek istediğim konusunda asla yalan söylemedim. Disneyworld'de bir koca, bir aile ve uyumlu gömlekler istemekte utanılacak bir şey yok. Doğru hatırlıyorsanız, samanların arasındaki sert, terli ruloları istediğimi söyledim.*ilave olarak*. Bu şeyler birbirini dışlamak zorunda olmamalı.”

Tanrım, adam yanan plastiği çiğniyor gibi görünüyor. “Belki onlar*Olumsuz*birbirini dışlayan Ama sende hiçbir şey yok ki... bir adama kabadayılık edilmek istediğine dair ima bile yok. Uzaktan değil.”

İlgim arttı. Ona daha fazlasını öğrenmek isteme zevkini vermekten nefret ediyorum ama içimden bir ses onun bir şeyler peşinde olduğunu söylüyor. Bilmek istemeyebileceğim ama yine de değerli içgörüler sağlayabileceğim bir şey. "Bu ne anlama gelir?"

"Beni çok şaşırttın ve ben eğitimli bir dedektifim. Vermiyorsun... Bilmiyorum. Yaban kedisi havası mı?" Yavaş yavaş etrafımda dolaşmaya başladı. "Seni gördüğümde ilk düşüncem, onun bir düğme kadar tatlı olduğuydu. O zamandan beri bu değerlendirmeyi değiştirdim. Çok fazla. Ama peşinde olduğun adamlar —”

"Avlanmak," diye homurdandım.

"Eğer evlilik piyasasındaysalar, benim yarısı kadar akıllılar. -deen iyi. Onlardan çok şey bekliyorsun. Gördükleri tek şey, benim yaptığım gibi yan taraftaki sağlıklı kız.”

"Sokaklarda çarşafli bir ucube olan bir beyefendi bulmak istiyorsam farklı bir enerjiye ihtiyacım olduğunu söylüyorsun. Buna hakkım var mı?"

Dairesini tamamladıktan sonra önümde duruyor, sanki konuşma ondan uzaklaşıyormuş gibi ağzını açıp kapatıyor. "Senin evlilik malzemesi olduğunu söylüyorum. Diyorum ki sen saygı talep eden bir kızsın..."

"Ve hiçbir *disaradığım* saygı." Şaşkınlıkla dönüp sohbeti her açıdan değerlendirerek kumsalda süzülüyor gibiyim. Myles haklı mı? Dışarıdaki erkeklerden çok mu şey bekliyorum? Randevularıma uyumlu bir süveter takımı ve mantıklı çıplak ayakkabılarla geldiğimde benzersiz bir cinsel iştahım olduğunu nasıl bilecekler? "Yatakta istediğimi asla elde edemedim, sadece bunu istemediğim için değil, aynı zamanda çıkmayı seçtiğim erkekler kendilerini öngörülebilir evlilik hayatına teslim ettikleri için."

"Tahmin edilebilirlikle ilgili yanlış bir şey yok. *Senmeli* öngörülebilir var." "Ah." Şaşıracak elimi göğsüme bastırdım. "Hala burada mısın?"

Gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söner. "Evet." Dişlerinin arasından konuştu. "Hala buradayım."

"Gidip olası cinayet silahını değerlendirmen gerekmez mi? Sanırım katalogladıktan sonra onu Barnstable polisine götüreceksin..."

"Diğer konuşmayı bitirmedik."

"Hayır, bence öyleyiz. Bana düşünmem için çok yiyecek verdin."

"Yiyecekleri yanlış yorumlamışsın." Uzun, küt işaret parmağıyla havayı dürtüyor. "Sana elma verdim ve sen portakal aldın."

Yürümeyi bırakıyorum ve onunla yüzleşiyorum, rüzgarda savrulan uzun saçlarını fark etmemeye çalışarak onu savaştan dönen bir İskoç dağlısına benzetiyorum. "Nasıl yanlış anladım? Bana karşı saldırgan olacak erkekleri çekemeyecek kadar sağlıklı olduğumu söylüyorsun..."

Taylor. Şakağında bir damar tıkırdayarak burnunun kemerini çimdikliyor. "Agresif, lanet yanlış kelime. Sana karşı saldırgan olduğun için bir adamı öldürürdüm." Benim söyleyemeyeceğim başka bir şey daha söylüyor.

duy, ama öyle geliyor ki,*Ne olursa olsun onu öldürürdüm. Veyavuruşum üzerinde çalışmam gerek.* emin olamıyorum

“Yanlış biriyle çıkmaktan bahsediyorum. Sevilen eş havasını ve seks kedisi havasının hiçbirini yaymıyorum. Hepsi yüzeyin altına doldurulmuş. Dediğin gibi, erkeklerin kalın kırmızı Sharpie ile yazılmış şeylere ihtiyacı var. Bu arada kurşun kalem kullanıyorum. Tabii ki tüm Sıkıcı Bob'ları çiziyorum. Zihinsel olarak, zaten flört profilimde ince ayarlar yapıyorum. Burada gerçekten bir şeyin peşindeyim. Girdiği için gönülsüzce minnettarım, ödül avcısına gülümsedim. "Bağlantılı külotları unut, bütün bir bağlantı kıyafetine ihtiyacım var."

Myles ben yürümeye devam ettikten çok sonra bıraktığım yere bakıyor, ellerini bir hayaletle mantık yürütmeye çalışıyormuş gibi kısmen kaldırıyor. Yüzü neden bu kadar kırmızı?

Myles bana yetiştiğinde, sahilden kiralık eve çıkan merdivenlerin yarısına gelmişim. "Burada serbest bıraktığım şeyi beğendiğimden emin değilim," diye homurdandı, bacakları o kadar uzun olmasına rağmen her seferinde iki merdiven çıkması gerekiyor. "Bu yüzden genellikle çenemi kapalı tutarım." "Yapıyor musun?" Gülmemek için dudakımı ısıırıyorum.

“Bunu fark etmemiştim

karakter."

"Senin hatan," diye sızlandı, bana bakarak. "Misafir defterlerini çalmak. Kanıt bulmak. Beni gelip seni görmeye zorluyorsun."

"Aman*Tanrı*. Yaşanan korkunç zorluk için özür dilerim."

"Evet, şey, senin her zaman çok güzel görünmen ve ben kendimi tutmayı denemem çok zor." Evin önündeki kaldırımda daha fazla yürümemi engelliyor. Yapabileceğimden emin değilim zaten çünkü sözleri bacaklarımı lastik gibi yaptı. "Sahilde söylediklerimi unut. değişme Kıyafetleriniz veya havanız değil. Eninde sonunda tam bir moron olmayan bir adam olacak ve o da..."

"Büyük seks yavru kedi enerjimi alıyor musun?" Myles yutar. Yüksek sesle.

Kocaman elleri kalçalarımaya kaydı ve nefesim kesildi, meme uçlarım karıncalandı. Ondan hoşlanmıyormuşum gibi davranmak zaman kaybı. Son beş dakikadır bu gerçeği görmezden geliyordum, yeni flört profili renk şemalarıyla dikkatimi dağıtıyordum ve şimdi onun gözlerinin içine baktığımda, neden bu dikkat dağıtmaya ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Ondan kol mesafesinde tutulmak canını yakıyor. neden bilmiyorum Dün onunla yeni tanıştığımda bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Ama onun hakkında hiçbir erkekle hiç yaşamadığım bir anlık farkındalık yaşadım. Sanki karnımda küçük ama güçlü bir mıknatıs varmış ve Myles bu mıknatısı tutuyormuş gibi.

Benim seks kedisi enerjimi alıyorsun, Myles. Değil mi?

"Evet," diye homurdandı huysuzca, öne çıkıp burnunu saçlarıma gömdü. teneffüs Tanrım, evet Taylor. Yaparım bilirsin. Ama yapamam... Senden başka bir şey beklemeyeceğim.

Kafası hızla yukarı çıkıyor. Gözlerime ihtiyatla bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..."

NeYapmakDeme

k istediğim?

Şimdi bu adamın yüzüne baktığımda her şey bir araya geliyor. Bu sabah bir yabancı olan ama şimdi, kaderin çılgınca bir cilvesi ve anlık bir cesaretle bu adam, bu dünyada sırrımı bilen tek kişi. Kaba, ulaşılmaz ve biraz tehlikeli olabilir ama sırrım Myles'ın yanında güvende. İçinde bulunduğum kötü durumdan o kadar pratik terimlerle bahsediyor ki, yargılamadan. Bunun üzerine, bençokOndan etkilendim, tatildeyim ve Cape'den ayrıldıktan sonra onu bir daha asla görmeme ihtimalim çok yüksek.

Bej renkli adaylardan oluşan sıkıcı flört havuzuma geri dönüp yerleşmek istiyor muyum?

Yoksa Connecticut'taki evime gidip yalnızca deneyimden kazanabileceğim güvenle daha fazlasını mı elde etmek istiyorum?

Myles'ı bir daha görmeme düşüncesiyle göğsümdeki uğursuz sancıyı görmezden gelerek, ellerimi tişörtünün önünde kıvırdım ve göğsünden yanıt veren gümbürtünün tadını çıkardım. “Tam olarak ne istediğimi öğrenmeme yardım et. Ve bunu nasıl isteyeceğinizi.”

Eteğimin kumaşından beni kendine çekti ve kucaklarımız buluştu, ikimiz de dudaklarımızı ısırdık ve bu temas yüzünden titrek bir şekilde nefes verdik. Beni istediğinin kesin kanıtı. Sen iplerle gelen türden bir kadınsın, Taylor.

"B-belki." Kendimi bir sonraki kısmı kastetmeye zorluyorum. Gerçekten ciddiğim. Ne olursa olsun, bu adamın bana göre olmadığını hatırlamalıyım. Kimse için değil. Bunu açıkça belirtti ve fikrini değiştirebileceğimi düşünme hatasına düşmeyeceğim. "İplerle gelebilirim ama hiçbirini bağlamayacağım.*Sen*"

Kaşlarının arasında bir siper oluşur.

Konuşmak için ağzını açar, kapatır.

Sonra gözlerine sıcaklık hücum etti, içinde gözle görülür bir baraj oluştu ve ben omzunun üzerinden atılıp evin içine götürülüyorum.

BÖLÜM 8

Myles

İÇİNDE ne yapıyorum?

Kötü bir şey. Çok akılsız bir şey.

Onu yere bırak. O senin için değil.

Bunu lanet olası mideme söyle. Ya da göğsüm. Her ikisi de onu sahilde dururken gördüğümde ABD Hazinesinden daha sıkı kilitlendi. Önce onun güvende olduğunu görünce bir rahatlama oldu. Sonra, paketini açmaya bile başlamadığım, derin bir tatmin vardı. Tek bildiğim beni beklemesinden hoşlandığım. Aynı yere varıp aynı havayı solumamız hoşuma gitti. Tanıdıklarımızın çoğu olan bana kızdığında bile çekip gitmek aklıma gelmiyor. Ya da havalan. Yapışmak neredeyse doğaldır. Ya da eve kadar onun siren şarkısını takip edin. Tanrım, bana ne oldu?

O eş malzemesi.

O birinin müstakbel karısı.

Otel odama geri dönüp onun şevkli elma kokusu kanıma işleyene kadar viski içmemin nedeni bu olsa gerek. Bunun yerine, onun birinin müstakbel eşi olması, arkayı tekmelememin sebebi.

sineklik, aletim zaten tam direğiyle. Kıskancım. Tanrım, insanların böyle hissettiklerinde aptalca şeyler yapmalarına şaşmamalı. Sanki tüm iç organlarım yapışmış ve düzgün çalışmıyor. Terliyorum, kaslarım gergin. Ve tek düşünebildiğim onu başka biri için mahvetmek.

Görünüşe göre kıskançlık bencillikle el ele gidiyor. Bu beni duraklatıyor.

Bencillik. Şimdi bu aşına olduğum bir günah.

Taylor'a karşı böyle olmak istemiyorum.

BENyapamamak.Onu sevdim. Mizah anlayışını ve sanki her şeyden çok fazla hissediyormuş gibi bir aşırı duygudan diğerine çılgınca geçişini seviyorum. O, yarı uyanık halde baktığım gri tuvalin üzerindeki parlak renk sıçramaları. O yaramaz ve kaba davranmama izin vermiyor. neden yapmıyorumnefretO? Yapmamalı mıyım?

Alt satırda, bu dağınık. Aramızdaki bu çekim o kadar dağınık ki, pes ettiğim için düpedüz sorumsuz -bir piç- olurum. Tecrübeli olan benim. İplerinden hiçbirini bana bağlamayacağını söylediğinde, onun sözüne inanmamalı, o ipleri kazanan adama soğukkanlı bir cinayet işlemek istememeliydim. Yine de biliyorum ki isimsiz, yüzü olmayan orospu çocuğu şu anda önümde olsaydı, az sonra müebbet hapis cezası alıyor olurum.

HAYIR.

Geri çekmek. Ben sadece andayım, değil mi?

ona dokunuyorum. Orgazm değiş tokuşu yapacak kadar ateşliyim.

Daha önce hiç bu kadar çılgın bir ölçeğe ihtiyacım olmamıştı, bu yüzden muhtemelen duygularım arttı. Bunu sistemimizden çıkarır çıkarmaz, kafamı tekrar toparlayacağım.

Aynı sayfada olduğundan iki kat daha emin olmam gerekiyor, bu yüzden onu yönlendirmem.

"Taylor," diyorum, onu omzumdan çekerek, göğüsleri omzumun üzerinden kayıyor ve kasıklarına bastırıyor.*Lanet etmek*. Göz göze gelir gelmez

seviyesinde, onu orada tutuyorum, yani ayakları yerden neredeyse bir ayak yukarıda sallanıyor ve bunun beni ne kadar koruyucu hissettirdiği üzerinde durmamak için gerçekten çok çabalıyorum. Tutuşum sıkılaşıyor. kabaca.

"Hey. Bunun fiziksel olduğunu anlıyorsunuz. Daha fazla değil. Sağ?"

"Sağ." Başını salladı, o canlı yeşil gözleri ağzıma dikilmişti. "Söz veriyorum. Sen benim için bir kendini keşfetme aracısın. Bu kadar."

"Sağ." Neden birden bire taş oldum? "Tamam aşkım."

Boğazım rahatsız. Belki de sadece açıklamaya ihtiyacım var.

"Yani alet dediğin zaman..."

"Kıyafetlerimi çıkarmalı mıyım?" Ciddiyetle yüzümü arıyor. "Yoksa gidecek misin?"

İyi. Siktir et. Ben bir kendini keşfetme aracıyım. Satılmış. "Ben. Onları çıkarıyorum.

Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum. Sadece sokağa bakan çok sayıda pencereden uzaklaşmak için onu aniden oturma odasından evin arkasına taşıyorum. Yatak odalarından birine girdik -ki dolu görünmüyordu- kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve Taylor'ı ayağa kaldırdım.

Boy farkımızı ve güven dolu ifadesini anladığımda ona bakarken avuçlarım terliyor. Sert meme uçları, rüzgarda savrulan saçları ve kızarmış yanakları. Onu yatağa sırtlayıp, eteğini yukarı kaldırıp bacaklarının arasında cınlayarak kurulamama bir saniye kaldı. Ama burada yaptığımız şey şipşak değil, değil mi? Benden bir şey istedi.

Tam olarak ne istediğimi öğrenmeme yardım et. Ve nasıl talep edilir.

Burada bir amaç var. Eğer unutursam... Bu

bana ulaştığının çok fazla kanıtı.

O değil, Silahımı çıkarırken kendime güveniyorum. Emniyeti devreye sokmak ve şifonyere yerleştirmek. Olay şu, Taylor, dedim, sesim testere gibi çıkıyordu. "Sahip olana kadar neyi sevdiğini bilemeyeceksin. Beğenmeyebilirsin bile..."

Kirpikleri sanki utangaçmış gibi bir an için gözlerini koruyor. Bundan bu kadar tahrik olduğum için beni becer. "Kaba?" o soruyor.

Ağzımdaki tükürük kuruyor. "Evet. Kaba." Ona doğru bir adım attım, nabzım dört nala koşmaktan hızla koşmaya başladı. "Sana biraz göstereceğim. Çok ileri gidersem ve ne zaman gidersem bana söyle.

"Güvenli bir kelime belirlemek ister miyiz?"

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız yok. Sen sadece dur diyorsun." Bir savaş ayarlama şansı bulamadan önce onu rahatlatma dürtüsü galip geldi. Onu kolsuz bluzunun önünden çekerek dudaklarım alnına değene kadar çekmeye devam ettim ve onu oradan öptüm. Durmanın ne demek olduğunu biliyorum tatlım.

Başını sallıyor. bana
güvenmek Kalbim
daha hızlı çarpıyor.

Bu zaten fazla kişisel olmaya başladı. Benden istediği bu değildi ve zaten verecek bir şeyim de yok. Planladığımdan çok daha sert bir şekilde eteğinin fermuarını açıp kalçalarının hizasına kadar indirdim. Kıçımı iki avuç dolusu sıkıca kavrayıp onu ayak parmaklarının üzerine çektiğimde, yumuşak kot bileklerinin etrafında zar zor birikmişti. Boğazımdan çıkardığı inilti beni diri diri yakıyor. Bir kez daha, onu altımda yatağa sıkıştırmaya ve ikimizin de gerginliğini atmaya bu kadar yakındım, hızlı ve öfkeli ama bir şekilde, aletim demirden daha sert olmasına rağmen kendimi tutuyorum.

"Hala dayak yemek istediğini mi düşünüyorsun?"

Sorumun yarısında, şimdiden hevesle başını sallıyor. Tatlı tatlı.

Tatlı tatlı? Kıçımdan ısırsa tatlı olduğunu bilemezdim.

Dişlerimi sıktım, odanın köşesinde duran boy aynasına bakması için onu döndürdüm. Gözlerinin bizimle buluşmasını izliyorum. Zıtlıklarda çalışma birlikte yaparız. Onu bir kolsuz bluz ve külot. Tatlı. Koca gözlü. Ve sonra onun arkasında ben. Üç günlük sakalı neredeyse kendisinin iki katı kadar uzayan bitkin bir orospu çocuğu. Yine de istediği buydu. değil mi O hala parmak uçlarında, seksi poposu kucağımda sifonu çekiyor

şu anda, hafifçe soldan sağa gıcırdayarak, bir nedenden dolayı. Bir şeyler için can atıyor ve beslenmiyor. Bununla hem rahatlayıp hem de kabul edilemez bulmak nasıl mümkün olabilir?

Atletinın eteğini parmaklarımın arasına aldım ve birkaç saniye baş parmağımla karnını sıyırdım, çünkü kahretsin, çok yumuşak. Eylemde kıcı kucağımda kıpırdamıyor, göz kapakları titriyor. Bundan hoşlanıyor. Sert ve hızlı bir tat almak istese de, nazıkçe dokunulmasından da hoşlanıyor ve yapmamam gerektiğini bildiğim için bunu sonraya saklıyorum. *Daha sonra?* Evet. Elimde değil. Kolsuz bluzu başının üzerine çıkardığımda, onu krem renkli bir külotla ve ona uygun bir eşofmanla bıraktığımda, boynunun dibindeki nabzının hızlanmasını kataloglamadan edemiyorum.

"Bu nedir?" diye sordum, işaret parmağımla ince omuz askısının altında ileri geri gezdirerek, tepesinden aşağı, dantelle kaplanmış o iki dolgun, olgun memeye bakarak. Kayışı çektiğimde nasıl dolgunlaşıyorlar. Kahretsin. Hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Sütyen değil ama halka da uygun değil."

Ah, şey. Evet, diye mırıldanıyor, göğsü bir inip bir kalkıyor. "Bu bir bralet." Hiç duymadım. "Sevimli."

Aynada gözleri benimkilerle buluşuyor. "Şirin olmak istemiyorum." "O zaman çıkarsak iyi olacak sanırım."

Ayak parmaklarının halıya kıvrılışını izliyorum. Gergin ama heyecanlı. "İyi."

Yukarı ve başının üzerinde çalışmak yerine, askıları kollarından aşağı çekerek ve ardından zarif dantel giysiyi göğüs kafesinden, göbeğinden ve kalçalarından aşağı yavaşça çekerek onu şaşırtıyorum. Sonra durup ağzımı kulağına dayadım. "Yolun geri kalanında sen çek. Bileklerine kadar."

Şimdi daha zor nefes alıyor.

Bir şeyin geleceğini biliyor ve haklı.

Yine de burada bir tür oyun çalıştırmıyorum. Doğrudan bu kadından gelen farklı reflekslerle hareket ediyorum. Nasıl hareket ettiği, nasıl nefes aldığı, her zamankinden daha sert yutkunmasının ne anlama geldiği. Sanki onun kanalını izliyorum ve içimdeki kullanılmayan bir kaynak nasıl

olduğunu biliyor

Daha fazlası için hazır olduğunda hareket etmesi hızlı, ne kadar yavaş. Aynada onun seksi, ten rengi vücudunu gördüğümde o kadar büyülenmişim ki, bu kör reflekslerin bende daha önce hiç var olmadığı gerçeği konusunda bir kez daha endişelenmiyorum. Ona özel olduklarını.

Taylor bir an dudağını çiğniyor, sonra braleti tutup çıplak göğüslerini sallayacak şekilde kalçalarının üzerinden aşağı kaydırıyor. Yuvarlak ve dolu ve somurtkan meme uçları ile tepesinde. Bacaklarımın arasındaki yoğun basınç dalgasıyla inledim, dikkatimi göğüslerinin yansımından ayırıp aşağı bakmak, tam önümde ince bir külotla eğilmesini, braleti dizlerinin aşağısına, baldırlarının kıvrımının üzerinden dantel yere değene kadar çekmesini izledim.

Ama ayağa kalkmasına izin vermiyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasına kaydırdım ve onu eğik tutup kafasını geriye doğru çektim. Sadece kafası. Yavaşça saçlarını yumruklayarak inleyene kadar daha sıkı ve daha sıkı.

"İsa. Kendine bak." Boştaki elim iç çamaşırının arka panelinde kıvrılıyor. Malzeme amının üzerinde çok sıkı olduğu için haykırana kadar kıvrılıp bükülüyor. Dudaklarını ve yanaklarını ayırarak aradaki her şeye baskı uyguluyor. "Artık biri sana tatlı diyebilir mi?"

Hâlâ o eğilmiş pozisyonda tutularak, donuk gözlerle yansımısını inceliyor. Hayır, diye hıçkırdı. "HAYIR."

"HAYIR. Ben de değil." Hafifçe geriye yaslanıp bükülmüş külotunu bir tarafa çekerek ortaya çıkardığım şeye inledim. "Peki, açıklığa kavuşturmama izin ver. Sıkı kıcını görebiliyorum ve hiçbir şey bunun sevimli olmasını engelleyemez, ama geri kalanınız?" Kucağımı kıcının gergin kıvrımına bastırdım ve aletim üzerinde yarattığı acı verici etkiyi hissetmesine izin verdim. "ŞimdiseñKirli düzüşmeyi seven bir kız."

Vücudunu bir ürperti sardı ve içimde onu göğsüme yaslamak, ısıtmak için çok zorlayıcı bir dürtü var. Ona ne kadar güzel olduğunu söyle. Ama bundan zevk almıyormuşum gibi davranmayacağım. Şu anda ne yapıyoruz? Taylor aynada kendini izliyor. Sürprizin gelişine tanık olmak

onu, kendini nasıl gördüğündeki değişiklik. Neredeyse çıplak, vicdansız bir adamın önünde eğilmiş, göğüsleri sergileniyor, ağzı şişmiş, gözbebekleri irislerini gölgede bırakıyor.

Şehvet. O içinde.

Tanrım, ben de
öyleyim.

Hayatımda hiç bu kadar zor olmamıştım.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Ta ki aynada gözlerimi arayan kadar. Ve "Daha sert" diyor.

O kadar çok kan güneşe o kadar hızlı akıyor ki, neredeyse onun üzerine iki büklüm oluyorum. Külotunu indirip arkadan eve pompalamak için can atıyorum, tıpkı bunun gibi. O ıslak. Bunu bilmek için amını hissetmeme gerek yok. Kanıt, bilincimin bir parçası. damarlarımda. Neredeyse önümde titriyor, kıcını kucağımda aşağı yukarı hareket ettiriyor. Kalçalar yukarı doğru eğildi. Benden ne halt istediğini biliyorum.

Yumruklu külotunu bir kez daha kıvırdım, danteller benim adımı haykırana kadar hassas tenini ısırdı, kalçaları titremeye başladı. "Bu kıcın şirinini tokatlamamı ister misin?"

"Evet."

Elim zaten hareket ediyor, ama ona şaplak atmak için değil. Henüz değil.

Hayır, bacaklarının arasına uzandım ve amına kabaca masaj yaptım, omurgasına doğru övgü mırıldanmak için eğildim. Onu bana o kadar yakınlaştırıyor ki, onun nerede bitip benim nerede başladığımı anlayamıyorum. Burada kontrolü kaybediyorum. Artık objektif düşünmüyorum. Duygu, onun tatminine yönelik itici bir açlıkla birlikte beni tamamen yönlendiriyor. Sahip olabileceği en iyi şey. Cinsiyetini avucumun içinde öğütmeye başlar başlamaz, elimi bacaklarının arasından çekip sağ kalçasının esnek kıvrımına bir şaplak indirdim.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Memnuniyet, evet. Bir otorite duygusu, elbette.

O şeyleri anlıyorum.

Ama tıpkı o sabah olduğu gibi, vahşı bir sorumluluk duygusu hakim oluyor ve hemen ardından onu yatıştırmamı talep ediyor. Sanki bu benim işimmiş gibi. Benim hakkım. Avucumun birleştiği yeri alıp ovuyorum, ağzım omurgasını öpüyor ve saçlarına gömölüyor. "İyi. Bu iyi bir kız.

Boynunu öperken, hassas noktalarını yalarken ve kulağına sözler fısıldarken bile, avucumu tekrar kaldırıp daha da sert bir şekilde aşağı indiriyorum ve o, "Evet, evet, evet," diye inliyor, bu yüzden tekrar yapıyorum. Deseni üç kez daha tekrarlıyorum. Dizleri o kadar zayıflayana kadar şaplak at, yatıştır, şaplak at, yatıştır, onu tutuyorum. "Daha sert," diye fısıldıyor.

Ve bitirdim. Bitirdim.

Ben ona hükmediyor olabilirim ama o bana sahip oluyor.

Taylor'ın dizlerinin üstüne çökmesine izin verdim ve kotumun fermuarıyla boğuşarak doğrulldum. Sakinliğim yakma fırınında. Tüm duyduğum, onun benden sert şeyler istemesi. *Daha kaba.* Tek düşünebildiğim, sikimi o muhteşem ağzına sokmak ve o da bunu istiyor, yoksa acı veren et şişkinliğimin üzerine fermuarı indirmeme yardım etmeyecekti. Karnımdan nefes vermiyor, beni orada diliyle öpüyor, tamamen dizginsiz, inlemelerimi karşılamak için yüzünü yukarı kaldırıyor, beklemeden, alay etmeden ya da oyun oynamadan sikimi ağzına sokmama izin vermiyordu. Evet. *Tanrı evet.*

Sadece acil. Sadece kaba.

"Bunun büyüklüğünü yaptığın her lanet şeye yükle. Hayatımda hiç bu kadar büyük ve sert olmamıştı. O kıcın biraz seğirmesi ve ben sertim. *Kahretsin.* Aynen böyle. Bana kızdığında bile sertim bebeğim.

Ona ihtiyacı olanı verme ruhuyla -Tanrım, ne zaman başka bir şey istedim ki?- Saçından iki avuç alıp ipeksi bukleleri bileklerime doladım ve derine, derine, derine daldım, tatlı, veren ağzına girip çıktım, kalçaları bir hayvan gibi yukarı ve geri fırladı ve o buna bayıldı. Tanrı yardımcım olsun, beni sunmasını beklediğimden daha derine götürüyor ve sonra biraz, dilini yarıklarına ve sırtlarına batırıp ellerini kullanarak

beni yumruklamak için. Öldüm ve cennete gittim. Hayır, daha yüksek. Keşfedilmemiş bir vaat edilmiş topraktayım.

"Bu iyi Taylor. Bu çok iyi. Yaptığını yala. Yaptığın şeyi berbat et. Tarif edilemez bir düzeyde, bu onun içinde bitmedikçe kendimi tamamlanmış hissetmeyeceğimi biliyorum. Onun ağzını benimkinde istiyorum. Vücudumun ona demir atmasını istiyorum. Tenine, kokusuna, sıcaklığına ihtiyacım var. "Sen ve o sık-takalı ağız yatağa gidin," diye tısladım, bir "pop" sesiyle kendimi dudaklarının arasından çekip onu ayağa kaldırdım, döndüm ve bizi yatağa doğru geri götürdüm. "Sırtında, Taylor. Donlar aşşağı. Yemin ederim, seni yandan becereceğim.

Bunu çok isterim, dedi nefes nefese, sırt üstü yere düşüyor ve iç çamaşırını indirmeye çalışıyor. Ağız sulandıran bir ıslak et parıltısı var—

Cam arkamdan kırılıyor.

sanmıyorum Kendimi Taylor'ın üstüne attım, onu tamamen vücudumla örttüm, kollarımı kafasına doladım. Keskin cam sokmaları birer birer sırtıma iniyor, kesinlikle kan çeken yakıcı iğneler. Gözümün ucuyla, büyük kırmızı ve beyaz bir şamandıranın yatağın yanında yerde durduğunu görüyorum - ve içimde kutsal olmayan bir dereceye kadar öfke büyüyor.

O şamandıra Taylor'a çarpmış olabilir.

"Ne... o neydi?" diye fısıldıyor, sesindeki korku midemi bulandırıyor.

Seni yakaladım. Güvendesin."

Objektif kalın. Söylemesi yapmaktan kolay. Öfkeden neredeyse başım dönüyor. Başka hiçbir şeyin gelmediğinden emin olmak için birkaç vuruş bekliyorum. Sonra Taylor'ı yataktan kaydırdım ve onu yatak odasının kapısına götürdüm, tüm yol boyunca vücudumla onu pencereden engelledim. "Banyoya git ve kapıyı kilitle."

Omzumun üzerinden kırık pencereye bakmak için parmak uçlarında yükselerek duraksadı. "Aman Tanrım. Vandalizm bile deniz temalı."

yapıyoresprilerböyle bir zamanda? Tek görebildiğim, baygın ve yatak odasının zemininde kanlar içinde olduğu. Gardımı indirdim. Onu hayal kırıklığına uğrattım."Gitmek. Şimdi."

Banyoda gözden kaybolup kilit sesini duyar duymaz kot pantolonumu olabildiğince çabuk ilikleyip elimde silahla evin önüne doğru koştum. Yokuşun en aşağısında ana yola bakan bir dizi arka lamba var ama bırakın plaka numarasını, aracın tanımını bile alamayacak kadar karanlık.

"Allah kahretsin!Dişlerimin arasından kükredim ve polisi aramak için cep telefonumu yırttım.

Biraz sonra kulağımın dibinde bir ses cevap verdi ama telefonu kapatmak zorunda kaldım çünkü cevap vermeye hazır değildim. İçimdeki kadını düşünüyorum. Son yarım saattir onun içinde nasıl da kaybolmuştum. Dikkatimi vermeyi bırakacak kadar kaybettim, etkinliğim tehlikeye girdi. Ve bu nedenle, o olabilirdiacıtmak. Taylor'da bir gün ve ben bir dava üzerinde çalışırken duygularımın işin içine girmesine izin verme konusundaki kuralımı çiğniyor değil, onu paramparça ediyorum.

Ve şimdi ona karşı gerçek bir tehdit olduğuna göre, ben yapamamaktekrar olmasına izin ver

BÖLÜM 9

Taylor

L dün gece bir sersemlikti.
Pek çok yönden.
Myles'a ne oldu...

Şey, Myles'a ne olduğundan emin değilim.

Çok saf olmalıyım çünkü beni eve taşıdığımda sevişeceğimizi düşünmüştüm. kaba ev. Belki, en fazla, biraz ağır sevişme yapın. İlk buluşmada seks yaptıkları için kadınları suçlamıyorum. Aslında, bir işe yaramaz olup olmadığını önceden öğrenmenin harika bir zaman kazandırıcı olduğunu düşünüyorum. Geçmişte, kendimi rahat hissedene kadar birkaç randevuya ihtiyacım olmuştu.*yalnız* bırakın iç sığınağı aşmasına izin vermeyi, adamlar.

Hayatımda sadece birkaç kez oldu. Ben gerçekten zor bir satışımdı.

Görünüşe göre Myles için değil. Ellerini üzerime koyar koymaz, bitiş çizgisine giden bir yarıştı. Yeterince yaklaşmadım. Yeterince deneyimlenemedi. Nabız vuruyor, ağız kuru, bacaklar titriyor, külot sıırılsıklam. Yani, kimöyleydiNe?

Onu sevdim.

Camlı duş kabininden çıkıp aynaya bakarken yavaşça kurulandım ve boynumdaki belli belirsiz bıyık izlerini gözlemlemek için başımı sağa ve sola çevirdim. İçimden sıcak bir ürperti geçti, ayak parmaklarıma kadar indi ve onları karıncalandırdı. Hâlâ kilitliyim. Polisin ifademizi almak ve aşırı sinirli Myles'la uğraşmak için gelmesine rağmen, bütün gece asla aşağı inmedim. Dün gece beni banyodan çıkarır çıkarmaz, ben polisle konuşurken, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatarak arkamda dikildi. Sonra beni üst kata çıkardı, beni resmi olmayan bir şekilde yatak odasına bıraktı... ve bir daha geri dönmedi.

Bikini üstümü askıdan çıkarıp bağladım. Naylon hassas meme uçlarımı sıyırdı ve inişli çıkışlı bir nefes verdim. Gözlerim otomatik olarak kapanıyor ve sahneler bütün gece olduğu gibi zihnimde canlanmaya başlıyor. Göğüslerime bakışı. Açlıkla. Yumruğu külotumun arkasını doladı, bacaklarımin arasındaki danteli küçük bir çekiş bana orgazm verecek kadar sıkı. Ağzıma doğru pürüzsüz, ağır kayması ve üzerimde yükselmesi, kalçalarını ham eziyetlerle sallaması. Tamamen benim merhametime kalmışken otoritesini esnetiyor. Hiç bu kadar inanılmaz hissetmemiştim. Çok cesur.

Öne eğilip kollarımı banyo makyaj masasına dayadım. Hâlâ duştan dolayı biraz ıslanmıştım ve şimdi kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Zor. Nefesimi izle, aynayı buğulandır. Arkamda onu düşünüyorum, hantal ve sinirli. Gömleğini çıkarıp yere fırlattı, kalçalarımı kavradı ve onları kucağına geri çekti.

İyi bir kız, diyor. Ve zar zor bir inilti yakalarım. Bunu neden bu kadar çok seviyorum? Ondan nefret etmeliyim. Bu adam bana karşı bu kadar kutsal olmayan bir pislikken dizlerimin üzerine çöküp ağzımla özgürlüklerimin alınmasını istememeliydim, ama ona o kadar çekildim ki canımı yakıyor. Avucunun popoma batması beni uyandırdı, zihinsel satın alma için nefes nefese kalmama neden oldu. Acı verici bir şekilde uyanmıştım... ve daha fazlasını istesem de endişeleniyorum. İplerimin ona bağlanmasına izin vermeyeceğimi söyledim ve ciddiydim.

Ciddiydim.

Ama ona nasıl bir tepki vereceğimi beklemiyordum. Bu yüzden dün gece geri gelip başladığımız işi bitirmemesi muhtemelen en iyisiydi. Geri adım atmam en iyisi.

Yine de hayal kurmaya karşı bir yasa yok.

İzin, uzuvlarımı gevşetiyor. Lavabonun üzerine eğilip ağzımı dirseğimin kıvrımına bastırırken, iki parmağım duşta yumuşamış cinsel organımın arasına yavaşça girerken nefes almamı sağlıyor. Klitorisimi bulduğumda bir ses titriyor, kenarları alay ediyor. Duşumdan çıkan buharla çevrili olduğum için banyo samimi. Yalnızım. iznim var Dişlerimi kolumun hassas iç etinden aşağı doğru tırmıklamak ve et düğmemi aşağı bastırmak, normalde yaptığımdan daha sert bir şekilde ovalamak, dün geceki heyecanı kovalamaya çalışmak, bilmeme rağmen bir şekilde *Bilmek*onu bana verebilecek tek kişi o.

Yine de biraz rahatlayabilirim. Yapabilirim-

"Taylor!" Ağabeyimin sesi banyonun ve yatak odasının ötesinden boğuk geliyordu. Koridorda. "Kahvaltı sofrada. Waffle yaptım. Dün sabah pazardan aldığımız ev yapımı böğürtlen şurubunu kullanabiliriz diye düşündük."

Alnım aynaya çarpıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, yanlarım inip kalkıyor, duştan hâlâ kaygan mıyım yoksa ter içinde miyim hiçbir fikrim yok. Vibratörümü yanıma almadığıma inanamıyorum. Kardeşimle tatile giderken yapılacak garip bir şey gibi görünüyordu. Manuel mastürbasyon konusunda pratikten çok uzaklaştım. Bildiğim kadarıyla bu tüm sabahı alacak. Bir arama ekibi gönderecekler ve beni burada parmaklarımı titretmeye ikna etmeye çalışırken bulacaklar.

"Orada iyi misin?" Jude aradı.

"Evet," diye mırıldandım, boğazımı temizleyip lavaboyu iterek. Dün gece ben polis tarafından sorgulanırken Jude ön kapıdan içeri girdi ve kuğu tüyü gibi bembeyaz oldum. Yapmak istediğim son şey onu daha fazla endişelendirmek. "Hemen aşağıda ol."

Yatak odasına giderken kızarmış boynumu yelpazeliyor, mayo altı ve bol bir siyah pamuklu pantolon giyiyorum. En azından uykusuz gecemden iyi bir şey geldi. Ödül avcısından biraz uzaklaşmak ve bu tatilin kontrolünü yeniden kazanmak adına, bugün şnorkel dersi için bir Groupon rezervasyonu yaptım. Taa Cape'in diğer tarafında.

Evet. Mesafe.

Perspektif.

İkisi de iyi şeyler.

Pencerenin önünde durup Myles'ın dün gece uyuduğu yere bakmamın nedeni bu olsa gerek. Evin verandasında beline sıkıştırılmış bir silahla. Hala orada, telefonunda bir şeye bakıyor. Uyluğuna bir defter konur.

Arkanda, Taylor. Donlar aşşağı. Yemin ederim, seni yandan becereceğim.

Cinsiyetim, neredeyse yapacağımız şeyin anısına sıkışıyor. Vahşi olurdu.BENGücünü hoş karşılamak, benim üzerimde kullanması için yalvarmak çılgınlık olurdu. Ve yapardı. Elimde olmadan Myles'a minnettarım. İlk kez, bana annemle tanıştırmak için iyiymişim gibi davranmayan bir adam ve daha fazlası değil. Dün gece cinsel bir varlıktım. Bir kadın.

Ne yazık ki, kendimi ödül avcısına sadece fiziksel olarak yakın hissetmiyordum. Ona güvenimi vermek için çok daha fazlası gitti. Fark ettiğimden daha fazla. Ve dün gece geri gelmeyince beni açıkta bıraktı. Rüzgarda bir uçurtma. Benim üzerimde böyle bir etkisi olacağını fark etmemiştim ve bunun bir daha olmasına izin vermem gerektiğini düşünmüyorum. Aşkın, geleneğin ve aradığım her şeyin gözüne tükürdüğünü açıkça dile getirdiğinde değil.

Myles, sanki gözlerimin geniş omuzlarında gezindiğini hissedebiliyormuş gibi başını geriye attı ve bakışlarımız pencerede çarpıştı. İfadesi ısınıyor, ağzı sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. Karnımdaki çırpınmalar daha aşağılara yayılmaya başlayınca aceleyle geri çekildim.

Yatağımdaki saç fırçasına uzanıp hızla saçlarımı taradım. Yatak odasından çıkmadan önce SPF'li bir nemlendirici ve ezilmiş elma dudak kremi sürüyorum. Aşağıya indiğimde, erkek kardeşim el değmemiş waffle tabağının önünde mutfak masasında oturuyor.

"Bensiz başlamalıydın."

"Hey." Bunu görmezden gelerek oturur oturmaz böğürtlen şurubunu bana uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

İkimiz de birinci kattaki misafir odasına bakmak için dönüyoruz. Cam bir köşeye süpürüldü ve pencerenin üzerine kalın, inşaat sınıfı plastik bantlandı. "İyi. Sence Lisa'yı arayıp pencereye ne olduğunu açıklamalı mıyım? Kardeşinin yasını tutarken bu kadar stresli bir şey için onu rahatsız etmekten nefret ediyorum.

Jude çatalının dişlerini çiğniyor. Myles muhtemelen Lisa'yı çoktan aramıştır. Bu işi sadece erkek arkadaşına bir iyilik olarak yaptığından bahsetmiştin, ama yine de onu olanlardan haberdar etmesi gerekiyor. Ve pencereden bir şamandıra kesinlikle bir olaydı.

"Evet," iç çekiyorum. "Muhtemelen haklısın."

Gofretlerimizin üzerine tereyağı sürüp şerbetle ıslatırken sessiz kalıyoruz. "Özel dedektiften bahsetmişken..." Jude bana doğru gözlerini kısarak sesini alçalttı. "Polise, şamandıra olayı sırasında Myles'la yatak odasında 'sadece konuştuğunuzu' söylediğinizde, yalan söylerken yaptığınız o hızlı göz kırpma hareketini yapıyordunuz." Dudakları bir gülümsemeyi gizlemek için kıvrılıyor, çatalı bir waffle lokmasına saplanıyor. "Ben merak etmiyorum. Bildiğin gibi. Tatil bağlantısı seçiminize şaşırdım. içinde değilkötüyol. Sadece şaşırmış bir şekilde.

Yüzüm dur işareti renginde. "Yani, oradaöyleydiyatak odasındayken konuşuyorduk. Bu tam bir yalan değildi.

Jude çiğniyor, eğleniyor ve hiçbir şey söylemiyorken bana bakıyor. "Ben, şey..." Gümüş takımlarımı karıştırıyorum.

"Kuyu-"

"Bana söylemek zorunda değilsin, T."

"İstiyorum. Sadece bana bundan bahsedene genellikle sensin *senin* hayatı seviyorum Genelde bu şekilde olmaz.

Bir ısırık etrafında gülümsüyor. "Anlamsız takılmalarıma aşk hayatı demeyecek kadar naziksin, T."

"Son zamanlarda Dante ile konuştun mu?" Daha iyi düşünmeden soruyorum.

Jude çiğnemeyi bırakır, hızla tabağına bakar. Sonunda yutkunduğunda, sanki olta iğnesi yutuyormuş gibi. Tanrı aşkına bunu neden söyledim? En yakın arkadaşını aşk hayatıyla aynı anda gündeme getirmem ne kadar aptalca. Şimdi sanki iç içe geçiyormuşum gibi görünüyor ve kesinlikle durum bu değil. Muhtemelen. Bilmiyorum. "HAYIR. Çekim yapıyor sanırım?" Güldü ama zorlama olduğunu söyleyebilirim. "Geçen hafta Singapur'daydı. Bu hafta New York'ta. Bilmiyorum. Artık onu takip edemiyorum. Denemeyi bıraktım.

Sadece düşmesine izin ver.

Son zamanlarda bunu yapmakta çok zorlanıyorum. "Pazar günleri arardı. Artık bunu yapmıyor mu?"

Jude tereddüt ediyor. "O yapıyor. Ben sadece... genellikle bir şeyin ortasındayım. Ya da zaman dilimlerini mahvediyor ve ben uyuyorum. Omuz silkiyor. "Eninde sonunda üsse dokunacağız."

Başımla onayladım. "İyi. Ona selam söylediğimi söyle."

"Yapacağım." Jude başını, Myles'ın şu anda telefonuna alçak sesle bir ileri bir geri volta attığı verandaya doğru eğdi. "Bütün gece orada kamp kurdu. Seni koruyorum."

"Korumabiz, Açıklığa kavuşturuyorum, serçe parmağımın ucundaki şurubu yalayarak. "Ve bence suçluyu suç mahalline dönerlerse yakalayabilmek için pusuda bekliyor."

"Bundan emin misin?" Jude'un yüzündeki karakteristik eğlenceyi tekrar gördüğüme sevindim. Sadece bununla ilgili değil. "Dostum biraz vurulmuşa benziyor."

İçimden şüpheli bir kahkaha yükseldi. "Smitten tanımınız nedir? Çünkü dün gece bana bahar gelini beklediğinden eminim

gerçekleşmesi için."

Jude boğuluyor ve ben ayağa fırlayarak Heimlich manevrasını yapmaya hazırlanıyorum.

Gözleri sulu, beni el sallıyor. "Ben iyiyim. Aman Tanrım, yapmadı." "O yaptı."

"Ve sen hala...*konuştun*...ona? Şamandıra çarpmadan önce mi?"

"Evet." Çatalımı daha yeni aldım, ama sert bir hareketle geri koydum.*gümbür gümbür*. "Aman Tanrım, bana müstakbel gelincik dedikten sonra onunla ilişki kurdum. Nediryanlı Benimle?"

Jude bir nefes üfler. "Belki onun dürüstlüğünden etkilenmişsindir." "Belki. Ya da belki bu çatalı rektumuna saplarım..." Biri ön girişten boğazını temizliyor.

Jude ve ben kafalarımızı hızla çevirdiğimizde Myles'ı yanında not defteriyle kapı pervazına yaslanmış halde buluyoruz. Beni izliyor. Her zamanki gibi dikkatli. "Günaydın," diye ağır ağır çerçeveyi iterek mutfığa girdi. "Biraz kahve çalacağım. Geceyi senin kışını koruyarak geçirdiğime göre aldırılmazsın herhalde."

Kimse senden bunu yapmanı istemedi, dedim neşeyle. "Kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Homurdanıyor, bir kupayı doldururken tişörtünün altındaki sırt kasları hareket ediyor. O eski kot pantolonun poposunu sarışıyla hiç ilgilenmiyorum.

Umursamazdımaz.

Jude, benimle Myles arasında bakıyor ve her geçen dakika daha da rahatsız oluyor. Erkek kardeşim sürekli sessizliklerden nefret eder. Gerçekten ikimiz de biliyoruz, çünkü ailem özellikle yorucu iş günlerinden sonra yemekte konuşmama kuralını dayattı. Yorgunlardı. Bizi düzgün bir şekilde kutularımıza yerleştirmişlerdi ve söylediğim hiçbir şey onların benim hakkımdaki izlenimini değiştiremezdi. Beş saniye boyunca ellerimi kullanmadan bisiklete binsem veya okuldaki hoparlörden Bağıllık Sözü'nü söylemeye gönüllü olsam, yine de güvendedim.

Taylor onlara. Yolun bir yerinde, fikirlerini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçtim. *Ve* benim.

Bunca yıl önce, Jude ve ben, okuldan ve arkadaşlıklardan gelen haberlerle yan yana yemek masasında sessizce otururduk, daha sonra bilgi toplayana kadar, odalarımız arasındaki koridorda tek başımıza bunu sindirmek zorunda kalırdık. Artık yetişkinler olarak, özellikle yemeklerde, herhangi bir konuşma boşluğunu doldurmak için gevezelik etme eğilimindeyiz. *Bu sefer değil*, Jude'a başımı sallayarak iletişim kurmaya çalıştım, ama bir şey, herhangi bir şey söyleme ihtiyaı duyunca kıpkırmızı kesildi. Jude patlamış bir balon gibi, "İstersen kendini bir waffle'a at," dedi. "Izgara hala açık."

Ödül avcısı aptalca kocaman omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Yaparsam aldırma."

Jude benden özür diliyor. Masanın zerindeki telefonunun ışığı bir an dikkatini dağıttı. Bir yutkunmayla, cihazı hızla şortunun cebine sokar. Aksiyon benim üzerimde kaybolmadı, ancak şu anda bunu pek sorgulayamam. Aramızda bir ogre varken olmaz. "Bugün için gündemde ne var koca adam?" Jude dl avcısına sorar. "Araba kovalamacası? Tebeşir taslağı ğreticisi?"

Kardeşime hayal kırıklığıyla başımı salladım.

ileden çıkaran adam, "şphelilerle ipucu paylaşmam," diyor.

"Gerçekten mi?" diye haykırıyorum. "Biz *Hala* Birisi penceremizden şamandıra attıktan sonra bile şüpheliler mi?"

"şamandıra fırlatma sırasında Jude'un bir mazereti yok. Beni peşinizden atmaya çalışan o olabilir.

Ödül avcısının sıradan ses tonuna ve masanın üzerinde duran çeşitli bıçaklara rağmen sırtının bana dönük olmasına bakılırsa, *Gerçekten* bizden şüphelenmek Ancak bizi listeden çıkarmayacak veya özgürce bilgi paylaşmayacak olması beni yine de kızdırıyor.

Dün gece silahı bulduğumda senin yerine polisi aramalıydım. Memur Wright iletişim kurmakta çok daha iyi."

Wright ağzını oynatıyor. En başından sana bir bok söylememeliydi. Yanılmışım. Myles hiç rahat bir ruh halinde değil. Arkasını döndüğünde, parmak boğumları kahve fincanının etrafında o kadar beyaz ki, kırılması için hazırlanıyorum. "Sizinle gizli bilgileri paylaşmasının sonuçları bunlar. Şimdi dışarıda birisi senin kazdığın için sinirlendi. Başınıza gelmesine yol açabilecek bir şey yapacak kadar sinirli*acıtmak*.Bunu anlıyor musun?"

Oturduğum yerde dönüyorum. "İç sesinizi kullanın, lütfen. Bana bağırmana gerek yok."

"Bağırmıyorum."

"Bağırıyor da olabilirsin!"

Bana sanki alnımın tam ortasında bir boynuz çıkmışım gibi baktı. "Bugün için planların neler? Bensiz hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

"Şnorkelle dalmak istemiyorsan, bu oldukça zor olacak." "Şnorkelle yüzme." Üzerine hamur dökmenin ortasında duraklıyor. kalbur "Dün gece biri sana açık bir tehdit gönderdi ve sen şnorkelli yüzmeye mi gidiyorsun?"

Jude*inanılmaz*suyla ilgili herhangi bir şeyde," diyorum, koluna vurarak. "Kırık bir camın tatilini mahvetmesine izin vermemize gerek yok."

"*Bizim*tatil," diye düzeltiyor ağabeyim.

"Evet, demek istediğim buydu."

Mutfak sessizleştğinde arkamı döndüğümde Myles'ın kaşlarını çatıldığını gördüm. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama öksürerek yumruğunu sıkıyor ve gözlemesini izlemek için dönüyor. "Sen de herkes gibi kumsalda yatıp rahatına bakmak yerine tatilde bir sürü aktivite planlayanlardansın, değil mi?"

"Etrafta uzanıp evde rahatlayabilirim. Tatil yapmak için bir şanstır." Daldırma için tabağıma biraz daha böğürtlen şurubu ekliyorum. "ne için yapıyorsun

tatilde e ence? Bebeklerle dalga mı geçiyorsunuz? Yaşı hanımları alışveriş arabalarıyla dik yokuşlardan aşağı itmek mi?

Jude e lendiği belli olan kahvesine burnunu çekti.

Yine de Myles bize bir yanıtın tatminini vermiyor. Hayır, tabağını masaya bırakıp oturdu ve kahvesinden uzun bir yudum aldı. " norkel yapmayı iptal et, tamam mı?"

"Mümkün değil."

"Bugün polisle g r  mem gerekiyor. Balistik raporunun bir kopyasını paylaşmayı kabul ettiler. Adli tabip bugün veya yarın bir TOD ile geri gelecek. Sen deniz yıldızlarına bakarken sana bakıcılık yapacak vaktim yok."

Masanın diğer tarafından ağabeyime, "GG  l m zamanıdır," diye fısıldıyorum.

Jude hakarete uğramış bir halde kupasını bıraktı. Pekala, bak, dedi, Myles'a bakarak. Koruma olarak hareket etmek için çok daha nitelikli olduğun belli ama  norkelle dalmaya gittiğimizde ben onunla olacağım. Ablamın başına bir şey gelmesine izin vermem."

Haklısın, ben çok daha kalifiyeyim, dedi Myles tek kelime bile kaçırmadan.

Jude'un cana yakın doğasının tüm izleri gitmiştir. "Kendim halledebilirim." Myles soğukkanlılıkla kahvesini yudumlarken Jude'a   pheyle ka ını kaldırdı. Bu yapar. Onu bı aklayacağım.

Cape'de  ifte Cinayet. Doğrudan podcast listelerinin en üstüne gidiyor.

Şüpheli görünüyorsun. Neden?" Jude sandalyesinde arkasına yaslandı.

"  nk  ben e cinselim?"

Ödül avcısı sakince  uruba uzanır. "Hayır. Ağabeyim eşcinsel ve bir öküzün ta aklarını korkutur."

Jude ba ını bana doğru eğdi.

Öyle diyorsan, *bunun geldiğini görmedi.*

Kulübe katıl.  ng rmedim *herhangibu* adamın bana attığı kıvrımlardan. Aslında, bana nasıl açıldığını ancak şimdi hatırlıyorum.

Beach, dün gece boşanma ve adam kaçırma davasıyla ilgili. Benimle paylaştı. Ve içimden bir ses bunun onun için kolay olmadığını söylüyor. Veya tipik. Bu adamı etiketli bir kutuya doldurmak pek kolay değil.*Kahretsin.*

"Dedin ki..." Yemeğe devam ediyorum çünkü ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım var. "Kardeşinizin Boston'da bir dedektif olduğunu söylememiş miydiniz?"

Ödül avcısından kısa bir baş selamı. "En son bir terfiye giderken duydum."

"Onunla çok sık konuşmuyor musun?" diye soruyor.

"Asla. Ve sormadan önce, eşcinsel olduğu için değil. Ağzına bir lokma atıyor ve sanki ahırda yemek yiyormuşuz gibi konuşuyor "Konuşmuyoruz çünkü o bir pislik." Aramızdaki havayı çatalla dürttü. "Şnorkel yapmaya nereye gidiyorsun? Senin için arayıp erteleyeceğim."

Ona gönderdiğim gülümseme saf sakarın. "Gerekirse bize katılın, ama biz şnorkelle yüzeceğiz. Groupon için zaten ödeme yaptım"

"Hey." Jude, ekranı mesajlarla kaplı telefonunu kaldırdı. "Dünkü hamburgercileri davet etmemin sakıncası var mı?"

İçimden bir kıkırdama çıkıyor. "Onları telefonunda böyle mi etiketledin?"

Jude sırtıyor. "Evet. Burada da bir yıldız işareti ve bir not var." Telefonu dudaklarına dokundurur. "Sarışın olan burgerinde ızgara soğan ve lahana turşusunu severdi. Direksiyon açık."

"Akıllı hareket." Ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başladım. İsimleri Jessie, Quinton ve Ryan'dı. Ve elbette onları davet edin, ne kadar çok olursa o kadar iyi olur."

Jude tereddüt etti ve Myles'la benim aramda bir bakış paylaştı. "Ryan, finans alanında MBA yapan heteroseksüel, değil mi?"

Bunun hakkında düşünmeliyim. Aklım dün gece davada oldukça takılıp kaldı. Ve belli bir huysuz ödül avcısı hakkında, ama kabul etmeyeceğimOkimseye parça. "Evet bencede."

Kardeşim mırıldanıyor. "Seni soruyordu T. Sen gittikten sonra. Geri gelmeyince hayal kırıklığına uğradı."

Myles'ın bıçağı tabağını uzun ve yüksek sesle sıyırdı. Bir açıklama beklercesine ona bakıyoruz.
Saniyeler geçiyor.

Sonunda Myles, "Burger Guys'la arana mesafe koy," dedi. "Onlar da şüpheli."

Ben ve Jude ellerimizi kaldırıyoruz. "Ah, hadi ama. Bu hiç mantıklı değil," diyorum. "Ne gibi bir nedenleri olabilir?"

"Çok geç olana kadar net olmayabilir." Ödül avcısı çenesini Jude'a doğru salladı. "Onlarla sahilde mi tanıştın?"

"Evet..." Jude temkinli bir şekilde yanıt verir.

"Sana kendilerini tanıttılar mı? Ya da tam tersi?" "Bana yaklaştılar."

Jude gömleğine görünmez bir elma parlattır.

"Genellikle öyledirler."

"Suçlu taraf genellikle kendilerini soruşturmaya dahil etmenin bir yolunu bulacaktır." Myles, sandalyesini gürültülü bir şekilde geriye itiyor ve tabağını lavaboya getiriyor, omzunun üzerinden bize kaşlarını çatıyor. "Bildiğim kadarıyla, hepiniz iş birliği içindesiniz."

Sonunda aklıma geliyor. Bizimle dalga geçiyor.

"Bu senin şakacı tarafın, değil mi? Pençesi arı kovanına sıkışmış bir ayıya benziyorsun ama aslında şaka yapıyorsun."

Myles ön kapıya giderken varsayımlarımı tamamen görmezden geldi. "Polise gitmeyeceğimi hatırlatmak için şehir merkezine gidiyorum. Yarım saat sonra dönerim." Bir çift Ray-Ban'i giyiyor ama onlar onun ekşi ifadesini gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlar. "Sanırım şnorkelli yüzmeye gidiyoruz."

"Bütün balıkları korkuttuğunuz için şimdiden teşekkür ederim!"

Gidişinin ardından kapı menteşeleri üzerinde şıngırdadı.

"Aman Tanrım." Jude, yüzü keyifle buruşmuş halde sandalyesine yığılır.

“İkiniz arasındaki cinsel gerilim tırmandı. Bunun olduğunu düşünmemiştim

olası."

"Yok..." Omuzlarım çöktü. Ağlıyormuş gibi yapıyorum. "İyi. Biliyorum." "Belki de mükemmel bir tatil kaçamağıdır," diye işaret ediyor çatalıyla. "Sen birbirinizi sevmiyorsunuz bile Kimsenin bağlanma şansı yok."

Dışarıda bir motosiklet motoru çalışıyor, hızlanıyor, bloktan aşağı kükrüyor.

Ve sonra tamamen gitti. "Evet." Zorla gülümserim. "Mükemmel."

Birkaç dakika sonra lavaboda durup kahvaltı tabaklarını silerken kapı çaldı. Hâlâ masada oturmuş telefonunu karıştıran Jude'a şaşırılmış bir bakış attım. "Ben alırım" diyor.

Tezgahın üzerindeki tahta bloktan bir kasap bıçağı çekiyorum. "Seninle geleceğim."

Jude eliyle gülmesini bastırıyor. "Bunu bir milyon yıl geçse de soğan doğramaktan başka bir şey için kullanamazsın."

"Birini çalabilirim," diye fısıldadım. "Onları sersemletip kaçmaya yetecek kadar."

Saçlarımı karıştırdı, beni yanına çekti ve birlikte kapıya yaklaştık. Girişe ulaştığımızda eğilip gözetleme deliğinden bakıyor, iskeletinde çok daha az gerginlikle topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Bu bir kadın. Genç. Onu tanımıyorum.

Dönüp delikten bakıyorum. "Hmm. Sana yardım edebilir miyiz?" Bıçakla bıçaklama hareketi yaparken kapıdan sesleniyorum. Jude'un omuzları sessiz bir neşeyle titriyor.

"Evet! MERHABA!" kadın neşeyle cevap verir. "Caddenin karşısında meydana gelen son cinayetle ilgili hızlı bir sorum var. Bana yardım edebilir misin?"

"Sorum nedir?"

Tereddüt ediyor. "Bunu kapıdan yapmak konusunda gerçekten rahat hissetmiyorum."

Kardeşıme omuz silkiyorum. Omuz silkti. "İkimiz. Ondan biri, diye fısıldadı. "Ayrıca eşyalarını topluyorsun."

"Sağ." Kilidi çeviriyorum. "Tamam, çıkıyoruz."

Kapı açılır açılmaz bir adam görüş alanına giriyor.

Omzunda bir kamerayla.

Kadın arkasından bir mikrofon çıkarıp yüzüme tutuyor. "Cesedi bulan kişinin sen olduğun doğru mu?"

Kamera merceğindeki yansımama göz kırptıyorum. "Şey..."

Jude bir lanetle beni evin içine soktu ve kapıyı çarparak kapattı. Ancak muhabir ikinci bir soru sormadan olmaz. "Kaynaklarımız bize dün gece birisinin pencerenize şamandıra attığını söylüyor. Hedef alındığın doğru mu?"

Jude kilidi çeviriyor.

Yavaşça kapıdan uzaklaştık.

Hedef alındı, diye homurdandım. "Bu biraz aşırı, değil mi?" "*Bu yüzdenaşırı,*" diye onayladı Jude.

Sonra, "Değil mi, T?"

Pencereden fırlatılan şamandıranın yansımalarını işlemek için gerçekten zaman ayırmadım, ancak bu kadar kesin terimlerle ortaya konması midemi bulandırıyor.

"Bunu ödül avcısına söylemeyelim. Her ihtimale karşı, bizim kesinlikle dönen bir kamerada görünmemizden heyecan duymaz," dedim bıçağı en yakın yüzeye koyarak. "Muhtemelen önemli bir şey değil. Ona cevap verdiğimiz gibi değil.

Ağabeyimin kahkahası bir yutkunmaya dönüşüyor. "Sağ." "Belki de o geri gelmeden gitmeliyiz." "Zihnimi okudun."

BÖLÜM 10

Myles

N Söylemeye gerek yok, Something is Fishy Snorkel 'n' Fun'ın otoparkına girdiğimde pek havamda değilim. Taylor'ın arabası burada, tanımadığım diğer iki kişiyle birlikte. Onları kim kullanıyorsa şimdiden nefret ediyorum.

Bensiz gittiler.

Şehir merkezinden döndüm ve arabası gitmişti. Arka kapıdaki kilidi takmam on saniyeden kısa sürdü *vegerçek* Açıkta duran rastgele bir kasap bıçağı bulmanın zevki, etrafta açıklama isteyecek kimse yok. Midem yanıyor orospu çocuğu gibi davranıyor. Antasitlerimin yerini plasebo aldığına ikna oldum. Oscar Stanley'nin cinayetini araştırmalıyım ve bunun yerine lanet olası Cod Burnu'nun her yerinde ikinci sınıf bir öğretmeni kovalıyorum. Çünkü onun potansiyel bir tehlikede olma ihtimali kafamı karıştırıyor.

Ve o da bir şüpheli olduğu için kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Kesinlikle sahilde çelik burunlu botlarla tepinmiyorum çünkü onun diğer erkeklerin önünde mayo giymiş olması fikri bende şiddetli bir baş ağrısına neden oluyor.

Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Hemen yalan söylediğimi kanıtladım. Taylor, bikini altı ve aceleci bir korumayla koyda göründü ve A-artı bir öğrenci gibi eğitime gülümsüyor ve başını sallıyordu. Eğitmenin yanında dört kişi daha var. Neyse ki Jude burada. kardeşine lafım yok Terbiyeli görünüyor. Ama bir adam var, sanırım MBA Ryan, arkasındaki su kütesinden çok Taylor'ın vücuduyla ilgileniyor gibi görünüyor ve yanık bir gayzer gibi boğazıma fırlıyor.

Günde kaç erkek ona ilgi gösteriyor? On? Yirmi? Gülünç hale geliyor.

Ağızıma bir avuç antasit dolduruyordum ki Taylor beni gördü.

Ah, dedi zayıfça. "Bizi buldun."

Beyaz tabletleri dişlerimin arasında ezerken Ryan'a ölü gibi baktım.

"H-Nasıl tam olarak bizi buldun mu?" diye soruyor.

"En aptalca isme sahip dalış yerini aradım," diye bilgilendirdim onu.

"Senistemek Something is Fishy adlı bir yer seçin.

Nefesi kesilerek eğitime bir bakış attı. "Sadece şaka yapıyor."

"Bu iyi. Kızım on bir yaşındayken adını koydu." Adamın ayaklarının dibinde kumda duran içi ekipmanla dolu ağ bir çanta var ve adam şimdi onu işaret ediyor. "Bize... uh... katılacak mısınız? Yeterince büyük yüzgeçlerim olduğundan emin değilim..."

Botlarımı fırlatıyorum. Çoraplarımı kumda bırak. "Ben hallederim."

Eğitmen malzemeleri dağıtmaya başlar. Gözlük-şnorkel kombinasyonları ve paletler. Can yeleği. Bana verdiği her şeyi alıyorum ama hiçbir şeyin üzerime oturmayacağını şimdiden söyleyebilirim, bu yüzden hiçbirini giymiyorum. Taylor sürekli bana kaşlarını çatıyor. İyi. İyi.

"Pekala, ikişerli gruplara ayrılacağız," diyor eğitmen. "Taylor..." diye söze başladı Ryan.

Onun yönüne döner.

Taylor'ın kafasının üstünde, ona gözlerimle yavaş bir ölüm sözü verdim. "Siktir git," diye ağızımdan çok net bir şekilde çıktım.

Can yeğinin tokalarından birine ilgi gösteriyormuş gibi yaparak, "Quinton'la eşleşeceğim," diye patladı. "B-ama seni bir flippity flopta yakalayacağım, tamam mı?"

Diğerleri, yaşlı adamın gözlüklerinin buğulanmasını nasıl önleyeceklerini açıklamasını dinleyerek, teçhizatlarıyla sahilde paytak paytak yürürler. Taylor onları takip etmek yerine kollarını kavuşturup bikinili kalçasını kaldırdı ve ipleri çekmek için parmaklarımı kaşındırdı.

"Bunu duydun mu?" Gözlük ve şnorkel hariç tüm ekipmanları bırakıyorum. "Seni flippity flopta yakalayacak."

"Kapa çeneni."

Bana verdiği bakış saf bir zehir. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki midem düğümleniyor.*cesaret etme*Can sıkıcı bir kendimi koruma duygusu, ellerimi ve ağızımı onun üzerinde tutmaya alışmadığım konusunda beni uyarıyor. Bunu bir alışkanlık haline getiremem yoksa bırakmak imkansız olur. Bu kadından geri adım atmaya ya da dikkatimin fazla dağılma riskini almaya karar verdim.

Kendimi başka bir ölüm kalım hatası yapacak bir pozisyona sokarsam, ilk etapta Boston'dan ayrılmanın ne anlamı vardı? Kanıtları yanlış okuyup başka bir davayı mahvetmemek için rozetimi teslim edip ayrılmadım mı? Başka bir hayat dizisi mi?

Sessizliğimi -ona karşı- açık bir şekilde tahriş olarak yorumlayan Taylor, kumda topuk üstünde döndü ve koyun uzak ucuna doğru hızla ilerledi. "Sahilde kalabilir misin lütfen? Aslında kendimden zevk almak istiyorum.

Tabii ki onu takip ediyorum, bikini altlarının kıcının tatlı yarıklarına doğru sürünerek yukarı çıkması ve gittikçe daha fazla yanağının ortaya çıkması beni büyüler. "Onu duydun, yarım litre," diyorum huysuzca. "Bu bir arkadaş sistemi."

"Açıkçası asla arkadaş olmayacağız." Adımları biraz yavaşlıyor. "Karakolda öğrendiğin her şeyi sınıfla paylaşmak istemiyorsan, hayır."

"Hayır. Evinin ön kapısında neden bıçak olduğunu söylemek ister misin?"

"Hayır."

Dişlerimi gıcırdattım. Sadece anlaşılmazlığa düştüğümüz ve gerçekten hoşlanmadığım için değil... bundan zevk alıyorum. İnsanlarla kavgacı olmak benim için normal. Ailem bu şekilde iletişim kurdu. Künt gerçeklerde, kavgalarda ve hakaretlerde. Dürüst olmak gerekirse, eğer insanlar benim sevimsiz bir piç olduğumu düşünürlerse umurumda bile değil. Ve itiraf etmek kendi kendime bile utanç verici ama keşke Taylor bana daha çok gülümse. Dün yaptı, değil mi? Daha fazla gülümseme olması için benim açımdan ne olması gerekiyor?

Gülümsemenin tehlikeli ya da sorumsuzca hiçbir yanı yoktur. Birlikte uyumaktan daha güvenli. Sağ?

Dün gece sahilde ona geçmişimin bazı çirkin kısımlarından bahsettiğimde bana gülümsemekten çok daha fazlasını yaptı. Onun güvenliği ve davanın iyiliği için bir daha o kadar ileri gitmediğimizden emin olmalıyım ama onun bana kızgınlığı ne kadar uzun sürerse, o kadar huzursuz oluyorum. Neden diğer herkese olduğum gibi ona da kayıtsız olamıyorum?

Cevaplara sahip değilim. Sadece benden kızgın bir şekilde uzaklaşmasından hoşlanmadığımı biliyorum.

Hayal kırıklığına uğramış.

Dün gece bana verdiği güven... Bir darbe daha istemekten kendimi alamıyorum. Biraz almak için yerden vazgeçmem gerekiyor, değil mi?

Bok.

"Dinle, Taylor..." Dirseğinden tuttum ve ne kadar pürüzsüz olduğunu kafama takmamaya çalışarak onu durdurdum. Her yer. Yine de, kabul etsen iyi olur. Perşembe gününden beri arka cebimde onun kırmızı, dantelli küçük külotunu taşımamın da kanıtladığı gibi, bu noktada vücuduna takıntı yapma savaşımı kaybettim. "Ölüm vakti erken geldi. Onu bulduğunuzda Oscar yirmi dört saat önce ölmüştü. Mazeretin kontrol edildi. Bu yüzden..."

Yüzü aydınlandı ve mide ekşimem buharlaştı. "Artık şüpheli değil miyiz?"

"HAYIR."

"Ah." Bir kahkaha atıyor. Bunu bana söylemekten nefret ediyordun, değil mi? "Evet." Vay. Bu yanıt inandırıcı olamayacak kadar hızlıydı. ekiyorum

ellerim kalçalarımda ama hemen ellerimi bırakıyorum. "HAYIR. Bundan nefret etmedim.

Bana güneşe doğru gözlerini kısarak bakıyor. Gölge yok. Hiç düşünmeden benimkini çıkarıp ona giydim.

Ona o kadar büyükler ki, burnunun ucuna kadar kayıyorlar ve bir an için kaymalarını izlerken şaşkınlık kalıyor. Neden göğsümde jimnastik yapan biri varmış gibi hissediyorum? "Kuyu." Koyda başımı sallıyorum. "Git biraz lanet balığa bak."

Gülmeye başlar ve gözlükler tamamen düşer. Onları kuma çarpmadan önce yakalarım.

"Komik olan ne?"

"Kuyu." Kaya oluşumuna doğru yürüyor ve ben yine ona ayak uydurarak buradayım. "Öğrencilerimden biri olsaydın, bana duygularının bir resmini çizmeni isterdim diye düşünüyordum. Ve muhtemelen bir death metal albümünün kapağı gibi görünürler."

"Duygular" kelimesinin kendisi beni geriyor, bu yüzden sohbeti başka bir yöne itiyorum. Çünkü en azından şimdi benimle konuşuyor. Henüz tam olarak gülmüyorum, ama zaman var.

Hayır yok. Bir cinayeti araştırıyor olman gerekiyordu.

"Nasılsın?" Olmaya hakkım olduğundan daha fazla merak ederek soruyorum. "Bir öğretmen olarak."

"Pekala..." Kaya oluşumundaki bir açıklığa girip sığ bir gelgit havuzunun önünde duruyoruz. Tepede, güneşi engelleyen kayalık bir çıkıntı var ve sanki benimle konuşup konuşamayacağına karar veriyormuş gibi ışık olmadığında bana bakıyor. Güven bana. Zaman çizelgemiz hakkında zihnime bir not alıyorum.

tanıdık. Dün geceye kadar her zamanki benliğim olarak da bilinen kabaydım ve bir kez pes ettiğimde yumuşadı. bana güven. Bu sabah yine demek, o güveni kaybetti. Belki de kaba olmayı bırakmalıyım. Eğer onu istiyorsam, buradaki tek yol bu gibi görünüyor...

Ne?

Beğenmek Ben?

Benden hoşlanmanın ona ne faydası olacak? Yoksa ben mi?

"Ben bir tellalım," dedi sonunda ve endişelerim arka planda kaldı. Şimdilik. "Sürekli ağlıyorum. Personel malzemeleri dolabında ağlarken bulunmamla ünlüyüm."

Bundan hiç hoşlanmadım. "Neden?"

"Çocuklar. En dürüst, en güzel şeyleri söylerler. Korunmak için çok küçükler ve bu özellikle erkeklerde fark ediliyor. Bilirsin? Erkekler duygularını kendilerine saklamayı erken öğrenirler ama benim ikinci sınıf öğrencilerime henüz bu öğretilmedi." Gözlerindeki nemi fark ettiğimde, göğsüme o kadar çok baskı bindi ki fiziksel olarak bir adım geri çekildim ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Okulun son gününde biri, 'Okul annem olduğunuz için teşekkür ederim Bayan Bassey' dedi ve neredeyse oksijene ihtiyacım vardı."

"Şimdi mi isteyeceksin?"

"HAYIR." Açık havada ağlamak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gözlerini sildi. "Neden? Bu hiç birşey. Birinci seviye gözyaşları, en iyi ihtimalle."

"Aman Tanrım."

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" Sandaletlerini çıkarıp suya giriyor, meraklı ilgisi bana kayıyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Dev bir kalamar tarafından boğuluyor gibi görünüyorsun. Ailem de ağlamayı sevmezdi."

Homurdanarak gömleğimi çıkardım ve kıyıya fırlattım. Silahımın emniyetini açıp yakınımnda bıraktıktan sonra hızla onu suya doğru takip ettim. Dışarıda bir sürü kaygan kaya var. muhtemelen yapmalıyım

Onlardan birine rastlaması ihtimaline karşı onun yanında ol. "Ailen benimkiler gibi sert miydi?"

Sert değil. Sadece gerçekten cesur. İşleri, her zaman sağduyulu ve bencil olmamalarını gerektirir. Daha iyiye odaklanmak için. Yıkılmak veya karmaşık duygulara teslim olmak için zaman yok. Bu bir zaman kaybı. Muhtemelen buna katılıyorsunuz, değil mi...?"

Bana dönüp baktığında sorusu sustu. Birdenbire suda yürümeyi bıraktı, yanaklarına renk süzüldü.

Soruyu bitirmesi için onu teşvik etmeye hazır bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. O zaman neden dikkatinin dağıldığını anlıyorum. Dün gece dünyayı yerle bir ederken gömleğimi çıkardığıma yemin edebilirdim ama görünüşe göre öyle değilmiş. Şok olmuş ifadesi, beni kesinlikle ilk kez belden yukarısı çıplak gördüğünü söylüyor. Göz kapakları her geçen dakika daha fazla kumla doluyor. Kahretsin, gördüklerini seviyor. Daha iyi yargılamama rağmen, bunu da zihnime not ediyorum. Taylor kalın umursamıyor. Göğüs kıllarına veya dövmelelere aldırış etmez.

Ya da çeşitli bıçak izleri.

Hayır, her şeyi çok seviyor. *nasılatlı cehennem* Bu kadından elimi çekecek miyim? "Ne diyordun, Taylor?"

"Bir şey mi söylüyordum?"

Boğuk ses tonu aletime birazcık can vermekten fazlasını veriyor. "Bana ailenle aynı fikirde olup olmadığımı soruyorsun. Ağlamak zaman kaybı."

"Cevap vermemeni tercih ederim. Mahvedeceksin..." Elini salladı. gövdemin genel yönünde. "Bu. O."

Kahretsin, hemen dışarı çıktı ve vücudumu beğendiğini söyledi. Açıldığım kadar şaşırdım. Arsızca verdiği yanıtla afalladığım gerçeği, muhtemelen bir sonraki aptalca sorumu sormamın nedeniydi. "MBA'den daha mı iyi?"

Beni tatmin etmeye açıkça karşı çıkarak dudaklarını büzdü. "Daha iyi?" Dönüp suya devam ederek saçlarını geriye atıyor. "Bunu bilmiyorum.*Farklı*, Belki."

Onu takip ederken çenemi gıcırdatıyorum, yukarıya ve dizlerine çarpan su yüzünden ağzım kuruyor, baldırlarının arkasını sıyırıyorum. Uyluklarım, yüzüme dolanmak için hayatımdaki birikimleri verirdim, bir an için Taylor'la kaçamak yapabileceğimi ve Cape Cod'dayken yine de aklımı koruyabileceğimi düşünseydim. Konsantrasyonum söz konusu olduğunda, ne yazık ki, zaten ince bir buzun üzerindeyim. "Evet. Anne babanıza katılıyorum. Ama bu şu anlama gelmez*herkes*yaşamak zorunda... bastırılmış. Her zaman aklı başında. Bağırانlar olmasaydı dünya oldukça soğuk bir yer olurdu."

Onunla eşit çiziyorum ve yavaşça bana bakıyor. Dikkatlice. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerindeki umudu biraz fazla beğenerek boğazımdaki tuhaflığı temizledim. Özellikle de bana yöneltildiğinde. "Şimdi duşta Kelly Clarkson şarkısını söyleyen insanlar mı? Muhtemelen onları alabilir veya bırakabiliriz.

Ağzında bir gülümseme beliriyor ve gülüyor, hafif, çınlama sesleri mağarada dolaşıyor. Gözle görülür bir şekilde zevkini geri aldığında, neredeyse omuzlarından tutup silkeleyerek geri atıyorum. Tabii ki nazıkçe.

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

Bu, hayatımda ilk kez birine bu soruyu sorduğum anlamına geliyor.

İyi bir dırdıra ihtiyacım olduğunu anladığında, Jude'un beni ağlamam için nasıl cesaretlendirdiğini hatırlıyordum. Kardeşim için Allah'a hamdolsun."

Tamam, o iyiden de öte. Benim de ona iyi davranmam gerekebilir.

Hayatımı sikeyim.

"Ve sonra neden seninle konuşmadığını merak etmeye başladım.*senin*Erkek kardeş?" Rahatsızlık içime sızıyor. "Sana söyledim. O bir pislik.

"Ama birlikte pislik olamaz mısınız?"

Şaka yaptığını anlamam için bana gülümsüyor ve rahatsız edici konuya rağmen gülümsemeye çok yaklaştım. "Kariyer yoluma tam olarak katılmıyor. Boston'a geri dönmemi ve kapıyı açmamı istiyor.

planladığımız gibi özel bir soruşturma şirketi." Sinirli parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hiçbir şey olmamış gibi, biliyor musun?"

"Christopher'ın kaçırılmasını mı kastediyorsun?" sessizce soruyor.

Evet, diye yarı yarıya bağırdım, sesimi onun için yumuşatmadan önce. Adını hatırladı mı? "Evet."

"Kardeşin olanlar hakkında ne düşünüyor?"

"Kevin mi? O..." Bunların herhangi birini yüksek sesle söylemek, organlarımı pense ile aldırmaq gibi. "Olay olduktan hemen sonra, her dedektifin kariyerinde daha sert vuran birinin olduğunu ve bu benim de olduğumu söyledi. Ve işin içinde bir çocuk olduğu için daha da kötü. Doğru çözümün açık olduğunu düşünmüyor, ancak geriye dönüp net bir şekilde görebildiğimde bu, yutması zor bir hap.

Tanrım. Bu, bugün hakkında konuşmak istediğim son şeydi. Veya herhangi bir gün.

Ama belki de bu iyi bir şeydir, çünkü bana burada çocukları, bir koca ve dokuz yada isteyen Connecticut'tan cinsel açıdan hüsrana uğramış bir ikinci sınıf öğretmenin erkek arkadaşını oynamak için burada olmadığımı hatırlatıyor. "Oscar'ın cinayetini sadece bir arkadaşına iyilik borçlu olduğum için soruşturuyorum ama bunu yapmak bana ait değil. Resmi soruşturmalar Bu tek seferlik bir anlaşma."

"Ve sen onu mahvetmekten korkuyorsun."

Bunu inkar etmeye başladım, ama kahretsin, o haklı. "Evet. İyi. Kim olmaz ki?" Bilmiyorum, diye mırıldandı beni yakından inceleyerek. Çok yakından. "Belki kendini çok sert cezalandırmayan biri.

Boğazım düğümleniyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun Taylor."

Yasaklayıcı tonuma rağmen, bunun peşinden koşmayı bitirmedi. Bu konuda rahatlamış mıyım yoksa kızgın mıyım? Hiçbir fikrim yok. Sadece ben kıpırdamıyorum ve o da değil. "Kaybettiğin bir çocukluk arkadaşın yüzünden bu davaya dahil olduğunu biliyorum. Bencil nedenlerle değil.

Veya ihmal - sen değil. Haklısın, tüm detayları bilmiyorum ama iyi niyetli olduğunu biliyorum.”

“Bir ölüm kalım durumunda iyi niyetler yeterli değildir. Bunun gibi.”
İçimdeki yaralardan uzaklaşma ihtiyacı, yaralar açılıyor

an geçtikçe daha görünür, kazanır. "Dün gece olanlar bir daha yaşanmamalı, tamam mı? Bu kadar ileri gitmesine izin vermekten ben sorumluyum ve üzgünüm. Ama ben sadece bu davayı çözmek ve ödül avcılığına geri dönmek istiyorum. Oyalamaya yer yok."

"Tamam aşkım." O küstah, ama kolunda bir şey var. Söyleyebilirim. Ve bu arada, yapamasam da az önce söylediğim her şeyi geri almak istiyorum. Bu tomurcuklanmaya bir son vermek olsa da... ikimiz için de doğru olan ne ise. Bana bir iyilik yap, Myles. Benimle dikkat dağıtmakla ilgilenmiyorsan, diğer adaylarıma defolup gitmelerini söyleme.

Lanet etmek. Yakalanmış. "Nasıl..."

"Ryan'ın güneş gözlüklerinde senin yansımanı gördüm.*Salak*"

Başka bir adamın adını yüksek sesle söylediğini duymak sinir uçlarımı çatalla dönen bir spagetti gibi burkuyor. "Üzgünüm." Neredeyse burunlarımız değecek kadar eğildim. "Senistekflippity flop adam?"

"Bir külot hırsızından daha iyi." Başını sallıyor. "Zaten onları neden çaldın? Kırmızı senin rengin değil."

Sen onları başkası için takmadan önce onları yakacağım. Kafamın içinde olup biten tamamen sınırların dışında bir kaos bu. Ve hiçbir şekilde ağzımdan çıkmasına izin veremem. Seni böyle bir adam için giymekten ve hayal kırıklığına uğramaktan kurtarıyorum.

Burnunu -sevimli, mükemmel küçük burnunu- benimkine dayadı. "Onları kimin için giydiğim seni ilgilendirmez."

Güvenli bir mesafeyi koruma kararlılığımı hızla unutuyorum. Ona çekici bir kadından çok soruşturmanın bir parçası gibi davranmak. Beynim, objektif olmayı bıraktığımda ne olacağını bana hatırlatmaya çalışan uyarı sinyalleri veriyor. Konu ona geldiğinde aynı anda çok fazla şey hissediyorum ve bu kadar acil bir şeyi nasıl bastıracağımı bilmiyorum.

Bunu daha da kötüleştiren şey, *oseviyor* Benim daha kaba tarafım. Dün gece ismen istendi. O cam gibi gözleriyle beni davet ediyor, değil mi?

bu ikinci Ağzıma yapıştırılmışlar, parmak uçları karın kaslarımdaki kesikleri takip ediyor.

"Bu yüzden?" Dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyorum. Flush. Yani aceleyle nefes alışverişi yapıyoruz. "Bir daha becermeden o ağzını benden uzak tut."

Nefes alış kamış. Bunu titreyen bir inleme takip eder. Ve mahvoldum. Ben çok mahvoldum.

Ve beni ne kadar iyi salladığına neredeyse kızgıyım. Beni cezbediyor. Can yeleğinin ön askılarını ellerimin arasına alıyorum ve kadını ayak parmaklarının üzerine çekiyorum, nefesi dudaklarıma değiyor ve ona öylece bakıyorum. Gözlerinin içine bak ve onda neyin bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalış. Bu büyük bir hata olduğu ortaya çıkıyor. Büyük. Çünkü gözünü bile kırpmıyor. Bakmama izin veriyor ve her zaman yaptığım gibi samimiyetten kaçmıyor. Gardımın inmek zorunda kalacağı bir durumdan kaçınmak için. Hayır, bana bundan korkmadığını gösteriyor ve nabızı boynunda hızla atarken bile ona katılmaya beni cesaretlendiriyor. Bu, onu farklı kılan şeylerden sadece biri - savunmasız cesareti - ve dediğim gibi, mahvoldum.

Çünkü ağzı olgun, kaygan ve somurtkan. Ve o açıldığında ne tür bir zevk verdiğini biliyorum. Dikim, toplarım ağır, omurgamdan aşağı terler akıyor. On bin erkeğin iradesine sahip olsaydım, ağzımın daha tatlı olanını bir yandan diğer yana tırmıklamasına engel olamadım. Göğsümün derinliklerinden gelen bir inlemeyle, çok büyük olan ihtiyaçla savaşmayı bıraktım. Hala gözlerinin içine bakarak can yeleğini çözüp suya atıyorum. Döküntü koruyucusu çekilir ve bir kenara atılır, göğüsleri naylon üçgenlerle kaplı olarak dışarıda bırakılır. Tanrım, o çok seksi. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Aramızdaki engeller olmadan, sanki benim içime giriyor, ellerim bikini altlarına giriyor, topuzlarını tutuyor ve onu bana doğru fırlatıyor.

Kalçaları belime sarılırken öpüşmeye başladık ve ona ihtiyacım olduğu kadar yakınımda olmanın verdiği rahatlık beni bir adım geri attı. Ve benim

Açlığını sürmek, tahta şortlarımı çözmemi ve dün gece başladığımız şeyi bitirmemi gerektiriyor. Ona işi burada diz boyu suda, hızlı, öfkeli ve gerekli verin. Ama sonra ağzımda miyavlıyor, dillerimiz birbirine değiyor ve gerçek bir öpücüğün içine düşüyoruz, takip etmeden dans ettiğimiz türden ve dizlerim... lanet olası dizlerim jöle oluyor.

Burada ne oluyor?

Bilmiyorum. Onun zevkinden alabildiğim kadarını çalmakla meşgulüm. ağgözlüyüm Çaresizim. Dudaklarını benimkilerle sağa sonra sola büküyor, dilim tekrar tekrar ağzını işgal ediyor, sahiplenmeyle, aşinalıkla, topukları kışıma saplandığında ve vücudumda daha yükseğe tırmandığında, tırnakları kafa derimi, sırtımı çizerken hırlıyor. Bu, seksten daha kişisel, daha samimi bir öpücük, en azından şimdiye kadar sahip olduğum her türden ve fiziksel olarak durduramıyorum. O çok tatlı. Bağımlılık yapıcı ve... o benim içimdeki bir şeyle eşleşiyor, itiraf etmesi ne kadar korkutucu olsa da. Ama şu anda onunla uzlaşmak için zamanım yok. Şimdi tadı elma, okyanus havası ve vanilya olduğunda. Ve amcığı şortumdaki ağrıyan çıkıntıya karşı aşağı yukarı hareket ediyor, kışını sıkı avuçlarımla dürtüp bilinçsiz, aç hareketler yapıyorum.

"Cüzdanımda lastik var," diye tısladım, ciğerler dolusu havayı çekerek uzaklaştığımızda. "Kullanıyor muyuz tatlım? Seni yumruklamak için mi kullanıyorum?"

"Evet. Evet." Çenemi, ağzımı öpüyor, tırnakları omuzlarıma saplanıyor. "O zaman belki akıllı kararlar vermeye geri dönebilirim."

Bir testereyle söylenen bu sözler, nereden geldiğini tamamen anlamama ve ona kızamamama rağmen, bir nefes alıp bir nefes verirken kaburgalarımın arasında bir tornavidayı büküyor. Bana enayi yumruk atsa bile şu anda ona kızdığımı anlayamıyordum. Bana sarıldığında, kazandığımdan emin olmadığım güvenini verdiğinde değil. Ona tapmaktan başka bir şey yapacak gücüm yok. Tanrım, sadece istiyorum*tapmako*.

Bir elimi isteksizce poposundan tutarak elimi cebime soktum, açık cüzdanımı ağızıma götürdüm ve prezervatifi dişlerimle çıkardım. Gözlerimi onun güzel yeşil gözlerinden ayırmadan cüzdanımı kıyıya fırlattım ve paketi yırtarak açtım, lateks halkayı şortumun önüne doğru ittim ve sertliğimle karşılaştığımda bir küfür savurdum. Tanrım, çivi kadar sertim. Hızlı geleceğim, bu yüzden klitorisine çok ilgi göstermem gerekecek ki onu benimle sınıra getirebileyim. Bu kadını geride bırakmamın hiçbir yolu yok.

"İçimde çok büyüyeceksin, değil mi? Büyük ve kaba," diye fısıldadı ağızıma. Sonra aşağı indi ve dişleriyle boynumu sıyırdı, iğneyi yaladı ve renkleri -lanet olsun**renkler**gözlerimin arkasında patlıyor. "Beni güvende tutacaksın ve aynı zamanda biraz canımı yakacaksın, değil mi?"

Çıkardığım ses için bir kelime yok. Boğuk, aç ve şok içinde ve ancak geri dönüşü olmayan bir adamdan gelebilir. Beni delirtiyor. Övülmekten hoşlandığımı bilmiyordum. Belki de bilmiyorum. Belki de sadece ondan hoşlanıyorum. Belki de ona çoktan bağlandım. Evet öyleyim. "Güvende," diye mırıldandım boğuk bir sesle, onu gölgelerin içine doğru yürütürken şortumun iplerini yırtıyordum. "Benim yanımda o kadar güvendesin ki bebeğim, seni o kadar dolduracağım ve işim bittiğinde onu öpeceğim..."

"Yardım!"

İlk başta, yemin ederim ki, bu benim aletim konuşuyor. *Odır-dir*yardıma çok muhtaç durumda. Nabzım atıyor, şimdiden prezervatifin içine önceden gelen boncukların çıkmasına izin veriyorum, bu güzel kadının sırtı kemerli, onu doldurmamı, sonunda onu doldurmamı ve ona hayatının yolculuğunu vermeme bekliyor.

Ama yardım için bağırın benim aletim değil.

Bu başka biri. Mağaranın dışında biri.

HAYIR.

Bu bir kabus. Yatakta lanet olası bir kabus görerek uyuyorum.

"Yardım!" sesi tekrar arar.

Ve daha sonra, "*Taylor!*"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bacakları belimden aşağı indi, ayakları suya sıçradı. "Aman Tanrım, bu benim kardeşim. Sesi incinmiş geliyor. Uyanmış vücuduna bakarak ellerini çırttı. Bir an tereddüt ettikten sonra eğilip kendine soğuk su çarptı, ki bu -benim parama göre- hiçbir işe yaramadı. Çünkü artık kızardı ve mayo sert göğüs uçları da dahil her şeye yapışmış durumda. Ve yine de mağaradan bu şekilde çıkmaya çalışıyor.

Onu dirseğimin kıvrımıyla beline doladım ve havada durması için çektim.

İnsanlığın gördüğü en kötü mavi top vakasıyla hâlâ dilim tutulmuş halde, onu düşüncesiz muhafıza götürüyorum ve hiçbir şey söylemeden topu ona veriyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor, şapkayı başının üzerinden geçirip kıyıya sıçrayarak güneş ışığına doğru koşuyor. Sertleşmemi yatıştırmak için nefes egzersizi yapmam ve özellikle tüyler ürpertici bir suç mahallini hatırlamam gerekiyor ama sonunda tüm gücünü kaybediyor ve Taylor'ı mağaradan çıkarken takip ederek gömleğimi giyip silahımı yerine sabitliyorum.

Herkes sahilde Jude'un etrafında durmuş, Taylor'ın onun için yaygara koparmasını izliyor.

İsa. Ayağı bir kavun büyüklüğünde patladı.

Gruba doğru ilerlerken eğitmen bana "Denizanası yakaladı," dedi. "Endişelenme. Adamlardan biri çoktan üstüne işedi."

Ryan, Taylor'a, "O ben olurum," dedi ve bana dönüp solgunlaşarak ondan dev bir adım uzaklaştı.

"Deniz ısırganına benziyordu. Zehre alerjisi olmadığı sürece, sadece birkaç gün acıtacak," diyor eğitmen. "İyi olmalı."

"En azından fiziksel olarak," dedi Jude sersemlemiş bir halde. "Üstüne işedim ama, yani... zihinsel olarak mı? Bu votka gerektirir.

"Seni eve geri götürelim." Taylor, Jude'a yaslanması için omzunu uzattı. "Seni bir buz torbasıyla kanepeye yatıracağız ve..."

Bir adım attılar ve Jude yüzünü buruşturdu ve nefesini tısladı.

"Yürümek acıyor mu?" Taylor gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyor.

Burada durup gözyaşlarının göğsümü bir gemi enkazı gibi hissettirdiğini kabul etmek yerine, çorap ve bağcıklarla uğraşmadan ayaklarımı botlarıma soktum. İç çekerek ilerliyorum. Onu yakaladım. Git arabanın arka koltuğunu hazırla."

Onu yakaladın mı? Nasıl-"

Kardeşini göğsüme yaslıyorum ve sahile doğru ilerliyorum. Taylor, diye seslendim omzumun üzerinden. "Arka koltuk. Hazırla."

"Evet. Gelen." Kolumu ovuşturarak ve yanından geçerken bana minnet dolu bir bakış atarak Jude ve benim yanımdan hızla geçti. Sırtına homurdandım ve onunla ilgili her ayrıntıyı tek tek listeledim.

Sandaletlerini geri giymedi.

Otopark asfaltı ayaklarını yakacak, kahretsin. Onun da taşınması gerekebilir diye yetişmek için acele ediyorum.

Jude bariz bir acı içinde gülerek, "Kız kardeşime aylak aylak bakmasaydın bu kurtarma çok daha romantik olurdu," diyor. "Ama ne olursa olsun bu senin için oldukça iyi."

"Sadece zaman kazanmaya çalışıyorum. Otoparka topallayarak gelmen bir haftanı alırdı ve ben mesaideyim."

"Sen ne dersen." Ona kaşlarını çattım ama ağzı sadece seğirdi. "Mağaradan çıkarken biraz huysuz görünüyordun, ödül avcısı."

"Kapa
çeneni."

Güler.

Bir dakika sonra arabaya varıyoruz ve Jude'u dikkatlice aracın yan tarafına yaslanabileceği şekilde ayağa kaldırdım. Tahmin edildiği gibi, Taylor ileri geri zıplıyor, ayak tabanlarını yakmamaya çalışıyor. Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Çizmelerimin üzerinde dur."

Ah, diye fısıldıyor, elleri göğsümde düzleşiyor, ayak parmakları kalın deriden benimkilere değiyor. "Teşekkür ederim."

Başımı bir kez salladım, kolumu onun küçük sırtına yaslamış, bizi arabanın sürücü tarafına doğru adım adım gezdiriyordum. Tamamen gülünç göründüğümüze eminim ve evet, onu kesinlikle taşıyabilirdim ama bu pozisyonda sevdiğim bir şey var. Belki de gözlerimin içine baktığı içindir. Ya da bacaklarımızın ikiz hareketleri ekip çalışması gibi hissettirdiği için. Sebep ne olursa olsun, bu tehlikeli, ama o uzaklaşana ve beni içine soktuğu bu transtan çıkabilene kadar bu gerçek kalın kafama nüfuz etmeyecek.

Çekingen bir şekilde çeneme bakarak, Bu akşam taco yapacağım, dedi. "Soruşturma için kendini beslemelisin, değil mi? Sen... yani, gelmek istersen, bir tür aksiyon kahramanı gibi kardeşimi arabaya taşıdıktan sonra yapabileceğim en azından bu olur.

"Zaten bu yöne yürüyordum." Bana sırtıyor.

Onu öpme. Aklından bile geçirme. Ama Tanrım, o dudaklar benim için yalvarıyor. Şamandıra atıcının geri gelmesi ihtimaline karşı evin dışında devriye geziyor olacağım. Bu benim işimi yapmak anlamına geliyor. Ama yemeğe gelemem Taylor."

Uzak durmamın tacolardan daha fazlası olduğunu bildiği kesinlik ile söylüyorum. Bu daha büyük resim. Birlikte vakit geçirmek. Onun yanında olduğum her dakika, en iyi niyetime rağmen daha derine iniyoruz. Kendime verdiğim uyarılara rağmen. Bu durmalı. Çünkü eminim ki o mağarada biraz daha ileri gitseydik ona ayı vaat ederdim. Ona yapamayacağım ve asla yerine getiremeyeceğim şeyler için söz vermiş olurdum. Aniden ilişkilerde iyi olabileceğime inanmak için hiçbir nedenim yok. Sonuncusu başından beri zorluydu, çok fazla dövüştüğüm için değil, kariyerimi daha çok önemsedığım için. Şimdi? Yüksek sesle ağlamak için bir sürü bagajım var ve kalıcı bir adresim yok.

"Tamam aşkım." Alt dudağını bir süre çiğniyor, sonra parmak uçlarında yükselip beni yanağımdan öpüyor. Hoşça kal Myles.

Göğsüm gümbürdüyor.

Sonra botlarımdan indi ve sürücü koltuğuna geçti. Eğitimci, unuttuğu sandaletlerini yolcu tarafından uzatıyor ve Jude arka koltuktan ona arabanın anahtarlarını veriyor. Pencereden bana bir kez daha baktıktan sonra dışarı çıktı ve gitti.

Artık ona dokunmuyorum. Ve ona dokunmak hoşuma gidiyordu, bu yüzden arka cebime uzanıp kırmızı donunun bağcıklarını okşadım. sadece sahip olmak**bazı** bir tür temas—

Onlar gitti.

Diğer cebi kontrol etmeye başladım. Orada da değil.

Taylor bağcıklı külotunu geri çaldı. Onları hemen cebimden çıkardım. En başta orada olduklarını nereden biliyordu? Ve onları geri alması ne anlama geliyor?

Onları kimin için giydiğim seni ilgilendirmez.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım ağzıma bir antasit doldururken.

Karnım kırık camlarla dolu, vaka notlarımı gözden geçirmeye ve sonraki hamlelerimi planlamaya kararlı bir şekilde motele dönüyorum. Kırmızı dantelli iç çamaşırları ve çocuklarına ağlayan kadınların birbirine iyi davranması gibi şeyleri düşünmeyin.

İşini yap ve evine git. Eninde

sonunda onu

unutacaksın. Yüz yıl kadar

sonra olduğu gibi. Belki.

Azıcık bile değil.

Kahretsin.

BÖLÜM 11

Taylor

F Gözümün ucuyla, Myles'in motosikletinin bir saat içinde ikinci kez evin önünden geçmesini izliyorum. Gökyüzü Hava kararmaya başladı, havada cumartesi mangal kokuları var. Massachusetts kıyı şeridinde alışlageldiği gibi, bir miktar bulut örtüsü içeri doğru sürüklendi. Her zamanki gibi yağmur yağma ihtimali var ama bu tatilcilerin okyanusun, çiçeklerle dolu etrafını saran sundurmalarının ve büyük, soğuk margarita sürahilerinin veya bira kutularının tadını çıkarmasını engellemiyor. Gülen çocukların ve sohbet eden yetişkinlerin sesi sahilden müzik parçalarıyla yükseliyor ve kiralık evin açık pencerelerinden içeri esiyor.

Mutfaktayım turpları doğruyorum. Lavabonun yanında bir kasede soğanlar turşu oluyor.

Myles ne kaçırdığını bilmiyor. Çılgın tacolar yaparım.

Akşam yemeğine gelmenin nesi önemli? Bu sadece yemek.

Bıçağım bir turp şeridini keserken duraksıyor.

Dün gece olanlar bir daha olmamalı, tamam mı? Bu kadar ileri gitmesine izin vermekten ben sorumluyum ve üzgünüm. Ama ben sadece çözmek istiyorum

bu dava ve avcılık ödülleri geri dönün. Yönlendirmeye yer yok.

onun dikkatini dağıtıyorum. Bu yüzden gelip lezzetli taco'mu yemiyor. Tacolar. Çoğul.

Felaketle sonuçlanan dalış gezisinden döndüğümüzden beri düşünmek için biraz zamanım oldu. Jude arka bahçedeki hamakta bir Sedaris kitabı okurken ben gerçekten uzun bir banyo yaptım ve kumsalda yürüdüm. Ve bir şüphe geliştirmeye başlıyorum. Myles'a bu ilişkinin geçici olduğunu ve onu iplere bulaştırmayacağımı söylediğimde bana inanmadığı belliydi.

Neden yapsın ki?

Onu yemeğe davet ettim. Ona çocukluğumu anlattım. BENağladının önünde.

*Tanrı aşkına Taylor.*Yapabileceğim en az şeydavranmakbağlantı malzemesi gibi. Tabii ki geri çekilmeye devam ediyor. O... terbiyeli. değil mi Beni kol mesafesinde tutarak doğru şeyi yapmaya çalışıyor. Sadece soruşturmasının iyiliği için değil, aynı zamanda benim tamamen suçsuz, karmaşık olmayan bir kaçamağa sahip olabileceğime açıkça inanmadığı için.

Ve belki, sadece belki... o haklı.

Bu sabah ne olduğunu bilmiyorum ama Jude'u arabaya taşıdığında göğsümde tuhaf bir çarpıntı hissetmiş olabilirim. Çok dikkat çeken biri. Bu flop, ayak parmaklarıma kadar yankılar gönderdi ve ben... şey. Çok belirgin bir göğüs flopu yaşadığında herhangi bir kırmızı kanlı kadının yapacağı şeyi yaptım.

Doğruca eve geldim ve onu Google'da arattım.

Dedektif, kaçırılma vakasının teklemesinden sonra istifa eder.

Başlığı görünce neredeyse tarayıcı sekmesini kapatıyordum. Kaydırmamı sağlayan şey Myles'ın resmiydi. Temiz traşlı, kısa kesilmiş siyah saçlı, takım elbiseli bir hükümet binasının merdivenlerinden iniyor. Tüm belirgin hatları oradaydı. Omuzlarının kas gücü ve çenesinin kırılğan tahrişi. Ama o çok farklı görünüyordu. Daha genç, daha az yol yorgunu.

Hikayenin başlangıcını zaten biliyordum. Myles, Christopher Bunton davasında çalışıyordu. Ancak üç yıllık makale boşlukların doldurulmasına yardımcı oldu. Soruşturmayı yanlış şüpheliye odakladı. Saldırı kaydı olan bir komşu. Mazereti olmayan bir adam. Bir yalnız. Ancak soruşturmaya yoğun bir şekilde dahil olan ve toplumda saygı duyulan ve aynı zamanda daha fazla özgürlük isteyen üvey baba olduğu ortaya çıktı. Banka hesabındaki mali yük daha az. Kız kardeşiyle birlikte Christopher'ı eyalet sınırlarının ötesine götürmek ve onu internetten bulduğu, kayıt dışı evlat edinme için para ödemeye istekli bir çifte satmak için komplo kurmuştu. Soruşturma yön değiştirdiğinde, Christopher bir aydır yeni evinde yaşıyordu. Kötü koşullarda. Düzgün beslenememek. Diğer dört çocukla aynı odayı paylaşmak. Her gün sokakta dilenmek ve kazandığını eve getirmek için gönderildi.

Travma Geçiren Çocuk Annesinin Yanına Döndü.

Dedektif Myles Sumner'dan bahseden ikinci makale buydu. Vakayı çözdüğünden bahsetmemiştii. Çocuğu eve getirdi. Tabii ki o kısmı tamamen dışarıda bırakmıştı.

Myles huysuz ve pürüzlü -asında daha çok tırtıklı gibi- kenarlarda ve olağanüstü derecede kaba. Ama huysuz ve somurtkan tavrından daha fazlası olduğunu sürekli olarak kanıtlaması sayesinde, onun ilgimi tamamen çekiyor ve ona karşı çekiciliğim dişlerimin filizlenmesi. Bisikletiyle yanından her geçtiğinde biraz daha fazla kazıyan keskin olanlar ve iç uyluklarımda titreşimleri hissediyorum, karnım uzun ve aşağı bükölüyor. Şimdi iki kez asılı bırakıldım, cinsel bir zirveye ulaştım ve bunu tamamlayamadım ve yalan söylemeyeceğim, bu bana ulaşmaya başlıyor.

Aydınlık ve yarın sabah erkenden yerel seks oyuncakları dükkanına gideceğim. İhtiyaçlar gerekir.

BENmutlak.

Bu kadar iyice kenara itildikten sonra orgazm olmadan beş gün daha dayanabilmemin hiçbir yolu yok. Tüm özellikleriyle sahip oldukları en yeni modeli alacağım ve sonra onu alacağım.

tarihteki en uzun pençe ayaklı banyoda benimle. Yarın sabah, bu tatil gerçekten başlıyor.

Myles yine bisikletiyle yanından geçer.

Kasap bıçağımın ucuyla bir turp sapladım.

Yine de bu sefer bir şeyler farklı. Evin dışında durur ve park eder. Gırtlak tonuna karışan bir kadın sesi duyuyorum. Biriyle mi konuşuyor? Bıçağı bırakıp mutfaktan çıkıyorum ve ön pencereden dışarı bakmak için oturma odasını geçiyorum.

Lisa Stanley. Oscar'ın kız kardeşi dışarıda. Verandamıza çıkan basamakları yarılamış durumda ama görünüşe göre Myles'la konuşmak için durmuş.

"Sadece evi kontrol etmek için uğrayacağımı düşündüm. Ve tabii ki Bassey'ler," diyor neşeyle. "Kırık cam yarın değiştiriliyor ve adamları içeri almak için burada olacaklarından emin olmak istedim."

Myles'ın homurdanması kapıdan bana ulaştı. Ağzım bir ucundan çekiştiriyor. Mağara adamı ses efektlerinin tadını çıkarmaya başlıyorum.

Sessizlik geçiyor.

"Her neyse," diye şarkı söylüyor Lisa beceriksizce. "Seni işe aldığımız soruşturmayla meşgul olduğuna eminim..."

"Seninle geleceğim. Her neyse, sana sormam gereken bazı sorular var." Ödül avcısının tonu tartışmaya yer bırakmıyor. O... Lisa'dan şüpheleniyor mu? Bu soru tam olarak şekillenmeden önce başımı sallıyorum. İle ilgili kursondan şüpheleniyor. Herkes Myles için şüphelidir. Neyse ki şimdi biz hariç.

Kapının arkasında gezinirken fark edilmek istemediğimden kapıyı açtım ve Lisa'ya hüzünlü bir şekilde gülümsedim. Bu haftanın onun için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum. "Merhaba Lisa. Nasılsın?"

Belli ki Myles'ın ani selamından sonra beni görünce rahatlamıştı. "Orada takılıyorum sevgilim. Nasılsın?"

Oscar'ın kız kardeşi beni kucakladığında biraz hazırlıksız yakalandım. Çenemi beklenmedik bir şekilde onun omzuna dayayarak, Myles'in merdivenlerde öne doğru atlamasını, parmaklarını sanki bana uzanmak istiyormuş gibi iki yanında esnetmesini izledim. Ya da biz? Onun nesi var?

Hey Myles, diye mırıldandım.

Çenesini bana doğru eğdi, bakışları yoğun ama ihtiyatlıydı. Taylor.

Lisa'nın kollarından çekip evi işaret ettim. Tel kapıdan Jude'un arka bahçeden topallayarak geldiğini duyabiliyorum. "Bize katılmak istersen taco yemek üzereyiz. Sadece eti kızartmam gerekiyor.

Ah hayır, seni tutmayacağım, dedi Lisa, ensesini ovuşturarak. Muhtemelen Myles gözleriyle delik açtığı için. Oscar'ın kız kardeşi gözle görülür bir sinirle ona bakıyor. "Yarın saat bir ile üç arasında burada olur musun? Sadece birkaç saatliğine pencereden içeri girmenize ihtiyacım var.

"Elbette. Birimizin burada olduğundan emin olacağım."

Jude sağımdaki kapıyı karartıyor ve ziyaretçilerimize kapağı açık iki bira uzatıyor. "Tanrıya şükür ikiniz de buradasınız," diyor ağabeyim. "Birisinin tüm bu birayı içmemize yardım etmesi gerekiyor."

Lisa kıkırdayarak şişelerden birine elini dolamadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Sadece birkaç yudum alacağım. Tanrı biliyor ya ben kazandım. Bugün cehennemden çıkış günüydü. Bu hafta ikincisi!"

Lisa'ya içeri girmesini işaret ettim ve kolunu Jude'un teklif ettiği kola bağlayarak yanımdan süzülerek geçti. Geçici ev sahibimize mutfağa giderken yarasını anlatıyor ve burada Jude ada boyunca üst üste yerleştirilmiş taburelerden birini ona sunuyor ve ardından bir tanesini onun karşısına alıyor. Myles çenesinde bir kas gıdıklayarak başımın üstünden onları izliyor.

"Neyin var senin?" Fısıldıyorum.

"Sadece yakınımda kal."

Bana bir seçenek sunmuyor. Mutfaka kadar peşimdeydi, kalçasını yanındaki tezgaha dayadı.

soba. Dikkati aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor. Lisa'da, pişirdiğim ette. Ben biber tozunu eklerken dirseğimi biraz yukarı kaldırdı ve ben de elini geri çektim - ve bu hareket Lisa ile Jude'un konuşmasında ani bir duraksamaya neden oldu.

Lisa yüzümü kıpkırmızı çevirerek, "Siz ikiniz kesinlikle çok iyi tanışmış görünüyorsunuz," dedi.

"O şamandıra açık bir tehditti. Yaralanmış olabilirdi. Lisa'ya o kadar yoğun bir spekülasyonla bakıyor ki, alevler içinde kalmaması bir mucize. "Kimin yaptığını bulmayı planlıyorum. Bu arada, Barnstable Polisi Connecticut kıçlarını izlemek için bir devriye arabasını ayıramaz, bu yüzden sadece ben olacağım. Şimdilik."

"Bizim için koruma mı istedin?" diye soruyorum, spatulam canlandı.

"Koruma istedim*Ek olarak*bana göre. Seni başkasına emanet etmem." Birasından uzun bir yudum alıyor. "O eti yakacaksın, yarım litre."

Evet öyleyim.

Ocak düğmesini çevirerek kapalı konuma getiriyorum. "Yaksam ne fark eder ki? Bizimle yemek yemeyeceğini söylemiştin."

"Bu, burada neler olup bittiğinin kokusunu almamdan önceydi." Çenesiyle taco barı kurduğum mutfak adasını işaret ediyor. "Soğan turşusu mu yapıyorsun?"

"Bu doğru."

Bu kez, homurdanması açık bir onay tınısına sahip.

Ona başımı sallıyor ve aynı zamanda gülümsüyorum. aklımı kaybediyorum Affedersiniz, dedim ve bloke ettiği dolaptan bir kase alabilmem için onu birkaç adım geri ittim. Herkes gelmeden önce, hepsi en üst rafta olduğu için çeşitli servis tabaklarını almak için tezgahlara tırmanıyordum. Şimdi orada duruyorum, kaşlarımı çatıp masanın üzerindeki büyük kaseye bakıyorum.

üst çıkıntı, aynı şeyi bir seyirci ile yapmak konusunda bocalıyor. Özellikle ev sahibi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Myles birasını bırakırken.

En üst raftaki kaseyi işaret ediyorum. Dudakları sıçradı ama neyse ki benim dikey meydan okumalarım hakkında yapmak istediği şakayı tutmayı başardı. Ben yolumdan çekilmeye fırsat bulamadan kişisel alanıma girdi, eli sırtımdan kalçama doğru kayd ve oraya yerleşti. sıkma Karnımda doğrudan cinsiyetimle bağlantılı gibi görünen bir cıvatayı büküyorum. Bütün bunlar olurken, servis kasesini üst raftan kolayca alıyor.

Görünüşe göre yarın sabah yerine bu gece vibratör alışverişine gideceğim.

Lisa ve Jude'un spekülatif sessizliği sağır edici.

"Hmm. Lisa." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Neden cehennemden bir gün oldu?"

Yüksek sesle inliyor. Bir an çantasını karıştırdıktan sonra neon yeşili bir broşür çıkarır ve adaya fırlatır. "Şuna bakar mısınız... dürüst, iş anlayışına sahip insanların geçim kaynaklarını mahvetmek için yapılan bu haçlı seferine? Yine Başkan Robinson. Ev kiralamak için kardeşim gibi insanların peşine düşmek. Evler onlarsahip olmak. Gözetleme delikleriyle ilgili tüm bu saçmalık sadece ateşini körüklüyor.

Myles ve ben bir bakış atıyoruz. Başını hafifçe sallıyor ve bana ne söylediği çok açık. Oscar'ın evinin önündeki basın toplantısı hakkında bir şey söyleme. Bunun, döşeme tahtasında bulduğumuz mektup da dahil olmak üzere, bu sabah hakkında başka hiçbir şeyden bahsetmemi istemediği anlamına geldiğini varsaymalıyım.

Jude broşürü alır, bakışları sayfada gezinir. "Cape Cod'da kiralık yazlıklara bir yasak mı koymak istiyor?"

Jude'a söylememiş olmam iyi bir şey. Ona davadaki gelişmelerden pek bahsetmedim çünkü a. onu istemiyorum

fazla dahil olduğum için endişelenin. Ve B. çünkü rahatlamaya odaklanmasını istiyorum. Cinayeti bana bırakın.

"Evet o yapar." Lisa birasının çoğunu çoktan boşalttı. "Adil olmak gerekirse, değişiklik yapmak için yıl boyunca orada oturanlardan çok fazla hararet alıyor. Şehir dışından gelenlerin sürekli cirosunu sevmiyorlar. Birkaç gürültülü parti, geri kalanımız için onu mahvediyor.

Bir cinayeti unutma, diye araya girdi Myles, şişeyi dudaklarının önüne dayayarak.

"Bu pek akşam yemeği sohbeti değil," diye fısıldadım ona, dirseğimi dürterek. Lisa'ya, "Belediye başkanının başarılı olacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Yarın kasabada büyük bir miting düzenliyor. Buhar inşa ediyor. Lisa içini çekti ve taburesine biraz yığıldı, ama ben et kasesini ve taco kabuklarıyla dolu tabağı masaya koyup herkese kazmasını işaret ettiğimde, tabağını hepimizle birlikte yığmaya başladı. "Biliyor musun..." diye söze başlıyor Oscar'ın kız kardeşi. "Düşünüyordum." Arka yatak odasına doğru bakıyor. "Ya o şamandıra benim için bir uyarıysa?"

"Şüpheli sizi ne hakkında uyarıyor olabilir?" Myles bana keskin bir bakış attı. "Benzer değilsoruşturmaya karışmak Sen işin içinde değilsin.

Lisa, Seni erkek arkadaşım tuttu, dedi.

Myles taco'suna bir keçiye öldürmeye yetecek kadar acı sos ekler. "Evet. Ama pencereden şamandırayı atan kişinin kardeşinizi de öldürdüğü inancıyla hareket ediyorsak, burada yaşamadığınızı neredeyse kesinlikle biliyorlar, Bayan Stanley. Bassey'lerin bu kiralık mülke taşındığını bilecek kadar soruşturmaya yeterince yakınlar."

Belki de bu gerçek daha önce aklıma gelmeliydi, ama olmadı. Şimdiye kadar değil.

"İzlendiğimizi düşünüyorsun." Ödül avcısına ne zaman yaklaştım? Bilmiyorum, ama onun bol vücut ısısı, beni kaybetmekten alıkoyuyor.

tamamen iştah. "Rastgele şamandıra teorisini kesin olarak reddediyor muyuz?"

Bu asla bir teori değildi, diye yanıtladı Myles, tacosunu çiğnerken. Ben çaresizce boğaz kaslarını adlandırmamaya çalışırken o birkaç saniye çiğniyor. Connor, Wilson, Puck...Jameson. "Bu iyi bir kahrolası taco."

İçimde hızla akan gurur akışını durdurmak için yarış başladı. beceremem Hiç. "Teşekkür ederim. Biliyorum." Taco'mdan normal, insan boyutunda bir ısırık alıyorum. "İnatçı olmamaya karar verdiğin için mutlu değil misin?"

Taco'nun diğer yarısını ağzına attı. *budiğer yarısı*. "Evet," diyor ısırığın etrafında. "Yine de biraz daha biber tozu eklenebilirdi."

"Onu mahvetmen gerekiyordu." Onu baldırına tekmeledim.

Beni yandan dürttü, gözleri parladı, dikkati kıcıma kaydı.

Birasını bitiriyor.

Kalçalarım bilinçsizce adaya bastırıyor, tüylerim diken diken oluyor. Kollarımdan aşağı. Sevgili İsa, bu seks dükkanı geç saatlere kadar açık kalıyor? Yemin ederim, oraya gidersem ve kapılar kilitliyse, tavanda bir delik açacağım ve James Bond gibi iple ineceğim.

"şamandıranın senin için yapıldığını düşündüren nedir, Lisa?" Soruyorum.

Sarsıntılı bir şekilde omuz silkiyor. "İçimde tuhaf bir his var. Mesela... Bilmiyorum. Ürkütücü bir varlık beni takip ediyor." Gülüşü zorla. "Eminim bu tuhaf duygu, kardeşimin korkunç şekilde ölmesinden kaynaklanmıştır."

Adaya uzanıp kolunu sıkıyorum. "Travma geçirdin.

Elbette."

Jude, Lisa'ya gözlerini silmesi için bir peçete uzattı ve teselli edici bir el ile sırtını sıvazladı.

Biraz fazla dramatik bir şekilde yana doğru eğildim, bazı gerçerk gözyaşları görmeye çalışıyorum.

Hadi kadın, bana bir tane ver.

Myles olası cinayet silahının resmini taco barın tam ortasına fırlatır. "Bu silahı tanıyor musun?"

"Myles," nefesim kesildi.

Öfkemi tartıyor, sonra gözle görülür şekilde yine de devam etmeye karar veriyor, pislik. Lisa mı?

Ağır bir yutkunmayla fotoğrafı eline aldı. "Tanımıyorum." Adaya geri sürüklenmesine izin veriyor. Paul bir Beretta'yı kasada kilitli tutuyor. Erişebildiğim tek silah bu."

"Ona erişimin olup olmadığını sormadım."

İkinci bir taco kabuğuna uzanırken duraksıyor ve elini yavaşça geri çekiyor. Ben ve Jude birbirimize taş heykeller gibi bakıyoruz, kaşlarımız saç çizgimize yakın. Bu bana ebeveynlerimiz arasındaki ender tartışmalar sırasında nasıl müdahale edeceğimizi veya odadan çıkıp çıkmamamız gerektiğini bilemeyerek nasıl donup kaldığımızı hatırlatıyor. "Ben eve gideceğim. Oscar'ın emlak avukatı sabahın erken saatlerinde bir sürü belgeyi bırakacak ve bunların önemli olduğunu iddia ediyor," dedi Lisa sonunda, sınıksız gülümseyerek tabureden kayarken. "Yarın öğleden sonra pencereden içeri girmeyi unutmayın çocuklar."

"Hazırız," diyor Jude onu selamlayarak. Myles kapıdan çıkana kadar homurdandı.

Onun izinden gitmeye başladım, arkasındaki kilidi açmaya niyetlendim ama Myles parmağını eteğimin arka kemerine geçirdi ve görevi kendisi yerine getirerek beni geriye doğru çekti.

"Lisa senin baş şüphelin, değil mi?" Döndüğünde fısıldıyorum. "Aman Tanrım, bu doğrudan kimlik kanalından bir şey gibiydi. geldiğini görmedim. Yani, elbette her zaman kurbanda en yakın olan insanlardır, ama —"

"Derin bir nefes al, yarım litre."

Jude bana birasını kaydırıp ve birkaç yudum aldım.

"Fotoğrafla onu hazırlıksız yakaladın, değil mi?" Bu Jude'dan geliyor. Myles omuz silkiyor. Bir saniye - muhtemelen üçüncü taco - doktorlaşmaya geri döner. "Haydi, ödül avcısı. Bize bir şey ver." ona çapkınlık veririm

omuz silkti, ama bundan sadece bıkmış görünüyor. "Cinayet silahını bulduğum için kek puanı almıyor muyum?"

"Balistik henüz gelmedi." Tacoyu yerken bana kaşlarını çatı. Bizimle bilgi paylaşmaktan mı çekiniyor? Mağarada gibi görünüyor. Her ihtimale karşı başka bir omuz silktim ve iç çekti. "Bugün Oscar Stanley'nin avukatıyla konuştum. Lisa Stanley, erkek kardeşinin mirasının lehtarısı. Tüm bu kiralamar artık onun oluyor."

Ağabeyim ve ben adaya hep birlikte tokat atıyoruz. Jude, "Paranın izini sür," diyor. "Ben her zaman paranın izini sür demedim mi?"

"Evet. Siz yapıyorsunuz." Myles'a başımı salladım. "O yapıyor. ne zaman izlesektarih çizgisi

birlikte. Ağabeyimin çok analitik bir beyni var. İnanılmaz."

Harika, dedi Myles kuru bir sesle. "Bak, bu bir sarma değil. O sadece ilgilenilen bir kişi. Her neyse, bana göre. Polisler hâlâ babaya sövüyor."

"O pornoyu gördüm."

"Jude!" burnumu çekiyorum Sonra hayali bir kaleme tıklıyorum ve işe koyuluyorum. "Bu yüzden. Şu anda şüphelilerimiz Judd Forrester, Lisa Stanley ve komşu Sal mı?"

Ödül avcısının kaşları çatıldı. "Sal'ın şüpheli olduğunu asla söylemedim."

"İzlemedin mi *Komşundan Korkun?* Acaknefret ediyorkiracılar Oscar, yalnızca bu blokta dört mülke sahipti. Evinin dört bir yanındaki döner kapılar Sal'ı bir tutku cinayetine sürükleyemez mi?"

"Bu teoride birkaç boşluk var." Uzun parmaklarıyla işaretler. Yapmak *Olumsuz* parmaklarına isim ver Joe, Hubert, Rambo... "Bir, bu bir ihtiras suçu değildi. Oscar Stanley'i kim öldürdüyse, bütün kasaba 4 Temmuz kutlamalarıyla doluncaya kadar bekledi. Lafı olmaz

silah seslerini gizlemek için havai fişek kullanmak. Bütün bunlar önceden tasarlamaktan bahsediyor. İkincisi, Sal'a seni rahat bırakmasını yoksa süpürge sapının kılına sokulması riskini aldığımı söylediğimde az kalsın pantolonuna sıçacaktım. Üçüncüsü, cinayet gecesi Provincetown'da bir barbeküdeydi. Birkaç tanık tarafından onaylandı.”

"Vay." O kadar açtım ki zar zor nefes alıyorum. "Çok iş yaptın."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Bu yüzden buradayım."

Onu tekmelemek istemeye geri döndüm. "Yani şu anda şüpheliler Lisa ve Forrester mı?"

"Şimdilik. Forrester'ın kayıtsız bir Glock'u var - senin sahilde bulduğun gibi, Taylor. Barnstable Polisi onu sorgulamak için geri getirdi ve onun kendisine ait olmadığını iddia etti. Cinayet için ondan hala hoşlanmıyorum ama belli ki onu göz ardı edemeyiz.

Jude topallayarak bir bira daha almak için buzdolabına gider. "Tamam, ilgilenilen ikinci kişiye geçelim. Lisa cinayetin soruşturulmasını neden istesin ki? Otetiği çekti?"

"Suçlu soruşturmaya dahil olmayı seviyor," diye mırıldandım, Myles'ın dün bana söylediklerini hatırlayarak, daha önce birçok kez duyduğum suç niteliğini tekrarlayarak. *Kemiğe kazınmış*. Her zaman olay mahalline geri dönerler.

Aklıma başka bir şey geliyor ve nefesim kesiliyor.

"Eğer katil sonunda Lisa olursa, haberi arkadaşın Paul'e vermen gerekecek."

"Evet." Boğazını sertçe temizliyor, yarısı yenmiş taco'sunu bırakıyor. "Ben şimdi çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kilitle. Pencere kapalı ve güvenli tutun. Polisi kontrol etmek için şehre ineceğim, sonra geri döneceğim.

Budur. Gizlice seks dükkanına gitme şansım. Doğruca oraya gideceğim ve deprem ayarlı vibratörü isteyeceğim.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim gülümseyerek.

Parlak ses tonum karşısında gözleri şüpheyile kısıldı ve kendimi temizlikle meşgul ettim.

Myles bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama arkasını dönüp gidiyor ve kapıyı arkasından sert bir şekilde kapatıyor.

Jude görüş alanıma girdi. "Elbette. Ne ile meşgulsün?"

Bir kızın yargılayıcı olmayan en iyi arkadaşına/ağabeyine bile söyleyemediği bazı şeyler vardır. Orgazm olmaya o kadar hazırım ki, başıboş bir katil varken gizlice dışarı çıkıyorum. "Hiç bir şey." Bir şey arıyormuş gibi yaparak yüzümü bir dolabın arkasına sakladım. Myles'a sonunda ipuçlarını paylaştığını söylememeye çalışıyordum. Rahat olmaya çalışıyordum. "Sağ." Jude daha fazlasını söylemek için ağzını açar ama cebindeki telefonu titrer. Onu çıkarıyor ve ekrana bakıyor ve tekrar saklanmaya itiyor. "Eğer Mad Myles'ın arkasından sıvışıyorsan, ben de sen ama Sadece güvenli olmak için."

"Bir vibratör alacağım," diye patladım.

"Serin." Tezgâha doğru topallayarak anahtarlarını aldı ve motosiklet motorunun kükremesi karanlığa karıştığında kaşlarını bana doğru salladı. "Sen gezinirken ben en yakın barda bir şeyler içeceğim."

BÖLÜM 12

Myles

Taylor'ın elinde bir şeyler olduğunu biliyordu.

En çılgın hayal gücümde bunun bu olduğunu düşünmedim.

Hayatımda gördüğüm en ihtiyatlı seks oyuncakları dükkanı olan Sweet Nothings'in karşısındaki caddede, gölgelerde bisikletimin üzerinde oturuyorum, onun gelişigüzel bir şekilde girişin önünden geçmesini, kaldırımında yalnız kalana kadar beklemesini, yoldan geçenlerin yandaki meyhaneye girmesini izliyorum. Sonra her seferinde bir adım gerileyerek kendini bulanık bir şekilde dükkana atıyor.

Aynen öyle, o bir seks oyuncağı butiğinde. *Şaka yapıyor olmalısın.*

Kızgın mıyım? Cehennem evet, kızgınım.

Geceleri bensiz dışarı çıkarak kendini riske atması, cildimin kabaca güneş sıcaklığında olduğu anlamına geliyor. En azından yanında Jude'u getirmişti. Başlangıçta, bu bana verdibazır rahatlama şekli. Ancak belediye otoparkına park ettikten sonra yolun karşı tarafında yollarını ayırdılar. Jude meyhanede gözden kayboldu ve pencereden birinin ona içki ısmarladığını görebiliyorum. Dikkati dağılmış durumda. Şimdi Taylor'ın yanında kim var? *Hiç kimse*, O kim. Ve bir kadının toplum içinde saldırıya uğramasından veya kaçırılmasından çok daha tuhaf şeyler oldu. Allah kahretsin.

Bisikletimden iniyorum ve yürümeye başlıyorum.

Taylor'ın pervasızlığının ateşli cildim için yalnızca kısmen sorumlu olduğunu kabul etmem yaklaşık on beş saniyemi alıyor. Terli avuçlarım ve ürkekliğim.

Orgazmı o kadar çok istiyor - buna ihtiyacı var ki - bunun için boynunu riske atıyor. Ve ben suçluyum.

Bu küstahça konuşma değil, yine de öyleyse beni dava et. Onu teslim etmeden iki kez orgazmın eşğine getirdim. Sahte bir şamandıra sayesinde. Jude'un denizanası tarafından sokulması sayesinde. Elbette. Ancak bu, gerçeklerin daha iyi oturmasını sağlamaz. Hiç de bile. Azgın, sebebi benim ve ihtiyaç duyduğu rahatlamayı başka bir yerden almak üzere.

Bu sadece yutulması gereken acı bir hap değil, lanet şey boğazıma takıldı.

Evet.

Evet, bunun olmasına izin verebileceğimi sanmıyorum. Ben sadece değilim. Bunun beni müdahaleci bir piç yaptığına eminim, ama onu oraya götüren benken, bir parça silikonla uçurumdan uçup gitmesi fikrine katlanamıyorum. İlk etapta ihtiyacı yarattı. Şimdiye kadar, seks yapmamış olmamız gerçeğini kendimi teselli etmek için kullanıyordum, bu sınırı korumak ne kadar acı verici olsa da - şu anda neredeyse iki kez geçtiğim bir sınır. Seks yapmadığımız sürece odaklandım. Onunla yatmadığım sürece profesyonelliğimi ve tarafsızlığımı koruyabilirim. Sağ?

Evet.

Sadece...Taylor'ın benden başka herhangi bir yerden gelen zevki, bende altın harflerle iç çamaşırları, masaj cihazları ve aromaterapi reklamı yapan cam levha pencereden bir delik açma isteği uyandırıyor. Orada ne seçiyor? Satın aldığı şeyle eve giderken ve kendini kurtarmak için kullanırken yanında durabilecek miyim?

Hayır.

Asla ve asla.

Yan sokaktan karşıya geçmeye hazırlanırken, "Orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Ben fırsat bulamadan, göğsüne sıkıştırdığı küçük mor bir çantayla dükkandan çıktı. İçgüdü, herhangi bir tehdit için yakın çevreyi taramamı sağlıyor. İşimi bitirdiğimde, çoktan park ettiği yere doğru hızla ilerliyordu. Yalnız. Geceleyin. Garip bir kasabada. Seks oynacağı dükkânından bir çanta tutuyor. O çantada ne var?

Kendime bunun beni ilgilendirmedğini söylemek yardımcı olmuyor. Ona orgazmı kendim vermek dışında hiçbir şey yardımcı olmayacak - gerçek bu. Ve aklımda dolaşan bu çok yanlış, çok baştan çıkarıcı düşünceyle, onu otoparka kadar takip ettim. Sadece güvende olduğundan emin olmak için. Kendime söylediğim şey bu. Sadece arabaya olaysız bir şekilde vardığından emin olacağım, ama arkasını dönüp beni gördüğünde, gözleri faltaşı gibi açıldı, çantayı hızla arkasına saklamaya çalıştı, bu tehlikeli sevgi ve şehvet kombinasyonu beni ileri itiyor, yaklaştırıyor, yaklaştırıyoruz, ta ki parmak uçlarımıza kadar. Ta ki sırtı arabanın yan tarafına yaslanana kadar.

Hey Taylor, dedim ellerimi arabasının tavanına koyarak.

"H-hey." Tanrım, az önce aldığı her şey için o kadar heyecanlı ki, gözbebekleri hokey diski büyüklüğünde. "Sen ne... beni takip mi ediyorsun?"

"Seni koruyorum."

"Ah, doğru." Dudaklarını ıslatıyor ve kanım güneşe doğru akarak aletimi sertleştiriyor. "B-ne zamandır beni koruduğunu söylüyorsun? On dakika? İki?"

"O çantada güneş kremi olmadığını bilecek kadar uzun."

"Belki de tampondur," dedi çabucak. "Çok özel. Sadece gözlerim için."

"Buna kanmıyorum."

"Sen değilsin?"

"HAYIR."

"Ah." Hala çantasını arkasından doldurmaya çalışıyor. "Şey, ben de bunu arabada bırakıp Jude'u almaya gidecektim. Bara ... her ne ise onunla girmek istemiyorum.

Dudaklarımızı yaklaşıtıyorum ve nefesi hızlanıyor. "Nedir?" Seni ilgilendirmez, Myles.

Dudaklarım yana doğru sürtünerek göz kapaklarının düşmesine neden oldu. Tatmin olmamış amın beni ilgilendirir ve bunu ikimiz de biliyoruz, Taylor. Günlerdir birbirimizi köşeye sıkıştırıyoruz."

Titriyor. "Lütfen benimle böyle konuşmayı keser misin?"

"Neden? Çok mu seviyorsun?"

"Evet," diye

fısıldıyor. "Bana

çantayı ver."

"Bununla ne yapacaksın?" "İçinde

ne olduğuna bağlı."

"Sadece biraz lavanta

yağı." "Ve?"

Gözlerini sımsıkı kapatıyor. "G-spot Thumper denen bir şey."

"Gerçekten mi." Sağ elimi indirip kalçalarının arasına getirdim. eteğinin altında amını sıkıca kavrayarak. Evet. G-spot Thumper diye bir şeyin onu benden uzaklaştırma onurunu almasına imkan yok. Peki ya klitorisin?

"Bunu da yapıyor," diye aceleyle fısıldadı, boştaki eli tişörtümün önünde kıvrıldı. "Nubby bir şey var."

"İyi. Çantayı ver tatlım.

Gözlerini odaklamadan aramıza sıkıştırdı.

Nemlendirici külotunun etini bir kez daha yavaşça ovduktan sonra çantayı alıyorum. Minik yağ şişesini arabanın tavanına atın. "Buna ihtiyacımız olmayacak."

"Ancak-"

Vibratör paketini dişlerimle yırtıp açıyorum.

Ah oğlum. Kendine bak. Um..." Baş döndürücü bir baş sallama. "Tezgâhtar kız şarjın kısmen dolu olabileceğini söyledi ama emin değildi..." Düğmeye basıyorum ve düğme canlanıyor. "Ah," diye tısladı, titreşen mor oyuncağın büyüüne kapılmıştı. "İşte gidiyor."

Eteğini beline kadar sıyrıyorum ve orada gevşek bir şekilde toplanmış halde bırakıyorum. Yüce Tanrım, o kalçalar. Aralarındaki o olgun görünümlü höyük.*Bana ait. Şuan için.* "Bunu yapmamalıyım, Taylor."

"Biliyorum," diyor nefes nefese. "Seni soruşturmadan uzaklaştırıyorum."

"Hoşumuza gitse de gitmese de parçası olduğun bir soruşturma."

"HI-hı."

Konuşmayı kes. Şimdi. Bu kadına çok şey söylüyorsun. "Ama beni bu şekilde mi öpüyorsun? Aynı anda hem meraklı hem de bunalmış gibisin? Bu sabah sikime sürttüğünde, sikilmek için yalvarırken kalçalarının mükemmel ritmi. Ve Tanrım, beni emme şeklin..." Vibratöre tükürdüm ve onu güneş sarısı iç çamaşırının içine soktum, titreşimi tam ihtiyaç duyduğu yerde öğüttüm, kekeleyerek inlemesini dinledim, ifadesini değiştiren zevk şokunu ezberledim. "Bir milyon mil farkla sahip olduğum en iyi sikişme olacağını zaten biliyorum ve bu, bu donlardan uzak durmamı çok zorlaştırıyor, Taylor, beni anlıyor musun?"

"Evet evet evet."

"Bu adi küçük zonklamayı ben halledeceğim, çünkü hepsi benim için, değil mi?" Düzensiz bir şekilde başını salladı ve daha önce hiç tatmadığım bir haz, tuvale dökülen boya gibi içimde yayıldı. Sorumluluk, sahiplenme. Hayatım boyunca hissetmeyi hiç beklemediğim bok. "Bu ağrıyı dindirip işimize döneceğiz, duydun mu beni?"

"Açık ve net," diyor aceleyle.

"Onu içinde barındırmaya hazır olduğunda bana söyle."

"*Şimdi.ben...ben...*"

Parmağımı yarığından geçirip sırlıslıkla çıktım. "Islak küçük bir şey. değil mi?"

Şimdiden titremeye başladı. İsa. Tanrım, titriyor. Dudaklar ayrıldı. Gözler cam gibi, kalçalar huzursuz, sırt kemerli. Bu aleti arabanın yan tarafına dayamamak için irademin her zerresini harcıyorum ama kendimi korumak adına boynumda görünmeyen bir tasma var. Eğer bu kadınla sevişirsem, bizi kuralsız ve sınırsız bir şekilde şımartırsam, bunun geri dönüşü olmaz. Bir şekilde bunu kesinlikle biliyorum. Her şey bittiğinde uzak kalamayacağım. Kahretsin, şimdi zorlukla uzak durabiliyorum. Ve eğer ona bir şey olursa... dikkatim dağılırsa ve geçen seferki gibi bir şeyi kaçırsam...

Bunu düşünmeyi reddederek onu sertçe öptüm. Onu o kadar uzun süre ve o kadar açlıkla öp ki, hava almak için yukarı çıktığımızda ikimiz de oksijeni emmiş oluyoruz.

Myles, diye sızlandı ağızma doğru ve tam olarak ne istediğini biliyorum. Bu yüzden gözlerinin içine baktım ve vibratörün kıvrımlı, tükürükle ıslanmış ucunu amina pompaladım, ta ki parmak boğumlarım nemli dudaklarıyla buluşana ve o hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar. "Lütfen, lütfen," diye bağıyor. "*Lütfen.*"

Lanet olası. Yine aynı şey oluyor. Tıpkı o mağarada olduğu gibi, tıpkı şamandıra düşmeden önceki yatak odasında olduğu gibi, kendimi kaybediyorum. Ona o kadar kapıldım ki, başka hiçbir şeyin önemi yok. Otopark yok, sokak yok, çözülecek suç yok. Bu bir uyarı sinyali değilse, ne olduğunu bilmiyorum ama ağızımı onun yumuşak ağzına değıdirmekten, sızlanmalarını yakalamaktan ve dillerimizi birleştirerek, *evet, doğru, seni öyle kötü beceririm ki, asla eskisi gibi olmayacaksın.* O titreyen çıkıntıyı klitorisine bastırmaktan ve elimin etrafında sıcak ve huzursuz kalçaları ile araba ile benim aramda seğıirme şeklini sevmekten kendimi alamıyorum.

Ve şu anda başka bir yerdeyiz, bu iddiasız yer, bu yüzden ağızımı açıyorum ve kafamda tutsak ettiğim her şey dışarı dökülüyor.

"Sen çok güzelsin, tatlım." Klitorisini uyarılmış halde tutarak, kalın kıvrımını ıslak girişine girip çıkıyorum. Güzel ve yavaş ve derin, derin, derin, daha ileri gidemediğimde baskıcı. Bileme. Nefesini kesip daha fazlası için yalvarmasını dinliyorum. "Gözlerin. Gülüşün. Evet, beni onlar için öldürtüyorsun, sonra o kıcı atıyorsun.*Tanrı*. Buna arkadan vurmak için öldürürdüm. Cehennem, önemli olduğu yerde olgun ve gergin olduğunu gösterecek şekilde hareket etmezsen.

"Aman Tanrım, dur. Durmak. Hayır, durma. Durma. Ağzı benimkilerin üzerinde, aç, dili kıvrık, eli sanki bana tırmanıp asla aşağı inmeyecekmiş gibi omuzlarımı tutuyor. Ona izin vereceğimden de emin değilim. "Rol yap," diye ağlıyor bir sonraki öpüşmemizde. "Senmişsin gibi davran."

Tam aklımı başımdan almayı bitirdiğini düşünürken.

Daha sonra, belki daha sonra boşluğa bakıp bu ikinci sınıf öğretmenin benden onu bir vibratörle oynama-becermemi istemesine hayret edeceğim, ama şimdi? Ah Tanrım, yapabileceğim tek şey boyun eğmek. Oyunağı şişkin fermuarımın önüne koyuyorum, üst yarısını arabaya yaslıyorum ve onu titreşimli silikonla beceriyorum. Sanki bana bağlı. Öyle olmadığının acı bir şekilde farkındayım ama onun keyfi benim ıstırabımı gölgede bırakıyor. Kıcını araba kapısında aşağı yukarı gıcırdatıyor, kalçalarım yarı açık bacaklarının arasına giriyor, vibratör içeri girip çıkıyor ve alt dudağını ısıyor, göğüsleri aşağı yukarı şişiyor, çünkü işte geliyor, her an orgazm tarafından yutulacak ve ben onu seyredeceğim. Ben. Bu ayrıcalığa sahibim.

"Bu şeyi her kullandığında, aletimin daha büyük olduğunu hatırla," diye homurdandım kulağına. "Ve ben oralarda bir yerlerde, onu okşarken seni düşünüyorum."

Tanrı yardımcım olsun. Onun içinde bile değilim ama yemin ederim bu sözlerin hemen ardından kasıldığını hissediyorum. Parmak uçları gömleğimin önünü yırtıyor ve nefes nefese, adımı inliyor, kalçalarını döndürüyor ve zevki vibratörden aşağı kayarak avucumda birikerek orgazm olmaya çalışıyor. Parmaklarımı kaplamak. İtici silikona biniyor, kalçaları benim etrafımda nabız gibi atıyor.

alışan eli, göğüsleri elbisesinin yakasında şişiyor ve hayret ediyorum. vallahi hayret ediyorum.

"şaheser," diye tısladım, onu pp ağlamasını bastırdım. "Seni küçük başyapıt."

"ok fazla! Birkaç saniye sonra ağzımın içine doğru çığlık attı ve ben de içindeki yumuşak kıvrımı dikkatlice çekip arabanın tavanına çarptım ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu öptüm, parmaklarım saçlarına saplandı. Aletim şişti ve kot pantolonumun içinde zonkluyordu. O ıslak. Beni öpüyor, hâlâ azgın. Onu hemen şimdi burada tutabilirdim. Bir dahaki sefere geldiğinde, amının o cızırtısını etrafımda hissederdim ve orası cennet olurdu. Taşaklarımda tek başıma baş edemediğim bu acıdan sonunda kurtulabileceğim çünkü içindeki her şeyin üzerinde onun kahrolası adı var...

Arkamdan şiddetli bir çarpma sesi
geliyor. Hayatım gözlerimin
nnden geçiyor.

Zihnimde, sisten fırlayıp tehdidi değerlendirdim, silah sırtımdan çekildi. Silahım yere dönük, Taylor'ı araba ile arama alıp gürültünün kaynağını arıyorum. Ve bunun meyhanenin kapısı olduğunu büyük bir rahatlamayla fark ediyorum. Bir grup kabadayı genç bardan tökezleyerek çıkıyor ve coşkuyla kapıyı binanın yan tarafına çarpıyor. Adrenalinim bir anda tepetaklak oldu ve birden soğuk terler içinde kaldım. Bana bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki ınlamadan onu duyamıyorum. Sırtım dönük halde onu öperken her şey olabilir. *Herhangi bir şey.* Onu bu şekilde riske atmakla aklımı mı kaçırdım? Dedektif olmaya uygun değilim. Bunun için uygun değilim. Bu davayı çözüp kimsenin canı yanmadan oradan ayrılırsam bu bir mucize olacak.

"Arabaya bin," dedim ona, sesim çakıl gibiydi. "Kardeşini ara ve beklediğini söyle. İkinizin de eve gitmeniz gerekiyor."

"Myles-

"Lütfen Taylor. Sadece yap."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor ama onun yerine sürücü tarafına geçiyor. Jude'u arar. Bir dakika sonra erkek kardeşi mırıldanarak bardan çıkıyor ve adımı seslendiğinde bile tek kelime etmeden yanından geçiyorum.

Kafamı toparlamam gerekiyor. Şimdi.

Memnun kaldı. Artık kayma yok.

Hatanın tadı kefarete gibi gelse bile.

BÖLÜM 13

Taylor

Bir avuç kumu alıp parmaklarımla arasından geçmesine izin verin, Massachusetts Pazar sabahı taşınan küçük taneler rüzgâr. Serin, puslu hava, bu sabah Myles ile ilgili bir rüyadan uyandıktan sonra cildimde tam da ihtiyacım olan şey. Jude gibi iyi bir yüzücü olsaydım, sonunda serinlemek için kendimi Atlantik'e atardım ama kardeşimin kıyıda dalışını izlemekten çok daha iyiyim.

Kumda popomun üzerinde dönerek sahile inen merdivenin başında duran Myles'a baktım. Kulağına bir telefon dayadı ve gözleri Ray-Ban'lerle kaplı, boğuk bir sesle konuşuyor. Koyu saçları rüzgarda uçuşuyor. Aşağıda, sahilde benim bakış açımdan, zamanda yolculuk yapan ve kendini kot pantolon ve kapüşonlu giymiş bulan eski bir dağ savaşçısı gibi görünmeye geri döndü.

Onu izlediğimi görünce cümlesinin ortasında duraksadı ve çenesini kastı. Ama bir an sonra tempolu sohbetine kaldığı yerden devam ediyor. Abartılı göz devirmemi görmesine izin vererek kendimi yeniden okyanusa doğru çevirdim ve Jude'u topallayarak -şimdi birazcık- dalgadan çıkarken, saçlarını yüzünden geriye atarken ve sırtırken buldum. Gülüşüm otomatik olarak çiçek açıyor.

"Buraya ne zaman geldi?" diye soruyor Jude, elini havluya uzatarak.

Çapa işlemeli mavi havlu kumaş demetini ona fırlattım. "Bütün gece ara ara buradaydı. Bu o. Açık ve kapalı. Sıcak ve soğuk."

"Dün gece otoparkta aranızda ne oldu?"

Serin esintide bile, birdenbire sıcağa gömüldüm, görüntü bombardımanına tutuldum. Bütün gece dönüp dönmeme neden olan hareketli anılar, sonunda uykuya dalmak, uyanmak ve çarşafı terli bulmak. Myles, Thumper'ımın paketini yırtarak açıyor. Üzerine tükürmek. Oyuncağı içime her soktuğunda üst dudağının nasıl da hırlayarak kıvrıldığını. Onun sahiplenici öpücükleri. Ne zaman inledi *BENZirve* yaptı. O çılgın halk karşılaşmasından sonra normal hayatıma devam mı etmem gerekiyor? Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Kıyafetlerim farklı hissettiriyor, sinir uçları yüksek alarmda, saç köklerine kadar vızıldar. Yüksek bir farkındalık durumuna ateşlendim, sonra dağın zirvesinden düştüm.

"Otoparkta?" Jude'un bana sorduğu ilk sefer değil. açık *kibir şeyolmuş*. Eve giderken üç yanlış dönüş yaptım. Tek kelimelik cümlelerle yanıt veriyordum ama artık olanları -çoğunlukla- anladığıma göre, sırlarımı açıklayacak birine ihtiyacım var. "Önce biraz öpüşme vardı." Ayrıntıya girmeye gerek yok. Zaten ne olduğunu yoga pantolonumun altından terlemeden söyleyebileceğimden bile emin değilim. "Sonra hiç çıkmamamıza rağmen ayrıldık. Aslında tanıştığımızdan beri olmayan ilişkimizi bitiriyoruz. Bu bizim işimiz.

"Ha." Jude kısaca döndü ve Myles'a alaycı bir selam verdi. "Uzun mesafe olayını denemek istemiyor ya da..."

burnumu çekiyorum "Ah, politik görüşlerimiz uyuşsun ya da uyuşmasın, ya da Kasım'da Noel ağacımı dikmeme izin verip vermeyeceğine bakmaksızın, sürüş mesafesi gibi pratik konularla uğraşmak üzere değiliz. Benim dikkati davadan uzaklaştırdığımı iddia ediyor. O..." Başka biriyle Myles'ın geçmişi hakkında yüksek sesle konuşmak tuhaf geliyor ama kendime bunun Jude olduğunu hatırlatıyorum. "Göçebe yaşama geçmeden önce

Ödül avcılığı, Boston'daki bir adam kaçırma davasını bir nevi yanlış yönetti. Olay olduğundan beri ilk defa bir suçu soruşturuyor ve..."

"Ortalığı karıştırmak istemiyor."

"Evet." Dizlerimi göğsüme kadar çektim ve sweatshirt kaplı kollarımı sıkıca etrafına doladım. "Kendini cezalandırıyor. Ve ona izin vermekten başka seçeneğim yok. Erkek arkadaş ve kız arkadaş falan değiliz. Bir tartışma çıkmadan aynı anda aynı yerde bulunmadık bile.

"Yine de geceyi senin pencerenin önünde kamp kurarak geçirdi. Ve değerli Taylor'ın güvenli olduğu yere geri dönmesini isteyerek merdivenin tepesinde volta atıyor.

"Evet. Myles'ı tanıyorum, muhtemelen okyanusu şüpheli olarak elememiştir.

Jude kıkırdar. Kumların üzerinde bana daha çok yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarıma koyuyor. "Arada bir, bir adam gelir ve dengenizi bozar ama yine dengenizi bulursunuz."

"Bu sana oldu mu?"

Alay ediyor, yüzünü kumsalın uzak ucuna çeviriyor. "Hayır. Ben sadece genelleme yapıyordum."

Boğazımda mırıldanıyorum. "Bundan emin misin?" diye sordum, nazıkçe göğüs kafesini dürterek. "İlişkilerinize her zaman karışmamaya çalıştım. Hiç gerçekten zorunda kalmadım, çünkü bir konuşmayı gerektirecek kadar uzun süre bunlara alışmıyorsun. Ama..." Kasları şimdiden gerilmişti. Bunun nereye varacağını biliyor. "Dante hakkında konuşmak ister misin?"

"Tanrım hayır." Başını salladığında su damlaları her yöne uçuşuyor. "HAYIR. Kesinlikle Dante hakkında konuşmak istemiyorum.

Geldiğimizden beri seni aradı mı?

Biz gelmeden önce. Sırasında. Sonrasında. Vazgeçmeyecek. "Neyden vazgeçmek? İkinizin sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

Jude aceleyle, "Biz," dedi, elini rüzgardan ayırarak. "Arkadaşlar. Daha fazla değil. O heteroseksüel, Taylor." "Biliyorum..."

Daha gençken, bu somut bir gerçek gibi görünüyordu.

Büyüdükçe, liseye daha da ilerlediklerinde... Jude'un en iyi arkadaşının sadece kızlarla çıktığı gerçeği, o kadar da kesin görünmüyordu. Sürekli Jude'la birlikteyken Dante nasıl çıkabilirdi?

"Dude, Phantom Five serisinde Goliath'ı oynuyor. Son duyduğumda, muhteşem yardımcı yıldızı Ophelia Tan'ın yanına taşınıyordu. Tercihlerinde yanılma yok ve zaten onları sorgulamak istemem. Dante, Dante'dir. Onu asla değiştirmek istemezdim. Keşke gidip inanılmaz hayatını yaşasa ve bunu... devam ettirmeye çalışmayı bıraksa."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Arkadaşlığını devam ettirecek misin?"

"Karmaşık, T." Sesindeki çeliği yumuşatmak için gülümsüyor. "Karmaşık olduğunu söylediğimde bana güven."

"Tamam aşkım." Başımı salladım, başımı omzuna koydum. "Kendi haline bırakacağım."

Yanağı başımın üstünde duruyor. "Teşekkür ederim." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Zaten ben karmaşık olmayanı daha çok seviyorum. Sen?"

Çıplak ayak parmaklarımı kumda kıpırdatarak soruyu değerlendiriyorum. "Bilmiyorum. Pek çok karmaşık olmayan erkekle randevum oldu. Hepsinin vergi portföyü ve Mark adında bir en iyi arkadaşı var. Golf oynuyorlar. Favori bir kuru temizlemecileri var. Ben de bunu istiyordum. *İstek. Ancak...*"

"Ödül avcısı kafanı mı karıştırıyor?"

"Yıllarca kahvaltıda yulaf ezmesi yedikten sonra baharatlı bir kahvaltı börek yemek gibi."

Kolunu etrafıma daha sıkı sarıyor. "Kahretsin, değil mi?" "Evet. Kahretsin."

"En kötü yanı... Ondan hoşlanıyorum. BEN *beğenmek*o. İlk başta onun düpedüz kaba biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onu dürüst buluyorum. Ve potansiyel koca malzemesiyle birlikte olduğum tarihleri

düşündüğümde, bunların hiçbir

konuşmalar uzaktan gerçek görünüyor. Myles'in yanında olmayı seviyorum çünkü tam olarak ne elde ettiğimi biliyorum. O yalan söylemez. Durmadan. Ve anlamlı, kibar veya tamamlayıcı bir şey söylediğinde, bu sanki... Noel sabahı. Kulağa çok aptalca geliyor—”

Biri arkamızdan boğazını temizliyor.

Kalbim ağzıma uçuyor, kaburgalarımın arasında kızgın bir demir çubuk gibi inkar ediyorum.

Sezgiler bana o ıtırtı sesini kimin çıkardığını şimdiden söylüyor.

Ve ben haklıyım. Bu Myles.

Ödül avcısı arkamızda yükseliyor, botları kısmen kuma batmış durumda.

atık kaşlı.

O kaş çatma benim içindi ama gözleri? Bunlar yumuşak. şaşırmış.

Hassas.

Hey, dostum, dedi Jude, sonunda rahatsız edici sessizliği bozarak. Myles beni duydu. Belli ki söylediğim her şeyi duymuş. şimdi yeni bir kimliğe bürünüp bir komne mi katılacağım yoksa ne? Bu tür şeyler genellikle nasıl ele alınır? "Sabah meşgul msn?"

Myles trans halinden sıyrılır. bir nevi. Hala bana bakıyor. "Ne?" "Dedim ki..." Jude gülümsemesini bastırma zahmetine bile girmede. "Senin varmi

kız kardeşimi takip ederek yoğun bir

sabah mı geçirdin?" "Korumak,"

diye ısıırıyor.

"Sağ." Jude ikimizin arasında bir bakış paylaştı. Ben ve Taylor tam eve gidip kahvaltılık burrito yapacaktık.

"Komik," diye mırıldandım, sonunda ayağa kalkıp kıımdaki kumları silkelemek için gerekli malzemeleri toplarken. Myles'la gönülsüzce yzleşiyorum ve onda neyin farklı olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Ellerini ne yapacağını bilemiyor. Genellikle güvenle çaprazlanırlar veya el hareketi yaparlar veya telefonunda notlar alırlar. Ama şu anda uzayda kaybolmuş gibi görünüyorlar. Onun -yüksek sesle- üzerine ullanırken yakalanmaktan duyduğum utanç biraz dağıldı. "Bizimle kahvaltılık burrito yemek ister misin?"

Başını sallıyor. "HAYIR."

Ani tonuyla gözlerimi kırıştırdım. Başını salla. Merdiven boşluğuna doğru yürümeye başlayın.

"Bu sabah karakolda bir görüşmem var. Balistik raporu nihayet geldi, diye açıklıyor Myles, beni takip ederek. "Önce ördeklerimi sıraya koymam gerekiyor."

Anlıyorum, dedim ona gülümseyerek.

"Bunu kastettiğini anlayamıyorum."

Jude, "Bizim kahvaltılık börek versiyonumuz, temelde dün gece taco'da olan her şey, tortillanın yumuşak olması ve yumurta eklememiz dışında," diyor. "Taylor artıkların çöpe gitmesine asla izin vermez."

"Ne demek istediğimi anlayamıyor musun?" Üçümüz merdivenlerin başında durarak Myles'a sordum.

Ödül avcısı, bir açıklama bulmaya çalışır gibi iki elini de beline dayamış, kumu araştırıyor. Görünüşe göre burritoları atlamam senin için sorun değil.

kafam tamamen karıştı. "Ne olmuş?"

Şimdi sinirleniyor. O yüzden gününe sen bana kızmadan başlamak istiyorum, Taylor. Sormak için çok şey mi var?

"Sana kızgın olmamı ne zamandan beri umursuyorsun?" "Bilirsem kahretsin!" diye kükredi.

"Genellikle burritolara avokado ekleriz, ancak pazarda olgun bir avokado bulamadık, bu yüzden..." Jude kaşını kaşdı. "Bugün avokado yok."

Myles, elleriyle ne yapacağını bilemez hale geri döndü. Onlarla ne yapmasını istediğimi biliyorum ama bu adamın bana dokunmasına izin vermenin en başından kendime zarar verdiğini düşünmeye başlıyorum çünkü artık tek düşünebildiğim bu.

"Şimdi ne hakkında düşünüyorsun?" Myles yaklaştı, gözlerini kıstı ve yüzümü aradı. "İyi olmadığını söyleyebilirim."

Benim düşüncelerim özel, Myles. Git ördeklerini sıraya diz.

"İyi. Kahrolası burritolar için geleceğim."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aman*Tanrı.*"

"Bizsınanmışbir kez yeniden kızartılmış fasulye ekliyorum, ama sabah ilk iş bu çok fazla," dedi Jude karnını sıvazlayarak. Birkaç vuruş geçer. "Hey, siz ikiniz merdivenleri kapatmayı keser misiniz ben de buradan defolup gidebilirim?"

Sağa adım atıyorum. "Üzgünüm."

Jude, yaralı ayağıyla olabildiğince hızlı topallamaya başlar.

"Bu sabah neyiniz var?" Myles'a soruyorum.

Elini yüzünü aşağı indirerek dikkatimi gözlerinin altındaki koyu halkalara ve ağzını çevreleyen yorgunluğa çekti. "Benim hakkımda söylediklerini duyana kadar her şey yolundaydı."

Yanaklarım ısınıyor. Jude'a itiraflarıma kulak misafiri olduğundan çoktan şüphelenmiştim, ama itiraf etmem yüzümü fırına çeviriyor. "Anlamıyorum. Bazı olumlu niteliklere sahip olduğunuzu duymak zor muydu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Görmek? Dürüst. Seninle ilgili bu hoşuma gitti. Bu yüzden*Ne?* Beni mahkemeye verin."

Görünmez bir sopa çiğniyor gibi görünüyor. "İnatçı ve merhametli olman hoşuma gitti. Ve sen görmesen de cesurca."

Bu sözler sıcak bir kucaklamadır. Nefes almakta zorlanana kadar gittikçe daha sıkı büyüyen sıkı bir tane. "Teşekkür ederim."

Kısa ve öz bir baş sallamayla okyanusa bakmak için benden uzaklaştı. Bu yolculuğun başlangıcından beri içimde neyin kilidinin açıldığı gerçekten inanılmaz. İlk olarak, bildiğimden çok daha güçlü ve dirençli olduğumu fark ettim. Ve şimdi? Tam şu anda mı? Bu açık sözlü, çileden çıkaran insan bunu doğruluyor. Başından beri kendimle ilgili gizliden gizliye doğru olmasını umduğum şey - ve bu sarsılmaz yanlarımı kucaklamak için her zamankinden daha kararlı hale geliyorum.

Ne istiyorum?

Alıştığım bu davadan vazgeçmek istiyor muyum? HAYIR.

Her şeyi yarım bırakarak bu adamla tanışmamdan uzaklaşmak mı istiyorum?

Hayır. Bana kalsa, hemen onun motel odasına geri dönerdik. İçimde, yalnızca Myles tarafından dinlenebileceğinden kuvvetle şüphelendiğim çok sayıda fiziksel dürtü var. Evet, onları hiç yaşamadan eve gitmekten korkuyorum. Ama aynı zamanda onun dikkatini dağıtmak da istemiyorum. Bu adam çok fazla acı barındırıyor. Gizlemek için saldırıyor. Ve belki ben çok yumuşak huyluyum ama yardım etmeyi istemekten kendimi alamıyorum. Kendime cesur ve yaşayabilir olduğumu kanıtlamak istesem de, Myles'ın Boston'da kötü bir vakası olduğunu fark etmesini de istiyorum. Bu, tüm hayatından uzaklaşması gerektiği anlamına gelmez. Açıkça amaçlandığı bir kariyer.

Sonuç olarak, beni bir nedenden dolayı uzakta tutuyor. Buna saygı duymalıyım.

Ama o haklı. Ben inatçıyım.

Başından beri Oscar Stanley cinayetinin çözülmesine yardım etmek istedim. Bulmacayı çözmek için ve bu süreçte, sadece güvenli oynamaktan daha fazlası olduğumu kanıtla Taylor. Şimdi Myles'a biraz yardım etmek için bir dileğim var.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin. o
olsun*biliro* ya da değil.

"Burrito için mi geliyorsun?"

"Evet," diye homurdandı, okyanustan dönüp yanımdan hızla geçti. Arkasına gülümseyip peşinden gidiyorum.

"Düşünüyordum..."

Tanrım, işte başlıyoruz.

"Kötü bir şey yok. Sadece yeni bir okuma materyaline ihtiyacım var. Madem bana bakıcılık yapmaya bu kadar kararlısın, ben de bu sabah seninle kasabaya gelmeyi umuyordum. Sokağa vardığımızda aniden duruyor, tökezlediğimde beni dengeliyor. Bana şüpheyile bakıyor.

Ben suçsuzların resmiyim. En azından dışarıdan.

"Sadece kütüphaneye göz atmak istiyorum."

Onu satın almıyor. Tüm planladığın şeyin bu olduğundan emin misin?

"Demek istediğim..." Dikkatini dağıtmak için avucumu göğüs kaslarının ortasına doğru yumuşattım ve işitilebilir bir şekilde yutkundu, elimin yukarıya, sonra kemer tokasına doğru geri hareketini izledi. "Otoparkı tekrar ziyaret etmek istersen, itiraz etmeyeceğim."

"Taylor," diye tısladı, bileğimi kavradı ve nefesini tekrar kontrol altına alırken uzak tuttu. "Bunu bana yapma güzelim."

Reddedilmesi boğazımı ağrıtmıyormuş gibi yaparak elimi çektim. Amacını anladığımda ve ona sempati duyduğumda değil. "Seninle gelmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?"

"Tabiki yapacağım."

"İyi." Reddiyesi canımı yakmaya devam etse de yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Beynimin anladığı ama kalbimin kabul etmek istemediği reddedilme. "Hadi yiyelim."

Sonunda onu takip edene kadar şakağında bir damar tıkırdayarak yolun ortasında birkaç saniye daha kıpırdamadan durdu.

BÖLÜM 14

Myles

W Bu kadın hakkında ne yapacağım?
Taylor kahve kupamı doldurmak için eğiliyor ve Tencereyi elinden almamak, yere koymak ve onu kucağıma çekmek için irademin her zerresiyle. Aslında, dünyadaki en doğal şey gibi hissettireceğinden oldukça eminim. Ve bunun gibi şeyleri kendime ne kadar çok itiraf etmeye başlarsam, ellerimi ondan uzak tutma konusunda o kadar kararlı oluyorum.

İlk tanıştığımızda, onun ilişki tipi, sakinleştirici tip olduğuna karar verdim.

Benim için değil.

O idi *Olumsuz* Benim için.

Sonra bana kaba seks topunu fırlattı ve düşündüm ki, belki... belki pes edip ona nasıl yapıldığını gösterebilirim.

göstermeye devam etti *Ben* bunun yerine nasıl yapılır.

Daha kaba.

Daha fazla.

*Senmişsin gibi
davran.*

Ağzıyla, güveniyle ve elma kokulu teniyle beni mahvediyor. Bu davaya odaklanmak şöyle dursun, ne uyuyabiliyorum ne de düzgün düşünebiliyorum. Ve şimdi... kumsalda benim hakkımda söylediklerine kulak misafiri olduğum için ifşa oldum. Sanki bu benim işimmiş gibi onun duyguları için endişeleniyorum. Onun olduğumu düşündüğü adam olmak istiyorum. Belki de her zaman öyleydim ve henüz benim için doğru kadınla tanışmamıştım. Belki de o kadar uzun süredir koşuyorum ki artık kendimi net göremiyorum. Ama bana gülümsediğinde... Ben yaparım. ya da başlarımdenemekonu görmek.

Yine de denemek istemiyorum. İyi, asil ve kahraman olmaya çalışma yoluna girdim ve kötü adam olmam gerektiği ortaya çıktı. Kötü adam olmak, geçmişle yüzleşmekten daha kolaydı ve bu davayı da asla almamalıydım çünkü derinlerde bir yerlerde, oradadır-dirumut filizleniyor. Umarım olanlardan sonra ilerleyebilirim. Taylor bu umudu suluyor, ona güneş ışığı veriyor. Ama o çocuğa olanları geride bırakırsak... hayır. Hayır, aklanmayacağım. Bırakarak eylemlerimi mazur görmeyeceğim.

Dikkatli olmazsam, ben de tekrar bir performans sergileyeceğim. Taylor'la. Odaklanmalı, onu korumalı, Oscar Stanley'i kimin öldürdüğünü bulmalı ve yoluma devam etmeliyim. Hikayenin sonu.

Ne yazık ki, kararlılığım ciddi şekilde titreyen bacaklarda.

Taylor yarısı boş demlikle kahve makinesine döndü ve ben de onun yürüyüşünü izlemek için arkama yaslandım. Çünkü tatlı İsa, ona o dar pantolonu kim sattı? Çıplak da olabilir. Gri naylondan tangasının ana hatlarını görebiliyorum. Onu mutfığa kadar takip etme ve o çörekleri kucağıma çekme dürtüme karşı dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Ait oldukları yer.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor çantasına bakarak. Beni sertleştirdiğinden ve aynı zamanda göğsümde garip şeyler yaptığından tamamen habersiz.

"Evet." Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Yalnızca kütüphane, değil mi, Taylor?"

Bana masumca göz kırpmıyor. "Evet. Sadece kütüphane."

Saçmalık.

Ama bunun nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Onu kasabaya götürmezsem, kendi başına gidecek. Onun güvenliğinden endişe ediyorsam herhangi bir işi bitirmemin hiçbir yolu yok. "Bisikletimi alabilecek misin?" Kapıya giderken soruyorum. Cevap vermeyince elim kapı kolunda arkamı döndüm. Yarım litre.

"Düşünüyorum."

Kollarımı kavuşturup girişe yaslandım. "Neden endişelendin?"

"Çöküyor." Elinde çantasını karıştırıyor. "Motosikletlerde sert dış kabuk yoktur, Myles. Veya hava yastıkları.

"Bunun farkındayım Taylor."

"Ama ben *bend* daha cesur olmaya çalışıyorum." Timsah istilasına uğramış sulara dalmaya saniyeler kala kalasta yürüyen bir kadın gibi bana doğru geliyor. "Sanırım bu arada bir ölümü şansa bırakmak anlamına geliyor, değil mi?"

Taylor'ın kendi potansiyel ölümü hakkında konuşması kahvaltımı tekrar gündeme getirecek. "Seninle birlikteyken asla tehlikede değilsin," dedim kendime olan güvenimden gafil avlanarak. Bu nereden geliyor? O? Sahilde benim dinlediğimi bilmeden söylediği şey yüzünden mi?

Şimdi bana göz kırpmıyor. "Seninle güvendeyim biliyorum. Endişelendiğim yoldaki diğer insanlar." Odanın içinden bana doğru geçerken nabzım daha hızlı atıyor. "Sana güveniyorum."

"Hmm." ona bakamıyorum Boğazımdan mideme yayılan sıcaklıkla değil. "Sanırım bundan hoşlanıyorum."

"Sana güveniyor muyum?"

homurdandım. Homurtu cevabımı netleştirmezse diye başımı salladım. Ve elini benimkine kaydırıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse geri çekiliyorum. El tutmak işin bir parçası değil. Bunların hiçbirisi işin parçası değil.

Yine de buradayım, ona düşkün bir erkek arkadaş gibi onu elinden bisikletime götürüyorum. Kaskımı yavaşça kafasına geçirip koltuğun arkasına geçmesine yardım ettim. Ekstra büyük makine parçasının üzerinde o kadar kırılğan görünüyor ki, saç çizgimde ter damlacıkları oluşmaya başlıyor. Yemin ederim, üç metre yakınıma başka bir araba gelirse deliririm. Neden bisiklete binmeyi önerdim? Arabayı sürmek için çok mu geç?

"Artık heyecanlanmaya başlıyorum," diyor kaskın arkasından bana gülümseyerek. "Çantamı tutmalı mıyım?"

"HAYIR." Elinden alıp heybelerden birine koydum. "Bana tutunacaksın."

"Anlaşıldı."

Bisiklete bindiğimde ve kolları belime dolandığında, yüzü omzumun arkasına bastırıldığında, aynı anda vücuduma pek çok şey oluyor. Kaslarım kasıtlı olarak geriliyor. Korumacılık mideme doluştu. Dilim ağzımda kalınlaşıyor, cildim bazı yerlerde nemli, bazı yerlerde sıcak. Acıya alışmaya başladığım o kadar çok gün boyunca sürekli ıstırap içinde olan şişmiş aletim hakkında hiçbir şey söyleme. Yine de çoğunlukla, göğsümde ateşlenen organ. Deli gibi pompalamak. Bir şekilde, bisikletimin arkasında Taylor dışında başka bir kadının olmayacağını biliyorum. O sonuncusu.

Ne olursa olsun.

Havada asılı duran bu rahatsız edici düşünceyle, debriyaj kolunu sıktım ve bisikleti çalıştırdım, yavaşça yola çıktım, kalçalarımın her iki yanında kasılan bacaklarıyla pürüzlü bir şekilde nefes verdim, kolları beni bir kemer gibi sardı. yavaş giderim Hız sınırından daha yavaş. Her çukur ve yol levhası potansiyel bir tehdittir.

"Daha hızlı," diye seslendi rüzgarın üzerinden, beni sıkıştırarak. Motoru çalıştırmak beni hasta olacakmış gibi hissettirse de yine de yapıyorum çünkü onunla gurur duyuyorum. Cesur olduğun için. Korkusuyla yüzleşmek. Onunla yapacağım konusunda bana güveniyor. Ve kahretsin, bana yapışmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

sırtımın küçük karşı sıcak kedi. Onun seksi, tangalı poposu bisikletimin gürleyen motorunun üzerine tünemiş ve bu beni acıktırıyor. Aklıma ateşli, terli seks geliyor. O çığlık atarken onun yerine yatakta bizi düşünmeme neden oluyor *Daha hızlı* kulağımda Neden bacaklarımın arasındaki bu baskıdan biraz kurtulup kurtulmuyorum? Daha bu sabah, duş almak ve üzerimi değiştirmek için otel odama döndüm. Elimle biraz hayal kırıklığı yaratabilirdim, ama aletim ikiye dörtten daha sert olmasına rağmen yapamadım. Vücudum hiçbir şeyin gerçeğine yaklaşamayacağını biliyor. Taylor.

Tanrı, Onu çok fena becermek istiyorum. Yapamayacağımı da kabul edebilirim... Yapamam çünkü işin içinde kalbim var. Yoksa şimdiye kadar geceyi onun yatağında geçirirdim. İç ve dış. Karışıklık yok. Vakada bir şeyi kaçırmak ve onu incitmek gibi mide bulandırıcı bir korku yok.

Ya da daha kötüsü.

Ellerim gidonun üzerinde pelteleşmeye başlıyor, bu yüzden düşüncelerimin karanlık yönünü bir kenara atıp onu sağ salim kasabaya götürmeye odaklanıyorum. Falmouth şehir merkezine vardığımızda her yer tıklım tıklım.

"Ah, unutmuşum," diye sesleniyor dinmekte olan rüzgara doğru. "Ralli."

Başımı salladım ve bizi yavaşça belediye otoparklarından birine yönlendirdim. Görünürde bir yer yok, bu yüzden bir araba ile bir kapı arasına yasadışı bir şekilde park ediyorum ve kaskını çıkardığımda Taylor bana sırtıyor. "Bu yüzden." Sesim kesilmiş cam gibi geliyor. "Ne sandın?"

"Onu sevdim," diye soludu, kollarını boynuma dolayıp. "Beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Ve direndiğimde benimle dalga geçme.

"Bir daha kimse seninle dalga geçmeyecek," diye patladım.

Söz vermek çok aptalca bir şey. O garantiyi verme şansım yok. Ama bana onun kahramanıymışım gibi gülümsediğinde başka ne söylemem gerekiyor? Yeminler şimdi ağızından uçup gidecek mi? Sonra ona bir ev, bebekler ve Disneyworld'e bir gezi sözü vereceğim. Eşleşen gömlekler kulağa eskisi kadar iğrenç gelmiyor.

İsa. Kendini dinle.

Onu bisikletten indirdim ve yüzü sürüşün verdiği keyifle kızarak parmak uçlarında bana yasladım. Ve bu dünyada onu öpmemi engelleyebilecek hiçbir lanet şey yok. Ağzlarımızı dikkatlice, nazıkçe birbirine kilitleyerek, saçlarını yumruklarımdan birinin etrafına dolayarak ve dilimi yavaşça içeri sokarak, onun dilini okşayarak, tadının tadını çıkararak kendimi şaşırttım. Onun elma kokusu. Yavaş temposunu koruyarak inlediğinde gürledi. Onu yavaş yavaş yukarıdan yutmak. Bu öpücük öncekilerden farklı. Ben neyimbenyapıyorum? Ona tapıyor musun? Böyle hissettiriyor, bu kasıtlı dil rüzgârı, onun dudaklarının, benim dudaklarımdan, daha uzun, daha derin öpüşme nöbetlerinin arasında, etli, kemirilmesi. Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmişiz gibi sevişiyoruz ve kahretsin, kahretsin, bundan çok hoşlanıyorum. Dünyada her zaman.

Bir lanetle kendimi öpücüğü bozmaya zorluyorum.

Taylor baş döndürücü bir şekilde bana doğru eğilip göğüs kafesimin ortasındaki bir vidayı sıktı. Onunla ne yapacağım ben? Çantasını alıp teslim ederek dikkatimi dağıtıyorum.

"Seninle kütüphaneye geleceğim," dedim birdenbire, tekrar tutmamı isteyeceğini umarak parmaklarımı elinin arkasına sürterek. Küçük elini benimkine koyduğunda, tutsak ettiğimi bilmediğim bir nefes verdim. "O zaman benim görüşmem sırasında karakolda oturabilirsin."

"Sen arkamdan bakarken göz atamayacağım. Ayrıca güpegündüz," diyor başını sallayarak. "Toplantına git. Sonra görüşürüz. Bana sırtıyor. "Dondurma alabiliriz."

burnumu çekiyorum "Dondurma randevularına çıkan bir adama benziyor muyum, yarım litre?"

Hayır, diye içini çekti. "Sanırım bilmiyorsun."

Birkaç saniye sessizce yürüyoruz. "Hangi tadı alıyorsunuz?"

Parmakları benimkini sıkıyor. mahvoldum

“F Falmouth ve Barnstable County'nin arkadaşları ve sakinleri," diyor belediye başkanı mikrofona, sesi yankılanarak

şehrin ana alışveriş caddesinin aşağısında. "Şikayetlerinizi duyuyorum ve içiniz rahat olsun, yardım etmek için buradayım."

Taylor ve ben polis karakolunun dışında yavaşlayarak önümüzde ki sahneyi izliyoruz. Belediye başkanı, geçici bir ses sistemine bağlı bir mikrofon tutarak bir kamyonun arkasında duruyor. Kamyonun kapılarına yapıştırılmış "Rhonda Robinson'ı yeniden seçin" yazan manyetik işaretler var. Önüne dağılmış yüzlerce yerli, posterler tutuyor ve üzerinde "Kiracılar: Eve Gidin" yazan gömlekler giyiyor gibi görünüyor. Gözlüklü yardımcısı Kurt'un kalabalığa sakinleştirici jestler yapmasına rağmen belediye başkanının konuşmasının ardından bu sözleri tekrarlıyorlar.

Benim hayal gücüm mü yoksa Kurt, kalabalık seyirci yerine Taylor'a mı bakıyor?

Hayır, daha yeni yaptı.

Gözlüğünü burnunun yukarısına itiyor, panosunu karıştırıyor ve kalabalık vücut yığınının arasından onu daha iyi görebilmek için yana doğru eğiliyor.

Birleşen ellerimizi ağzıma götürüp parmak boğumlarını öpüyorum. Asistan bakışlarını hızla panoya indiriyor.

Ama şu anda karnımı dolduran tatmine rağmen... Taylor'ın sonunda böyle bir adamla olacağı, değil mi? Soylu bir mesleğe sahip, onun yaşında temiz bir adam. Çocukları olan o adamın onlara toplum hizmetinin değerini öğrettiğini ve onları çocuk yogası derslerine, doğa yürüyüşlerine ya da her ne haltsa oraya götürdüğünü görebiliyorum.

Taylor gürültünün arasından bana, Ah bak, diye seslendi ve kahretsin, dikkatimi dağıttığın için minnettarım. Yine de, kendimi bunun nereye götürdüğü yerden ne kadar uzaklaştırabilirim? Engebeli bir inişe. Son. Başka bir seçenek yok, değil mi? "İşte Sal."

Onun görüş alanını takip ettim ve Taylor'ın eşleşen tişörtüyle seyircilerin arasına sokulmuş geçici komşusuna indim. Sanki dikkatimizi hissetmiş gibi, bir bakış attı ve iki kez aldı. Yüzünde sanki şarkının ortasındaymış gibi bir hırıltı var, ama ona dişlerimi gösterdiğimde, vücut yığını içinde eriyip yok oluyor.

"Mülkünüzün yakınındaki bir tatil yeri ile ilgili kişisel bir şikayetiniz varsa veya mal sahibinin, tam olarak incelenmemiş ziyaretçilere kiralamak veya topluluk kurallarımızı uygulamamak gibi ihmalkarlık gösterdiğini düşünüyorsanız," diye devam ediyor belediye başkanı, "lütfen e-posta gönderin veya ofisimi arayın. Asistanım Kurt, sorununuzu kayıt altına almak ve çözüme kavuşturmak için size tavsiyelerde bulunmak üzere hazır bekliyor, bu arada ofisim bölgemizdeki kiralık tatil yerlerini sınırlamak ve bu mahalleyi her zaman olduğu gibi tutmak için çalışıyor. Yaşamak için huzurlu bir yer."

"Dört yıl önce bu söz için kampanya yürüttün!" Kalabalığın içinde biri bağırır.

"Çocuklarım sarhoş araba sürerken dışarıda oynayamıyor bile!" "Sürekli partiler varken biri nasıl uyuyabilir?"

"Yanımda oturan kiracının duşta şarkı söylediğini duyabiliyorum! Ahır kedisi gibi ciyaklıyor!"

Taylor nefesini tuttu. Bana sıçradı.

Kıkırdama içimde derinleşiyor, zapt edilemeyecek kadar büyük. Ve işte, bir cinayeti araştırıyor olmam gerekirken, kaldırımın ortasında gülümsüyorum. Elimde değil. Gülmek harika bir duygu. Ondan başka biriyle en son ne zaman yaptığımı bile hatırlayamıyorum.

Taylor bana burnunu kırııştırıyor ama yeşil gözlerinde memnun bir mizah var. Bakamadığım gözler. Kulağıma konuşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldiğinde, yarı yolda onunla buluşmak için otomatik olarak eğildim. "Bir daha kimsenin benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğin sözünü çoktan bozdun. Sonra bana Shaquille diyeceksin."

Dolgun dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Onun yerine sana fazladan bir top dondurma ısmarlayayım mı?"

Bir sonraki öpücüğümden kaçınıyor. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Göğsümde şakacı bir itme. "Toplantına git. Bir saat sonra dondurmacıda buluşuruz."

Botlarımın arasından kaldırımı işaret ediyorum. "Buraya gel ve beni öp."

O dişler alt dudağına batıyor ve hayır anlamında başını sallıyor.

Alay etmek.

Benimle dalga geçiyor. Daha fazlasını istememi sağlıyor. Her şeyi almamayı imkansız kılıyor.

Tanrı yardımcım olsun, işe yarıyor.

BÖLÜM 15

Taylor

■ ■

sen böyle birisins*sağlam*Adımlarımda gözle görülür bir yaylanmayla kendi kendime fısıldıyorum. Bu sabah sadece bir Harley'e binmekle kalmadım, hayatımda gördüğüm en şüpheli adamın şüphelerinden de kurtuldum.

tanışmak. Kütüphaneye en son çok satanlara bakmaya geldiğimi sanıyor - ve aslında, bir taşla iki kuş vurmak için de gelebilirim - ama Myles'ın bilmediği şey, ilçe katibinin ofisinin kütüphaneye bağlı olduğu ve benim gerçek varış noktam orası.

Birkaç kitaba göz atmak ve dondurma yemek için Myles ile buluşmak isteyen önemli bir parçam var. Bu aldatmacanın hiçbirine katılma. Ama daha önce sahildeyken, elimden geldiğince bu davayı çözmeye yardım etmeye karar verdim. Benim için. Myles için. Geçmiş yüzünden kendini cezalandırmasını engellemek için yapabileceğim bir şey varsa ve belki, sadece belki, tekrar profesyonel bir araştırmacı olmayı düşünürse, bunu yapmak isterim. Bir fark yaratmaya çalışmalıyım.

Ve yedi yıl dinleme*Kemiğe kazınmış*, Bir şey biliyorum. Her zaman gözden kaçan bir ipucu vardır. Bir soruşturmanın ilk aşamalarında, zaman çizelgeleri, fırsatlar ve fiziksel kanıtlar gibi daha büyük bileşenler dikkate alınır.

birincil endişe, ancak dedektifler başa dönüp katilin kişisel bağlantılarını daha derinlemesine incelediklerinde mi? Kağıt izini ayırdıklarında? İşte o zaman cinayetler çözülür.

Myles, Lisa Stanley'nin erkek kardeşinin sahip olduğu mülkleri devralacağını söyledi. Bu kesinlikle ona onu öldürme sebebi veriyor. Para çoğu zaman birincil motivasyon kaynağıdır.

Ama olay şu.

Cape Cod'da mülk satın almak ucuz değil. Özellikle okyanusta. Ve Oscar Stanley emekli bir postacıydı.

Bununla ilgili bir şey eklemiyor. Bu talep edilen mülkleri birer birer satın almasına yardımcı olan bir miras veya belki de bir yaralanma anlaşması gibi aile parası olması muhtemeldir, ancak bunlar keşfedilmesi gereken ayrıntılardır. Yararlı olabileceğim yer burası. Ben arka plana uyum sağlarken arkama yaslanıp herkesin risk almasına izin veren türden bir kadın olmadığımı burada kendime kanıtlayabilirim.

Kararlılıkla omuzlarımı dikip rafların arasından kütüphanenin arkasına kadar ilerledim ve onu bölge katibinden ayıran cam kapıyı ittim. "Merhaba," diyorum masanın arkasındaki kadına neşeyle. "Mülkiyet kayıtlarını arıyorum."

Başını sallıyor, bir kalem alıyor.

"Adres?" "Birden fazla adres var."

"Elbette var," diye içini çekiyor.

Yirmi dakika sonra çıktılarım elimde. Kalçamı cam kapıyı açmak için kullanarak kütüphaneye geri döndüm ve biyografi bölümünde sessiz bir masa buldum ve Oscar Stanley'nin emlak kayıtlarını önüme serdim. Jude'un aramadığından veya mesaj atmadığından emin olmak için telefonumu kontrol ettim - ve yazmadı. Myles da yok. İyi. Erkekler meşgul.

Merak etmekte özgürüm.

Telefonumu masaya bıraktım ve Oscar'ın öldürüldüğü mülke ait olan ilk kaydı inceledim. Bunda tuhaf bir şey yok

görebildiğim Sahip olarak listelenen tek kişi onun adıdır. Bir sonraki kayda geçtiğimde omurgam karıncalanmaya başlıyor. Sahibi adı altında Oscar Stanley var.

Ancak adı listelenen tek kişi değil.*Evergreen Corp.*

Bir sonraki kayıтта da var. Ve sonraki üç. Oscar Stanley bu mülklerin tek başına sahibi değildi. Bir iş ortağı vardı.

Ve herkes iş ortaklarının cinayet işleme ihtimalinin en yüksek olduğunu bilir, eşlerden sonra ikinci sırada gelir. Myles'a söylemeliyim...

Düşüncelerimin yarısındaiken kafamın yan tarafına ağır bir şey çarptı. Acı şakağında patlıyor ve her şey kararıyor.

==

Aylor!"

Bilinç yavaş yavaş geri gelir, ama hemen keşke hala soğuktu.

Başım zonkluyor ve kan kokusu alıyorum. Bu yeterince kötü.

Ama yüzümden bir santim ötede bağırان bir ödül avcısı da var.

Gözkapaklarından birini araladığımda tavana bir dua fısıldadı, sonra tekrar bağırmaya başladı. "İyi misin? Başka nerede yaralandın? Bana iyi olduğunu söyle.

"İyiim. Bağırmayı kes," diye emrediyorum boğuk bir fısıltıyla.

"Durmakbağırmak?burada uzanıyorsunkanamave bağırmayı bırakmamı mı istiyorsun? Elleri hızla vücudumun üzerinde geziniyor ve tekrar başıma geliyor, gözlerinin kahverengimsi yosun renginde genişlemiş gözbebekleri gölgede kalıyor, yüzünün iki yanından terler akıyor. Titriyor mu? "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Etrafımızda bir sürü insan olduğunu fark ettiğimde, çoğu 911'i arıyormuş gibi, doğrulmak için mücadele ediyorum. "Ben ... idim

burada oturuyor Biri bana vurdu. Bence bir kitapla. Deri gibi hissettirdi.”

"Yerde bir kitap vardı. Burada, yerde," diye seslenir bana daha önce yardım eden ilçe katibi resepsiyonisti. Ne kadar önce? Ne kadar zamandır kütüphanenin zemininde kendimden geçiyorum? "Üzerinde biraz kan var. Muhtemelen onun.”

Tanrım, diye homurdandı Myles, deniz tutmuş görünerek.

Biri bana saldırdı.

Dudaklarımdan gergin bir ses kaçtı ve hemen Myles'ın kollarına çekildim. Vücudunun sıcak güvenliği seyircimizi unutmama neden oluyor ve kendimi ona sarıyorum, bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolayarak, çaresizce ısıya ihtiyacım var. Üşüyorum, dişlerim takırdıyor. Buzlu bir havuzdan çıkarılmış gibiyim.

Myles.

"Seni yakaladım Taylor. Ben tam buradayım." Kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin nefesler alıyor ama işe yaramadığını söyleyebilirim. "Burada kamera var mı? Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum.*Şimdi.*”

"Kamera yok efendim. Üzgünüm." Bir erkek sesi. Tek duyabildiğim, Myles'inkiyle birlikte atan kalbimin olduğu bir duraklama oldu. "Yolda bir ambulans var."

"Ambulansı istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bir..." Sıkıntıyla yutkundu, Adem elması başımın sağlam tarafında hareket etti. "Bir beyin sarsıntısı olabilir. İsa. Balistik raporunu görür görmez toplantıdan ayrıldım. Sahilde bulduğun silah cinayet silahı değildi, Taylor. Hala dışarıda. Ve bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. Seni asla yalnız bırakmamalıydım—”

Balistik raporuyla ilgili haberleri sindiriyorum, dizlerime bir ağırlık çöküyor. "Bu senin hatan değil. Gün ortasında bir halk kütüphanesindeyim," dedim omzuna. Güvende olmalıydım.

Ama değildin, Taylor. değildin.”

Sezgilerim bunun kötü bir gidişat olduğunu fısıldıyor. Sadece ikinci kez şiddetin hedefi olduğum için değil, Myles'a yardım etmeye çalışırken istemeden her şeyi daha da kötüleştirmiş olabilirim.

"İyiim."

"Bunu bana söyleyecek bir sağlık görevlisine ihtiyacım var, tamam mı? Uyanık kal, tamam mı? Gözler açık." Birkaç saniye geçti ve yavaşça altımdaki kaslarının gerildiğini fark ettim. "Masadaki senin evrakların mı?"

Ah hayatım. zamanı değil "Birden başım dönüyor."

Myles, kollarında benimle duruyor ve bizi çevreleyen dinleyen kulaklardan uzağa, yığınlardan birine doğru ilerliyor. Yanılmıyorsam, bizi de hafif bir sallama hareketiyle hareket ettiriyor. Ama hâlâ hızlı nefes alıyor, sıcak dalgalar başımın yan tarafına vuruyor. "İnan bana, sadece kafanda buzla bir yerde bir yatakta uzanmanı istiyorum ama şimdi bilgiye ihtiyacım var, Taylor. Birisi *acıtmak* Sen."

"Sağ. Biliyorum. Tamam aşkım." Ben yutarım. "Emekli bir postacı olan Oscar Stanley'nin bu kadar çok yazlık evi karşılayabilmesi bana hiç mantıklı gelmedi. Açıkçası, bir miras almış olabilir ya da başka bir şekilde, ancak bir ortak daha mantıklıydı. Bu yüzden mülk kayıtlarını kontrol etmeye geldim ve haklıydım. Ben...şu anda şirketin adına bir boşluk çiziyorum çünkü hâlâ biraz başım dönüyor-"

Sefil bir ses çıkardı, kollarını etrafımda sıktı.

"Ama öldürüldüğü yer dışında her mülkün üzerinde tapuda kayıtlı başka bir isim vardı. Kız kardeşi değil. Bir şirket."

Bir an dalgın görünüyor, sonra evrakların hâlâ durduğu masaya doğru yürüyoruz. Belgelere bakarak, "Şimdiye kadar yalnızca ilk evin mülkiyet kayıtlarını kontrol ettim," diyor.

"Geri dönseydin. Müfettişler her zaman geri dönerler."

"Ama bunu benim için yapmaya karar verdin ve bu olmadan önce neredeyse kendini öldürtüyordun." Boğazı çalışıyor. "Neyi kaçırdığımı bulamadan önce."

"Evet. Ben bir   retmenim. Bilgiye ve aynı zamanda haklı olmaya susuzlu umuz var. Myles, sert ses tonunu be enmedim.

Bana karşı soğuk davranması da hoşuma gitmiyor. Beni masanın kenarına oturttu ve evrakları bir yığın halinde topladı, uzunlamasına bir kez katladı ve kot pantolonunun arka cebine soktu. Neyin yanlış olduğunu belirleyebilmek için onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama bir sağlık görevlisi ve tanıdığım bir polis memuru görüş alanıma giriyor.

G l msememi engelleyemeden, "Memur Wright," diye haykırdım. A zımın ani hareketi ba ımın zonklamasına neden oluyor ve yüzümü buru turuyorum. Myles küfreder ve volta atmaya ba lar.

Wright, "Keşke daha iyi koşullar altında yeniden bir araya gelseydik," diye söze ba lıyor. "Ben de. G r  meyeli nasılsın?"

"Aslında daha iyiydim." Ba parma ını sokağa doğru sallıyor. "Tanrıya   k r, o ralli bir süre önce sona erdi. Yerliler göründüklerinden daha kabadayı—"

Myles birkaç metre öteden, "Bu kadar havadan sudan konuşmak yeter," diye haykırdı, yüzünde gürleyen bir ifade vardı. "Birisi onun kahrolası kafasını kontrol etsin."

Wright alçak sesle bir ıslık  alarak bir kalem ve not defteri çıkartıyor.

Sağlık görevlisi, "Ben  a rıldım," diye mırıldandı. Yaramı inceliyor, birkaç not alıyor. Gözlerime k  k bir el feneri tutuyor ve ı ı ı kapatmadan önce bana bir dizi soru soruyor. Beyin sarsıntısı değil. Sadece kötü bir kesik. Ben saraca ım, sen de eve gidebilirsin."

Wright homurdanarak güler. "KAFAEv." Myles'a bakıyor. "Komik çünkü kafasında bir yara var."

"Bu nasıl komik?" Myles homurdandı. Memura bakmaya devam eden Myles, daha önce oturdu um sandalyeye çöktü ve beni masadan kucağına çekti. Son birkaç dakika içinde yaradan daha fazla kanın aktığını hissedebiliyorum ve solgun bir yüzle kırık deriye bakıyor. "Düzelt."

"Bana kızgın mısın?" kulağına fısıldıyorum.

"Bunu sonra konu uruz."

Wright not defteriyle önümde diz çöktü. "Pekala, ilk soru." Ağzının köşelerine bir sırtış yayılır. Siz ikiniz bir şey misiniz? Bu bir şey olabilir gibi görünüyor.

Myles şu anda dişlerini sıkıyordu, eminim ki alevler fışkırırdı.

"Biz bir şey değiliz," diye yanıtlıyorum bizim yerimize.

Myles kaşlarını çatarak bana döndü. "Peki, bekle. Bu tamamen doğru değil."

"Evet, öyle," diyorum Wright'a. "Bir şey değil. Bunu yaz."

"Elini tutmaya ne diyorsun?" Myles bana soruyor.

Wright not alıyormuş gibi yapıyor ve mırıldanıyor, "Demek el ele tutuşmuşlar..."

"Neyi 'şey' malzemesi olarak gördüğünü bilmiyorum, Myles." Ödül avcısının görüldüğü kadar kafam karıştı. Sonuçta, sadece gerçeği söylüyorum. "Ama öylece... kazara kayıp bir ilişkiye giremezsin. Sohbetler yapılmalı. Sorular sorulmalı."

"Ne gibi?" Myles ve Wright aynı anda söylüyorlar.

Başımdaki yaranın yanı sıra yüzüm yanmaya başlıyor. Bu iki adam bana deliymişim gibi bakıyor. Süreci tamamen yanlış mı anladım? Bu konuda bu düzeyde bir şüphecilikle hiç karşılaşmadım. Bunun nedeni, inançlarımı asla yüksek sesle açıklamamış olmam olabilir. "Kuyu. Taraflardan biri diğer taraftan kalıcı olmasını ister. Ve tek eşli."

"Evlenme teklifi gibi mi?" Wright bilmek istiyor. Aman Tanrım, not alıyor.

"H-hayır. Pek değil. Daha çok..."

"Birinden sabit durmasını mı istiyorsun?" Myles benim için bitiriyor, yüz hatlarında eğlence dans ediyor. Sanırım artık kaşlarını çatmadığı için minnettar olmalıyım ama değilim.

Ağzım kapanıyor ve artık gözlerine bakamıyorum. Vay. Liseden beri bilinçsizce bu inançları taşıyor muyum?

İlk erkek arkadaşım benden kız arkadaşı olmamı istediğinde, bunun sonsuza kadar böyle yürüyeceğini varsaydım. Sınırların kurulması. Açıkça belirtilmiş bir niyet.

Olmamalı mı?

Evet. Olması
gerekiyor.

omuz silkiyorum "Adı ne bilmiyorum. Ama bana bir insanın kendini güvende ve rahat hissetmesi için ihtiyaç duyduğu kelimeleri vermedi. Biz bir şey değiliz.

Myles'in neşesi bir ışık gibi söner.

"Tamam, hadi şu yarayı temizleyelim," diyor sağlık görevlisi, Wright'ın yanına diz çökerek bana sorular sormaya başlıyor.*Aslında* saldırımla ilgili.

"Kütüphaneye girdiğinde kimseyi fark ettin mi?"

"Tezgahın arkasındaki insanlardan başka kimse yok." Onlara hala yakınlarda gezindikleri yeri işaret ediyorum.

"Kütüphaneye girmeden önce herhangi bir tuhaf karşılaşmanız oldu mu?" "Yalnızca Myles'la. Karşılaşmalarımız her zaman tuhaftır." şaka zar zor

Aklıma harika bir şey geldiğinde ağzımdan bir ses çıktı ve nefesim kesildi, onunla yüzleşmek için ödül avcısının kucağına döndüm. Bana bakıyor, sanki bir metal parçasını kemirmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "senBu sefer bir şüpheli."

"Teknik olarak değil," diye araya girdi Wright. "Bizimle bir toplantıdaydı."

Myles'a bir kaşımı kaldırdım. "Emin olmak için zaman çizelgesi üzerinde çalışmam gerekecek."

İlk başta, cevap vereceğini sanmıyorum. Sadece dik dik bakmaya devam edecek, yanağında ki o kas patlayacak. Ama sonra öne doğru eğildi ve kulağıma, onu yalnızca ben duyabilecek kadar alçak bir sesle konuştu. "Sana elimi kaldırmadan önce iki gözümün arasına bir kurşun sıkardım, Taylor. Acı içinde bir saniye geçirmen gerektiği gerçeği bende ölme isteği uyandırıyor. Bahsettiğin kelimeler bunlar mı? Çünkü sahip olduğum tek şey

onlar."

Aman. Bundan sonra ifademi vermeye konsantre olmak çok zor ama son soru dizisini geçtim. Kesiğim iyileşti ve bandajlandı. Wright ve sağlık görevlilerine teşekkür eder etmez Myles beni göğsüne yaslayıp kütüphanenin arka girişinden dışarı çıkardı.

"Jude'a gelip bizi alması için mesaj attım ama cevap vermedi." "Dante yüzünden telefonunu görmezden geliyor." "DSÖ?" Myles dalgınlıkla soruyor.

"Boş ver. Biliyorsun, taşınmaya ihtiyacım yok. Yürüyeblirim."

Cevap yok.

Kütüphanenin arkasında siyah bir sedan bekliyordu ve Myles beni oraya taşıyor, ikimizi de arka koltuğa oturtuyordu. Şoför arka görüşte bize meraklı bir bakış atıyor ama soru sormadan otoparktan çıkıp trafiğe giriyor.

İşte o zaman adrenalın on kat yükseklikten bir iskele gibi yere çakılır.

Soğuk içime işliyor ve Myles'ın üzerime yaydığı ısıya rağmen titremeye başlıyorum. Son yarım saat bir rüya gibi tekrar eder. Gerçekten bir polis memuruyla ilişkiler hakkında mı konuşuyordum yoksa beynim bana oyun mu oynuyor? *bupatırtı*Başımın yan tarafıyla birleşen ağır deri, nefes almam zorlaşana ve titremeler daha da kötüleşene kadar tekrar tekrar çalıyor.

Taylor, titriyorsun.

"Biliyorum."

Sesi çok sakın ama yüzeyin hemen altında bir endişe katmanı var.

"EMT'ye midenizin bulanmadığını söylediniz. Bir şey değişti mi?" "Hayır, ne olduğunu yeni anlıyorum. Ya da daha ne kadar kötü olabilir olmuştur."

"Dünyama hoşgeldin."

“Artık hiç... vızıltı olmadığına göre. Veya etkinlik. Ya da cevaplanması gereken sorular...” Çıplak kolumu ovuşturuyorum ve Myles hemen bu görevi devralıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten çok üşüyorum.”

Başını sallıyor, boğazında bir düğüm bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Neredeyse evdeyim. Ben hallederim.”

Kendim düzeltebilirim. Benim söylemek istediğim bu. ben de öyle*Her zaman* şu ya da bu biçimde diyelim. Ama şu anda sorumlu olmak istemiyorum. Sadece güvendiğim bu adamın beni olan her şeyi sindirebileceğim sıcak bir yere götürmesini istiyorum. Senin gerçekten bir şüpheli olduğunu düşünmüyorum, Myles.

"Tabii ki değilsin, tatlım." Bandajımı dikkatlice öpüyor. Senin de öyle olduğunu hiç düşünmemiştim.

Onu böyle -nazik ve güven verici-, dürüst, açık sözlü ve huysuz sevdiğim kadar seviyorum. Göründüğünden daha fazlası var. Katman katman. Bunu bir şekilde zaten bilmiyor muydum? "Dondurmamızı hiç alamadık," dedim boğazına doğru. "Hangi aromayı seçeceğini bilmek için can atıyordum."

"Kurabiye
hamuru."

“*Gerçekten mi?*”

Onunla evli. Asla başka bir şey alma.

Şaşırdım. Bu çok anlamsız.

"Şeftali aromalı bira anlamsız, yarım litre. Kurabiye hamurlu dondurma eşsizdir.”

"Karamela denememiş biri gibi konuştun." Ve asla olmayacak. Bu bir büyükanne aroması.

Soluğumun yarısında, beni olanlardan uzaklaştırmaya çalıştığını fark ettim ve işe yarıyor. İçi yumuşacık. Bir parçam bunu en başından beri hissetti mi? Evet. Evet bence de. Şimdi sağ şakağındaki damar kafasından fırlayacakmış gibi görünse de dondurma hakkında konuşmaya devam ediyor. "Ben iyiyim, biliyorsun."

Bir sesi yutar. "Lanet olsun Taylor."

Eğilip çenesini öpmekten kendimi alamıyorum. Temas üzerine gözlerini yumdu, ağzını benimkine daldırdı, nefeslerimiz birbirininkilere takıldı. Lütfen, diye homurdandı dudaklarıma doğru. "Durmak."

"Neyi durdurayım?"

"Bilmiyorum. Her şey. Ne yaparsan yap, bana ulaşıyor. Kızdığında, güldüğünde, incindiğinde ya da hiç olmadığında *ile*ben, bunun üzerine parçalanıyorum.

"Onlar. Sözler bunlar," diye fısıldadım, sarsıldım, göğsüm burkuldu.

Başını sallıyor. Taylor, bu davayı çözdükten sonra gidiyorum. Bunu sana kimin yaptığını öğrenir öğrenmez onları kilitleyip anahtarı atacağım. Sonra ödül avcılığına geri döndü. Connecticut'tasın. Ben yolda. Ben senin erkek arkadaşın olmayacağım. Beni düzeltmeyeceksin. Yerleşmeyeceğim. Elbette? Eğer düşündüğün şey buysa..." Çenesi esniyor. "Sende tam tersi bir izlenim bırakmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Biliyorum Myles.

Ben ne?"

"O kadar ileri gitmedim. İçinde olduğu gibi, gelecek. Erkek arkadaşım olduğun bir gelecek. Birlikte olsaydık bundan sonra ne olacağını hayal etmemiştim. Aklıma bile gelmedi."

Şimdi her zamankinden daha sinirli görünüyor. bu adam çok *kafa karıştırıcı*.

"Sadece seninle olmak istiyorum, *Şimdi*, diye mırıldandım, kucağında daha dik otururken, ağzımı boynunun altında hızla atan nabız üzerinde gezdirirken, elim gömleğinin önünü düzeltirken. "Seninle olmaya ihtiyacım var. Şimdilik."

Kucağında alt bedenimi yavaş bir şekilde çalıştırıyorum ama dönüşü tamamlayamadan kalçalarımı tutuyor. "sen *acıtmak*."

Ağzımı kulağına dayadım, "Yaralanmak sadece sana daha çok ihtiyaç duymamı sağlıyor," diye fısıldıyorum.

Araba kiralık evin önünde durur.

Myles titrek bir nefes verdi. "Bok."

BÖLÜM 16

Myles

O ayakkabıların ön kapıda kaldı ve ben Taylor'ı evin içinden taşıyorum. Yarı yarıya Jude'un evde olduğunu umuyorum. dikkat dağınıklığı, öyle olmadığını umarak.

Tamam iyi. Yarımından çoğu yalnız olduğumuzu umuyor. Hatta belki de her şeyim. Ama yapmalıyım *Olumsuz* bu kadını merdivenlerden yatak odasına getiriyor. Tanrım, az önce saldırıya uğradı. Kanım sıcak, soğuk, ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, onu yerde baygın yatarken gördüğümde dünyam başıma yıkıldı. Daha önce hiç buz gibi korku ve şiddetli öfke kombinasyonunu hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmek istemiyorum. Bu yüzden ödül avcısıyım. kimseye bağlanmam

Duygusuz kalabilirim. robotik. Verimli.

Bunun için artık çok geç. Taylor'la.

ben bir *firtına* onun üzerindeki duyguların O kadar çok ki, onları bulanık bir kasırgadan zar zor seçip tanımlamaya çalışabiliyorum. Onu koruyorum, onunla gurur duyuyorum, acı verecek kadar şehvetliyim, tapıyorum ve kafam karışıyor. Çünkü biliyorum, çok iyi biliyorum ki onu becerirsem daha da bağlanacağım ve ayrılmak midemi bulandıracak, yine de buradayım, bir adım atıyorum

diğerinin önünde. Onu kırılğanmış gibi göğsüme yaslamak, belki de tedavi edilmek istediğini unutmak için kendimi kandırmak için...*zorla*- kırılmaktan çok uzakmış gibi.

Taşlarım ağrıyor. Kafam kalabalık. Gözümde saldırıya uğradıktan sonra göğsüm lanet olası bir suç mahalli oldu. Bana ait. Hepsi bir detayı kaçırdığım içindi. Tekrar. Birşeyi kaçırdım. Ama boynumu öpüyor ve pencereye delik açabilecek bir aletim var ve kahretsin... Kulağımın altındaki o noktayla dalga geçme konusunda her geçen saniye daha ustalaşılıyor, dişlerini mememe doluyor ve çekiştiriyor. Yalama. Öpüşmek.

Uber'de bana bizim için bir gelecek düşünmediğini söyledi.

Bu her ne kadar kafamı karıştırırsa da, şu anda verdiği söze inanmak benim için çok uygun. Bizi uzun vadeli düşünmediğini. Güvercinin kanatlarında düğün mihrabına götürülmesi gereken kıza vurup bırakmanın suçluluğunu ortadan kaldırır. Anneme eve getirdim. Çılgınca mutlu olana kadar ne isterse verilir.

Bunu asla yapamayacaktım. nasıl bilmiyorum

Onu koruyamıyorum bile.

Bu düşünce, onun yatak odasına ekstra sert bir şekilde basmama, banyo kapısını tekmelememe ve uzun adımlarla duşa gitmeme neden oldu. Taylor'ı ayağa kaldırıyor ve düğmeyi çevirerek açık konuma getiriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtıyorum."

Belki... belki buna karşı koyabilirim. Belki onu duşa bırakıp dışarıda bekleyebilir, bu kadına duyduğum şiddetli açlığa yenik düşmeden bir gün daha dayanabilirdim. Seks benim için hiçbir zaman eğlenceden başka bir şey olmadı. Kaşınacak bir kaşıntı. Ama ne derse desin, Taylor ile bir taahhüt olurdu. Bunun geçici olduğu hakkında söylediklerini gerçekten kastetmiş olsa bile. Şimdilik bir ihtiyaç.*Benim*kalp ve kafa taahhüdünü yapardı.*Bana ait*.Olduğu gibi, onu geri kalanı için hafızaya adadım.

benim hayatım. Onun var olduğunu öğrendiğimde işime tek başıma devam edebilir miyim? Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.

"Hala üşüyorsun, değil mi?" diye soruyorum, duşu işaret ederek. Başını sallıyor.

Banyo şimdiden buharla dolmaya başladı.

Bandajlı kafasıyla benden altmış metre uzakta, inanılmaz yeşil gözleriyle benden rahatlık istiyor. Bir iplikle asılıyorum ve daha da fazla yıpranıyor. Ve daha çok ereksiyon halime bakıp dudaklarını ıslattığında... ve kolsuz bluzunu çıkardığında.

Ah evet.

Kahretsin.Onlarmemeler

O kolsuz bluzda şu yerleşik sutyen şeylerinden biri olmalı, çünkü şu anda kesinlikle bir tane giymiyor. Sadece o dar pantolon-

Ve sonra giderler. Yavaşça. Başparmaklarını bel bandına geçirip öne doğru eğilerek kumaşı kalçalarından aşağı, kıcının pürüzsüz yuvarlakları üzerinde kaydırıyor.*banyodan çık*, Tangası tamamen görüldüğünde kendime emrediyorum. Ama ben noktaya yapıştırıldım. Bu lanet prensesin ona striptiz yapmasına, duştan çıkan buharın memelerini, karnını, omuzlarını ve yanaklarını ıslanmasına hangi adam dayanmaz ki? Onu parlatmak mı? Özellikle prenses iç çamaşırını bu kadar dar giydiğinde ve düzelip pantolonunu tekmelediğinde, hayal gücüne hiçbir şey kalmıyor.

"O kedi dışarıda da olabilir. Her bir santimini görebiliyorum."

Duşa girdi, kendini ılık suyla kapladı ve tanga'nın cinsiyetine yapışmasını izlerken, elim cam duş kapısının kenarını sıkıştırarak nefes almaya başladım. "Eğer istiyorsan, öyle yap," diye mırıldanıyor, sesi fişkırان suyla karışıyor ve kulağa bir rüya gibi geliyor. Evet, bir rüya. Vücudunu sabunladıkça gerçeklik daha da uzaklaşıyor. Göğsü, kalçaları ve külotu. O tatlı tümseği mor malzemenin içinden sabunluyor ve ben kaybediyorum

BT. Rezervasyonlarım güverteye çarptı ve duşa uzandım, bir kolumu beline doladım ve bir hırıltıyla onu bölmeden çıkardım.

Onu banyo zemininde taşıyorum ve o sıkı kıçını makyaj masasına tokatlıyorum, kot pantolonumun fermuarını çoktan açtım. Ve beni öldürüyor, şu anki sırlıslıkam sırlıslıkam durumuyla, meme uçlarından ve karnından aşağı akan köpüklerle, dudakları aralanmış ve sızlanarak beni kesinlikle öldürüyor. Şehvetimin bu şekilde üçe, dörde çıkmasına ve sonsuzluğa dönüşmesine izin vermemeliydim. Şimdi bir kafası bandajlı ve onu gelecek haftasonuna çakmaktan başka bir şey yapmakta zorlanıyorum.

"Taylor," diye homurdandım, sonunda sikimi fermuarımın arkasından kurtardığımda rahatlayarak ürperdim. Vücudum bana onun sırlıslıkam tangasını çıkarmamı, onu sert bir pompaya sokmamı ve ben gelene kadar durmamı söylüyor. Ama bu kahrolası hayranlık, bu şekilde... göğsümü bir mengeneye sıkıştırıyor, çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakmama neden oluyor. "Bana bunun için fazla incinmediğini söyle. Bana sadece sarsılmadığını ve teselliye ihtiyacın olmadığını söyle.

"Evet. Rahatlığa ihtiyacım var. Sadece senden." Parmağını karnımdan aşağıya ve aletimin alt tarafına doğru gezdirerek bir küfür savurmama neden oldu. Ama bunu ben de istiyordum. Ve bugünden önce istedim. Olay sonrası konuşması değil, Myles."

"Senden faydalanırsam, kendimi asla affetmem..."

"Yapmazsın." Beni bir, iki kez öpüyor, uzun süreli gagalamalar. "Yapamazsın."

Ellerim onu makyaj masasının kenarına çekerken, Bana güvendiğini söyle, diye yalvardım ağzına. Hızlı. Sırlıslıkam olan seksi aletimle çarpışıyor ve onu mideme doğru itiyor.

"Sana güveniyorum," dedi düzensiz bir şekilde, gözlerime bakarak.

Ve tehlike çanları çalıyor. Bu sadece seks değil. Daha yeni başladık ve göğsüm sonuna kadar açılacakmış gibi geliyor ama geri dönüş yok. Meme uçları kalktığında ve kalçalarını benim için açıp dilimle ağzına baskın yapmama izin verdiğinde değil. Çok azgınım, muhtemelen birkaç kez külotunu ezebilir ve gelebilirim, ama bu değil

yeterince iyi. Hiçbir şey kızım için yeterince iyi değil, bu yüzden öpücüğü bitirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm, niyetimi anladığında inlemesini ve parmaklarını gömleğimi çıkarmak için çekiştirmesini sevdim.

Başım boyun deliğinden geçip üstümü çıkarır çıkarmaz parmağımı tangasının ağına sokup sola doğru çekip amının yarık kısmını öpüyorum. Onu sadece dudaklarımla öpmek, sonra dilimle tanıştırmak, esnek dudaklarını ayırmak ve o yumruyu aramak.*Orada*. Çok tatlı. Ben alay etmeye başlamadan önce bile çok şişti. Dilimin düzlüğünün ona karşı dalgalanmasına izin verdim, sonra adımı hıçkırarak hıçkıra hıçkıra okşadım, hoş ve kolay, daha sert. Kalçaları gösterişle mücadele etmeye başlıyor, kalçaları dönüşümlü olarak genişliyor ve yüzüme sarılıyor.

Myles.

Bir sonraki yalamamı mırıldanıyorum. Bu tatlıyı tattığında cevap veremiyor.

"Bugün olanlar yüzünden bana kırılgan biriymişim gibi davranma. Tamam aşkım?" Her birkaç kelime arasında nefes almakta zorlanıyor. "Sen değil. Lütfen. Özellikle hissetmeye ihtiyacım var... şimdi güçlü hissetmeye.

Ona istediğini ver. Ona istediğini ver.

Başından beri istediği şey.

Bu sadece onun ricası değil, Taylor anlayışımın beni kaba davranmaya, bana emanet ettiği o özlemi yerine getirmeye teşvik etmesi - ve Tanrı biliyor ki ben nazik bir dev değilim. Kesinlikle şu anda değil, onu çok istediğimde, zar zor doğru görebiliyorum veya net düşünebiliyorum.*Bana ait.*

Suları test edin. Çıtasının nereye ayarlandığını görün.

"Bu oldukça küçük bir amcık, değil mi?" diyorum dudaklarımın arasından, yüzüne bakarak. Onu okuyorum. Ruh halini ölçmek. nerede olduğunu bulmak. Ve kalçalarını keskin bir şekilde klitorisinin bir sonraki dalgasına doğru yuvarladığında, parmakları saçlarıma dolandığında, biliyorum. Taylor'ın nasıl becerilmek istediğini biliyorum. Hızlı, pis ve sert. Etrafta dans ettiğimiz şey buydu

günlerce. Ve bu benim için iyi, çünkü nasıl sevişeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bu, hiç gelemeyeceğim kadar yakın.

Biraz yana doğru eğildim ve ıslak etini baldırlarının arasına tokatladım. Zor değil. Sadece dikkatini çekmeye ve o güzel gözleri tekrar kafasına döndürmeye yetecek kadar. Myles.

"Ne?" Bu sefer daha çok ıslandığını fark ederek tekrar tokatladım. Lanet etmek.

Mükemmel, mükemmel kadın. "Önünde sana şaplak atmamı seviyor musun?" "Evet," diye sızlanıyor dişlerinin arasından.

Terlediğini veya düşün buharından çiyle mi kaplandığını anlayabiliyorum ama cinsiyeti de dahil olmak üzere her santimi parlıyor ve bu otuz dört yıldır gördüğüm en seksi bok. Bu kapı komşusu öğretmeni nemden parlıyor, bacaklarını ağzıma doğru açmış. Elimin şapırtısı. Henüz onun içinde bile değilim ve asla iyileşemeyeceğim. Asla.

Göğüs uçları üzerinde çalışmaya gitmeden önce ellerim, göğüs kafesinin kayganlığı boyunca kalçalarına doğru ilerliyor ve göğüslerinin etrafını kapatıyor, sıkıyor. Sikişmenin eşiğine geldiğimiz her seferde sertleştiler

- cehennem, biz olduğumuzda bile büzülüyorlargozlanet Ekstra hassas. Başparmaklarımı o zirvelere değdirdiğim anda titremeleri daha da şiddetleniyor ve ben dilimle daha hızlı hareket ediyorum. Daha hızlı, daha hızlı, klitorisinde yukarı ve aşağı, ta ki bir eli saçımı çekiştirirken diğeri makyaj kutusunun kenarını kavrayana kadar. Sıkılı dişlerinin ardından çılgılık atıyor ve ilk orgazmında titriyor ve Tanrı yardımcım olsun, onu yalıyorum. Bu tatlılığın tadını çıkarıyorum ve onun için can attığımı, bundan gurur duyduğumu görmesine izin verdim ve hayvani homurdanmalarım ve dilimin alıştırması ile daha da çok titriyordu.

Ama içimde çılgın bir nabız var, beni ayağa kalkmaya zorluyor. Elinde horoz ile uyluklarının V içine kalabalık. Kot pantolonum ayak bileklerimde ve dağınık durumdayım. İnleyen, damlayan bir karmaşa ve dünyada ondan

başka beni kurtarabilecek hiçbir şey yok. Şaşkın gözlerine baktığımda
başka bir şey göremiyorum.

teşvik Yine de emin olmak istiyorum. "Durmalısın tatlım, duracağız. Beni anlıyor musun? Lanet bir kuruşa. Beni öldürse de öldürmese de."

"Durmak istemiyorum." Lavabonun kenarına doğru bir santim daha kayd ve kalçalarımı çekiştirerek tırnaklarını kalçalarımaya geçirdi. "Senin de kendini tutmanı istemiyorum."

Yanlarım şişmeye başladı, burnumdan gelen sert nefesler buharın aramızda girdap yapmasına neden oldu. Parmaklarım cebimdeki prezervatifi arıyor.*Huzur içinde yatsın. Rulo.*

Tanrım, ben kapının açılmasını bekleyen bir boğayım.

"Suyu kapatalım mı?" diyor, odağını ağzıma odaklamış.

"HAYIR." Yaklaştım, yüzünü omzuma bastırdım ve diğer elimle onun sıcak, ıslak girişine konumlandım. Kafamı cennete soktuğumda, ellerimi onun arkasında dolaştırıp iki avuç dolusu kıcını alıyorum. "Eve biri gelirse, duş benim bu kedinin içinde dibe vurduğum sesimi boğacak."

İleri sürüyorum, yavaş değil, hızlı değil, arada bir yerde ve gömülene ve gerçekten bağırana kadar durmam. O omzuma hıçkırma hıçkırma ağlarken, ben de şaseme karşı zonklayan taşaklarımın hızına bağırardım. Şaşılacak bir şey yok, çünkü o bir rüya. Olacağını biliyormuşum gibi ama milyonlarca kat daha iyi. Kaygan, rahat ve nabız gibi atan. Çok erken gelme tehdidine rağmen, kalçalarımın onu tezgâha sıkıştırmasını ve içinde daha fazla yer kazanmaya çalışmasını engelleyemiyorum. Hepsinin benim olmasına ihtiyacım var.*Bana ait.*

"Artık neyle çalıştığımı hissettiğine göre hâlâ sert mi istiyorsun?"

Nefesi hızla omzuma çarpıyor. "E-evet, lütfen. Evet." "Lütfen

diyemeyecek kadar tatlısın Taylor. sadece sor

Babam için ve ben gerisini hallederiz." Evet. Ve bu kelime onu bir orospu çocuğu gibi sıkıyor mu?

Öyle düşünmüştüm.

Boynunun eğimini ısırdım ve itmeye başladım. Hızlı. Zor. Kaymasını ve aynaya çarpmasını engellemek için kalçalarının arkasına bir önkol takmam gerekiyor, ama kahretsin, o inanılmaz. Boynunun gevşemesine ve geriye düşmesine izin veriyor, ben de derinlere vururken onun sallanan göğüslerine bakıyorum. Buhar her tarafını parlatmış, saçlarını boynuna ve yanaklarına yapıştırmıştı. Tanrı. Tanrı. Bu kadının içinde yeterince derine inemiyorum. Alt vücudunu kalçalarımın her dalgalanmasında yuvarlama şekli beni mahvediyor. Beni daha da çılgına çeviriyor, özdenetimimi toza çeviriyor. Etlerimiz birbirine yapışıyor, ıslak ve istekli ve ben neredeyse tüm gücümü onun üzerinde kullanıyorum. Neredeyse.

Bu tempoyu sürdürürsem geleceğim. Bu kaçınılmaz. Sadece en sonunda, zirvenin zirvesinde olması gereken bir ritme kapıldık. Yine de zihinsel ve duygusal olarak henüz hazır değilim. Ona daha çok ihtiyacım var. Taylor'ı yeterince özümsememiştim. Bu yüzden biraz yavaşlıyorum ama sikimi derine, derine itmeye devam ediyorum, sağ elim onun klitorisiyle oynayabilmek için öne doğru geliyor. Adımı inledi, ikimiz de başparmağımın o güzel yumruyu tıngırdatmasını izlemek için aşağı baktık. Daha hızlı ve daha hızlı, göğsü zorlukla inip kalkıyor, sağ elinin parmakları göğüs kıllarımı delip geçiyor ve ben inleyene kadar dönüyor.

"Devam et. Beni kazı, bebeğim," diye homurdandım ağzının üstünde.
“*becer beni*”

Tırnaklarını omuzlarımdan aşağı tırmıklıyor ve yavaşlamamı kontrol edemiyorum, onu bir kez daha lavaboya sürüyorum, başparmağım o şişmiş düğme üzerinde fazla mesai yapıyor ve sonunda titriyor, ıslak, dağınık öpücüğümüze doğru haykırıyor, amcığı etrafımda kıvranıyor. O kadar sıkı ki kulaklarım çınlamaya başlıyor ve ellerim kendi kendine hareket ederek onu bana bastırıyor, kalçalarım kalçalarına daha da genişliyor, böylece her küçük titremeyi hissedebiliyorum. Aman Tanrım. Tanrım. Bu kadın lanet olası bir uyuşturucu. Hayır, o sarhoş. Ve bitirmedim. bitirmeyeceğim

Gideceğim yer hakkında hiçbir fikrim olmadan onu lavabodan kaldırıırken, "Daha fazla," diye tısladım. Sadece bu banyoda kalmamız gerekiyor. Yarının asla gelmediği bu özel dünyamız. Onu mermer zeminde ağızdan ağza taşıyorum. Bu kahrolası prensesin ayaklarının bir daha yere değmesine asla izin vermeyebilirim. Yapılmak için can atan yeminleri yutuyorum. Sikim o kadar sert ki, yarı çılgınım. Henüz her şeyimi ona vermemiş olmam kabul edilemez. Her şeyim. Bunu o istedi, değil mi? Evet.

Onu vücudumun önünden kaydırdım ve yüzünü cam duş kabinine döndürdüm.

"Damlatmaya devam et. Geri dönüyorum.

Neyin geldiğini tam olarak bilip bilmediğinden veya denge için avuçlarını cama mı bastırdığından emin değilim, ama olması gereken tam olarak bu. O kadar uyumluyuz ki, bir an rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Ama hayır. Hayır, o kışını kucağıma yaslıyor ve yanaklarının arasından sıyrılıyorum ve neredeyse mükemmel sürtünmeyi ortadan kaldırıyorum. Onun*çok iyi*. Ondan daha gerçek bir şey yok. bizden daha

Kalbim çılgınca atıyor, düzensiz nefes alıyor, Taylor'ı parmak uçlarında yukarı çekip arkadan ona çarpıyorum. Çılgınlığını zamanında boğmuyorum. umrumda bile değil. Sırılsıklam amcığı ve camı tırmalaması, kalçalarını küçük daireler çizerek çalıştırması ve tavanda inlememe neden olan ayakta kucak dansı yapması dışında hiçbir şeyin önemi yok. "Beni deli etmeye mi çalışıyorsun, tatlım?"

"*Evet* Omurgasının dibindeki o kırılğan kaslar, vücudunun alt kısmının hareketiyle esniyor, omurgasında buhar benekler oluşuyor. Şanlı. Güzel. mükemmellik

"Şimdiye kadar bu prezervatifi on kez doldurabilirdim Taylor, sadece durmak istemiyorum." Saçını yumruğumun etrafına doladım ve geri çektim, dişlerimi boynunun yanından yukarı doğru çektim, dişlerimi kulağının etrafında kapattım ve Tanrım, nabzını aletimin etrafında çılgınca attırdı. Bunu seviyorum. Sertliği sevmek. Ben de ona veriyorum, engel yok. Öne eğildim, onu yüksekte tuttum

parmak uçlarında, yanağını duş kabininin camına dayamış ve dişlerini birbirine takırdatabilecek kadar sert sikişiyor. "Durmamı mı istiyorsunuz?"

"Daha hızlı"

Orospu çocuğu. Görüşüm ikiye ayrılıyor. Beni mahvediyor. Kullandığım için neredeyse kendimden nefret eden bir parçam var.*herhangi* Bir kadında bir gram saldırganlık vardır ama kadının buna ihtiyacı olduğunun, onu arzuladığının kanıtı her yerdedir. Saçlarımı bacaklarımın arasına alıp sanki başka bir orgazm yaşayacakmış gibi etrafımda sıkılaşıyor ve onu oraya doğru hızlandırıyorum. İkimiz de. Gücümün önündeki o son engelin de düşmesine izin verdim ve o şimdi yerden kalktı, doksan derecelik bir açıyla eğildi, kıcı kucağımda ve ben her hamlede homurdanıyorum.

"Daha sana sahip olmadan otuzbir çektiğim için beni mahvettin. Değil mi Taylor? Bu horozun yanında ekstra becerikli olacağını biliyordum. Seni kırmamdan hoşlanacağını biliyordum.

Bu çok fazla, fazla agresif, fazla açıklayıcı olmalı, ama duramıyorum ve sonra... Buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok, ama elleri ve dizleri banyoda yerde, saçım yumruğumun arasında, kalçalarım kıcına şaplak atıyor. Aklımı kaçırdım. Bu çok fazla. Onun için çok fazla olmalı, değil mi? Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederse?

Ama sonra duşakabin camında göz göze geliyoruz. Buğulu, bu yüzden yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum ama ağzının O şeklinde açıldığını görebiliyorum. Onun orada olduğunu, tatmin olduğunu görebiliyorum. Gözleri açıldı ve bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum, ama Tanrım, ben bu kadar savunmasızken, bu kadar çıılçıplakken, hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalmanın eşiğindeyken beni izliyor olabileceği ihtimali, beni haritadan kovmaya yeter. Tamamen şebeke dışı. Taşaklarım o kadar çok boşaldı ki kendi adımlarını unuttum.

"Sıkı çalış bebeğim. Bebek. Benim için mükemmel. *isaİsa*. Sakın beni bir daha üzme. değil *midurmadan*. Islak boynuna anlamsız sözler inliyorum ama o üçüncü zirveye ulaştı, benimle geliyor ve bu dünyada bundan daha mantıklı hiçbir şey yok.

Taylor etrafımda sıkışıyor, nefesi kesiliyor, hala pompaladığım için dizleri mermer zeminde yukarı ve geri gıcırdarken adımı haykırıyor. duramıyorum Neredeyse boş olmama rağmen duramıyorum. “*Taylor.*”

Kendi hırıltılı sesimi tanımıyorum ama o ne dediğimi biliyor gibi görünüyor. ne soruyorum Ve kucağıma tırmanarak döndü. Kolları boynuma dolanmış, bacakları hala kalçalarımın dolanmış, bana sarılıyordu. Az önce olanların yoğunluğu karşısında o kadar sersemlemiştim ki, o güvenli bir şekilde kollarımdayken kıcımın üzerine düşmekten, çaresizce düşüncelerimi düzenlemeye ya da en azından doğru nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum, ama anlamsız. Yapabileceğim tek şey şaşkınlık içinde orada oturmak. Bu ikinci sınıf öğretmeni az önce lanet olası dünyamı salladı.

Dakikalar geçer ve nefesimiz normale döner.

Bundan sonra ne olacağını anlamaktan acizim. Onu bir ay yatakta tutmak istiyorum. Ya da belki aylarla dolu bir takvim. Ama onunla tekrar yatmalı mıyım? Bu onu yönlendirmez miydi? Bunun sadece seksle ilgili olacağına karar verdik ve eğer içimde alışılmadık duygulardan oluşan bir heyelan yokmuş gibi davranabilirsem, belki buna bağlı kalabilirim...

"Evet." Kollarını boynuma doladı ve esneyerek arkasına yaslandı, kimsenin hak etmediği kadar uykulu ve muhteşemdi. "Evet, kesinlikle böyle seviyorum." Beni yanağımdan öpüyor. bir gagalama. Yanaktan. "Onaylamama yardım ettiğin için teşekkürler."

Ne olduğunu anlamadan kucağımdan indi, duşu kapattı ve yatak odasında gözden kayboldu. Bana yardım ettiğin için teşekkürler *onaylamak*? Burada tam olarak ne oluyor? Bilmiyorum ama kesinlikle öğreneceğim.

Ayağa kalktım ve hafifçe sağa doğru tökezlediğimde küfrederek kot pantolonumu tekrar yukarı çektim. Tanrım, gerçekten bana bir numara yaptı. Her yer. Göğüs kafesim bile acıyor. Yatak odasında ona katılarak, "Taylor," diye havlıyorum. bulma

zaten uzun bir tişört gibi görünen bir elbise giymişti. "Onaylamama yardım ettiğin için teşekkürler? Bu ne demek oluyor?"

Sorum üzerine burnunu kırıştırıyor, sanki cevabın açık olması gerekiyormuş gibi. Tanrım, o çok, çok güzel, üç orgazmindan sonra parlıyor. "Tam olarak ne dediğimi kastediyorum. Bana pasta satış komitesinin gelecekteki başkanımıymışım gibi davranmadığın için teşekkür ederim. Ne istediğimi bildiğim konusunda bana güvenden ve onu bana verdin. Bunu takdir ediyorum. Ama koşulsuz kabul ettik." Gözlerinde aldatma yok. Hile yok. Benimle kafa oyunu oynamıyor. Gerçekten ciddi. O banyoda zamanı ve mekanı neredeyse değiştiriyorduk ve o çekip gitmekle yetiniyor. Ve şimdi buradayım, hayatta bir kadın dileyen ilk erkek*köleydionunla* bir kafa oyunu oynuyor. Benim neyim var? Bu tam olarak istediğim şeydi. Kimse bağlanmadan veya incinmeden onu deneyimlemek. Hiçbir şey söylemediğimde, kaşını kaldırarak beni uyarıyor. "Hatırlamak?"

"*Evet ben hatırlıyorum* diye bağıryorum ama kulağa komik geliyor. Boğazımın nesi var?"

Devam ediyor. "İhtiyacım olanı isterken artık kendime daha çok güveneceğim."

"Olmayacak..." Gerisini söyleyemeden kendimi durdurdum.*Başka kimseyle böyle olmayacak.*Bunu yüksek sesle söylemek beni piç yapar. Ona bir ilişki teklif etmiyorum. Konu başka biriyle olmaya geldiğinde onun iyimserliğini nasıl mahvedebilirim? Gelecekte elini tutabilecek herkesin izini sürmeye ve onları hayvanat bahçesindeki aslan kafesine kapatmaya nasıl cüret edebilirim? Ve onlar yardım için çığlık atarken yutulmalarını izlemek mi?

buna hakkım yok

Onun üzerinde hiçbir

hakkım yok.

Tamamen uyuşmuş hissederek, onun yanımdan geçmesini izledim. Affedersiniz, diye mırıldandı.

"Jude'u bulmam gerek."

BÖLÜM 17

Taylor

One ayak diğerinin önünde. Merdivenlerden aşağı.
Bunu yapabilirim. Bir kaçamağa sahip olabilirim ve duygusal olarak alamam

dahil olmuş.

Evet yapabilirim.

Gözlerimin arkasında oluşan baskıyı veya göğüs kafesimden dışarı doğru çıkmaya çalışan baskıyı kabul etmeyeceğim. Bu saçmalık. O banyoya gerçekçi beklentilerle girdim, değil mi? Myles ciddi bir şey istemediği konusunda çok netti. Connecticut'tan bir özel okul öğretmenin bir ödül avcısıyla çıkması fikri tamamen *absürt*. Kendi kendime, şehveti sistemlerimizden çıkardığımız zaman, cinsel tercihlerime dair bir bakış açısıyla uzaklaşabileceğimi söyledim. Ve vay. Pazarlık ettiğimden çok daha fazla perspektifim var. Çok fazla.

Myles'la az önce yaptığım şeyi geçmişimdeki tuhaf, gösterişsiz seksle karşılaştınca gülmek zorunda kalıyorum. Yaşam alanına inen merdivenlerde tam orada gülüyorum. Myles'la seksin diğer deneyimlerimi sudan çıkaracağını hissediyor muydum? Evet. Maalesef tahmin etmemiştim

ödül avcısıyla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bin yıl geçse asla tekrarlayamayacağıma dair bu mutlak inanç. Asla.

Ancak durumla ilgili yapabileceğim bir şey yok. Olayı çözüp işine geri dönecek. Connecticut'a döneceğim. Tıpkı söylediği gibi. Bu yüzden bu konuda büyük bir kız olmam gerekiyor. Dize yok. Beklenti buydu ve hiçbir şey değişmedi. Myles'tan daha fazlasını beklemek için hiçbir nedenim yok ve beklemeyeceğim. Beraber uyuduk. İnsanlar her zaman birlikte uyurlar. Köstebek yuvasından dağ yapmayacağım.

O kesinlikle bir dağ olsa bile.

Büyük, güçlü bir doğa gücü.

Alt basamakta neredeyse tökezleyeceğim ve arkamda tıslayan bir nefes var.

Myles, tişörtü kaslı omzunun üzerine atılmış, merdivenlerden aşağı beni takip ediyor. Tabii ki peşimden geliyor. Ön kapıdan çıkması gerekiyor, değil mi? Omzumun üzerinden ona kibarca gülümsedim ama o sadece kaşlarını çattı. "Taylor-"

Evin ön kapısı açılıyor ve Jude içeri giriyor. Güneş gözlüğünü çıkarıp giriş masasına fırlatıyor. Beni görünce olduğu yerde kalakaldı.

Myles içini çekerek yanımdan geçti ve sonunda gömleğini giydi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye mırıldandı, kaşlarının arasında derin bir kırışıkla bana bakarken. "Mülkiyet kayıtlarında buldukların hakkında."

Başımınla onayladım. "Tamam aşkım."

"Hemen dışarıda
olacağım." "Tamam
aşkım."

Çok açık bir şekilde beni sarsmak istiyor ve neyi yanlış yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Keskin bir küfürle ön kapıya doğru ilerliyor. Ancak Jude, Myles'ın daha fazla ilerlemesini engellemek için elini göğsüne koyarak yoluna çıktı. "Kız kardeşimin kafasında neden sargı olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Myles hakkındaki karmakarışık düşüncelerimin ortasında, bu sahnenin Jude'un bakış açısından nasıl görünebileceğini anlayamadım. Myles peşimden gelirken, asık suratlı tabiatı tüm gücüyle sergileniyor. Kafamda bir bandaj var ve muhtemelen bir musonda ellerim ve dizlerimin üzerinde sürünmüş gibi görünüyorum. Ağabeyimin ya da herhangi birinin bembeyaz olduğunu gördüğümde emin değilim ama ne düşünüyorsa hemen temizlemeliyim.

"Jude-"

"Kız kardeşime vurursan," diyor Myles'a. "Seni öldüreceğim."

Ah hayatım. Aralarına girmek için ileri doğru koşuyorum. "HAYIR. Jude, o..."

"Taylor'a ben vurmam." Myles avuçlarını kaldırdı ve Jude'un gözlerinin içine baktı. Tamamen sakın. Ağabeyimin endişesini küçümsememek ya da yapacağından korkar gibi savunmaya geçmemek. "Asla Taylor'a vurmam. Emin olmak için iyi bir kardeşsin."

Jude hızla nefes veriyor, göğsü birkaç santim düşüyor. Sanki bir transtan çıkıyor. Ama Myles bekler ve ellerini indirmeden önce sözleri bir baş sallaması ile onaylanır. "Ne oldu?" diye soruyor Jude, yaklaşıp bandajı inceleyerek.

"Özeti bir daha duyamıyorum," diye gürledi Myles, telefonunu çıkarıp evin ön tarafına doğru uzun adımlarla yürürken. "Dışarıda olacağım."

Jude arkasından bakıyor. "Muhtemelen gidip özür dilemeliyim."

"Hayır," diyorum, ödül avcısının kapı çerçevesinin altına eğilmesini izleyerek. "Ona ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bu çok hoş değil mi?"

"Evet, öyle," diye onayladı Jude bir saniye sonra. "Bir şey olursa, benimle gurur duyduğunu düşünüyorum."

"Ne güzel değil mi?"

"Bunu zaten söyledin T."

"Yaptım mı?" Telefonu kulağına dayamış Myles'ın verandada yürüyüşünü izlerken boğazımda bir çentik oluştu. "Bu kafa travması olmalı."

Ağabeyime yapılan saldırıyı olabildiğince az duygu ile detaylandırıyorum. Onu üzmenin anlamı yok. Yine de bir şekilde, ben bitirene kadar hâlâ kurabiyelerini fırlatmanın eşiğinde gibi görünüyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Daha kötü olabilirdi."

Jude, Saçını bir yumruk yapıp başının üstünde tutarak, "Bu işe bulaşmana izin vermemeliydim," dedi. "Her zaman beni kolluyorsun ve bu benim iyiliğime karşılık verme şansımdı ve ben neredeydim? Sahilde uyumak."

"Bu iyi! Bu senin tatilin.

"Onun*bizim*tatıl, Tay-"

Bir araba evin dışında durmak için çılgık atıyor. Ardından birkaç araba daha fren yaptı, motorlar durdu. Bir sürü konuşma ve bağırma başlar. Sanki bir portal açılmış ve bir kalabalık başka bir boyuttan silkelenmiş gibi.

Derin bir ses diğerlerinden sıyrılıyor.

"Oh hayır." Jude'un gözleri kayarcasına kapanır. "Tanrım, gerçekten geldi." "Ne?" Ön kapıyla kardeşim arasında bir bakış paylaştım.

"DSÖ?" "Dante."

"Dante*Burada?*"

"Evet."

Kollarımız bağlı, yavaşça ön pencereye doğru ilerliyoruz ama görüşümün çoğunu Myles'a ait çok kaslı bir sırt engelliyor. "Bütün bunlar da ne?" bağılıyor.

Myles, dedi Jude, pencere ekranından ödül avcısının sırtına hafifçe vurarak. "Sorun değil. O bir tehdit değil." Ağabeyimin sesi bağırmaya dönüşüyor. "O sadece inatçı!"

Dante, "Beni görmeyi sebepsiz yere reddeden sensin," diye karşılık veriyor - ve buna engel olamıyorum - göğsüme erimiş çikolata gibi sıcaklık yayılıyor. "İçeri geliyorum."

Myles, ses tonunda elik gibi bir ton olmasına rağmen, "İtiraz ediyorum," dedi ağır ağır. "Taylor?"

"Evet?"

"Hayalet Beş filmindeki çocuk neden verandanda?"

Ekranın içinden gergin omuzlarına masaj yaptım ama omuzları beton kadar sertti. Onu tanıyoruz. Jude ile büyüdü. Onlar en iyi arkadaşlar."

"Biz?" Dante'nin bedensiz sesi geliyor. "En iyi arkadaşımın benden kaçmaması gerektiğine eminim. Öyle ki, bir katilin firarda olduğu bir yerde tatil yaptığını öğrenmem için onu haberlerde görmem gerekiyor."

"Haberlerde?" diye tekrarlıyor Myles, omzunun üzerinden bize karanlık bir bakış atarak. "Bu adam ne hakkında konuşuyor?"

Dante boğazını temizliyor. "Bunu içeride yapabilir miyiz? Beni birkaç pap takip etti.

"Bırak onu, Myles," diyorum. "O güvende."

Myles, "Burada bir sürü insan var, Taylor," diye yanıtlıyor. "Pencereden uzaklaş."

Jude ve ben geriye doğru birkaç dev adım atarak bizi oturma odasıyla mutfak arasında bıraktık. "Tamamlamak."

Ön kapı açılıyor ve Dante karşınızda. Ama hatırladığım biraz garip, sessizce yakışıklı çocuk değil. Hayır, duygulu kahverengi gözleri, gece yarısı saçları ve kare, film yıldızı çenesinde saat beş gölgesi olan daha uzun, daha kalın, daha güçlü bir versiyonu. Dönüşümü beklemeliydim. Ne de olsa Phantom Five filmlerinin ikisini de sinemalarda izledim. Onun bir gökdelenden atlayıp bir uçağın kanadına inişini, altı metrelik bir robotla dövüşmesini ve... sevişmesini izledim. Hatırladıkça yüzüm biraz ısınıyorOikinci filmde bir sahne En sevdiğim aktrislerden birinin oynadığı güzel kötü adamla nefret ettiği seks. Dante'ye gerçek hayatta nasıl biri olduğunu sormadan önce dilimi ısırdım. Çünkü

benim anım değil Benim buluşmam değil. Kesinlikle Dante ve kardeşime ait ve o*Olumsuz*ne bekliyorum.

Dante'nin Jude'a pul pul demesini bekliyorum. Jude'un esprili bir karşılık vermesini, saçını savurmasını ve tüm bunları arkadan tokatlayıcı bir kucaklamayla bitirmesini bekliyorum. Bunun yerine, Dante kapının hemen içinde durur ve Jude'a kaşlarını çatar.

Dante, "Kahretsin, yaşıyorsun," dedi. "Bunu bildiğim iyi oldu."

Jude gözlerini devirdi. Tanrım, Dante. Filmler için biraz dram saklayın. "Bunu telefonda kolayca yapabilirdik."

Abim kollarımızı çözüyor ve topallayarak buzdolabına doğru ilerliyor. "Lütfen yerleşip bir bira içer misin-"

"Neden topallıyorsun?" Dante'nin altın kahverengi derisi biraz renk kaybeder. Arkasından eve yeni girmiş olan Myles'a döndü. "Jude nasıl incindi? Onların koruması olman gerekmiyor mu?"

Myles, bir dizi kamera flaşıyla kapıyı tekmeliyor. "Lanet olsun." Beni uyaran bir bakışla mızraklıyor. "Siz ikiniz ne zaman haberlerdeydiniz?"

Ödül avcısıyla ilk kez tanışan biri için kişiliği güçlü görünebilir. Veya agresif. Ama bana değil. Kaşları arasındaki endişe çizgisini ve yutkunamıyormuş gibi görünmesini tanıyorum. Bu adamın işini çok daha zorlaştırdık ve yumruklarla yuvarlandı. Bizi savunmasız bırakabilirdi. Elbette, bağıriyor ve küfrediyor ve vücudunda incelikli bir kemik yok, ama o... harika bir pislik. değil mi o*Benim*Pislik.

Aman Tanrım. Zor durumdayım.

Topallamanın sebebinin bu adam olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, diye mırıldandı Dante, kollarını süper kahraman göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Ve o an içimde neler oluyor bilmiyorum. Sadece onu kaybediyorum.

Bu beş dakika içinde birinin Myles'ı bize bedensel zarar vermekle ikinci kez mi suçlaması? Evet. Evet öyle. İçimde bir koruma şofbeni kabarıyor. Özellikle de Myles'ın sıradanlıktan çekindiğini gördüğümde

suçlama. O taştan yapılmadı. O bir koruyucu. Dünyaya sunduklarına rağmen iyi bir adam. Zırhı kaç darbeye dayanabilir?

Kendi niyetimi anlamadan önce, bir kasırğa gibi odanın karşısındayım. Myles'ın elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetleyip birleşik ellerimizi göğsüme yakın tutuyorum. "Bu adam işinde çok iyi. Ne yazık ki Jude'u bir denizanasından koruyamaz. Otopallamasının nedeni bu..."

"Onu ciddi bir şekilde suçlamıyordum..." Dante pişmanlık duyan elini kaldırarak söze başladı.

"İyi ki yaptın." Myles'ın yanına iyice yaklaştım. "Senyaptı. Ve bunu hak etmedi. Evet, kocaman bir pislik gibi görünüyor, ama yumuşak bir merkezi var, biliyor musun? Dante'nin başını sallamasını bekliyorum. "Bana elini kaldırmadan önce gözlerinin arasına bir mermi yerd. Bunlar daha önceki kesin sözleriydi. Jude için de aynı şekilde hissediyor.

"Değilbire bir aynıAynı şekilde, Taylor, diye mırıldandı Myles, Jude'a omuz silkerek. "Kişisel bir şey değil."

"Çok kötü." Jude iki bira şişesinin kapağını açıp üçümüzü işaret etmek için kullanıyor. "O pornoyu ben de gördüm."

Dante, "Aman Tanrım," diye içini çekti ama dudaklarının kenarı kıvrılıyordu. "Hiç değişmemişsin."

Jude'un ifadesi değişmiyor. "Bu bizden biri yapar."

Film yıldızının gülümsemesi düşer. O ve Jude tekrar birbirlerine bakmaya başlarlar ve Jude topallayarak yerde topallayıp arkadaşına bir bira verdiğinde bile durmazlar. İlk kimin göz kırpacığını görmek için bekleyen iki sokak kedisi gibiler.

"Konuşmaları için onları bırakmalıyız," dedim, Myles'a bakarak - ve onun çoktan bana kaşlarını çattığını görünce şaşırdım. Kızgın değil. Daha meraklı veya şaşırmış.

"Büyük pislik, ha?"

"Sıfırladığın kısım bu mu?"

"Hayır," dedi sessizce, yüzümün yan tarafını avuçlayarak. Başparmağının elmacık kemiğimi sıyrmasını hayranlıkla izliyordum. "Öyle değil."

"Ah?"

Homurtu. "Polisin Evergreen Şirketi'nden bana geri dönmesini bekliyorum. Bir saat kadar sürebilir." Başını sallıyor. "İzlemem gereken birçok ipucu var, ama ben sadece dondurmanı nasıl hiç almadığını düşünüyorum."

Bir erkeğe dört günde aşık olunabilir mi bilmiyorum. Ama öyleyse, Myles Sumner ile bu başarıyı sağlam bir şekilde başardığımı düşünüyorum. Ve artık çok dik bir düşüşe doğru gitmiyormuşum gibi davranmak da yok.

BÖLÜM 18

Myles

I dondurma için onu Falmouth şehir merkezine geri götürmeyin. Bunun hiç şansı yok. Üç kez ikiye katladıktan sonra Takip edilmediğimizden emin olmak için bizi Taylor's Elantra'daki Wood's Hole'a götürüyorum. Umarım kimse onu öldürmeye çalışmıyordur.

Dondurmacıya girdiğimizde, “Her şey. Ona her şeyden birini ver. Ona her çeşitten bir kaşık almak istiyorum. Kahretsin, ona tüm dükkanı satın alıp önüne onun adının yazılı olduğu bir tabela asmak istiyorum. Bu, yakında ayrılacağım için iyiye işaret değil. Hiç de bile. Kaderin çılgınca bir cilvesi ile, güreş mahkûmları ile dövüşmekten, motel odalarındaki kurşunlardan ve hemşire yaralanmalarından kaçmaktan, bir dondurma randevusunda bu kadının elini tutmaya kadar gittim. Tanrı aşkına buraya nasıl geldim?

Daha da önemlisi, kendimi ve Taylor'ı geçici olarak düşünmeye nasıl geri dönebilirim?

Durumla ilgili ne kadar mantık yürütürsem yürüteyim, bunu yapamayacak gibi görünüyor.

Bize karşı çalışan bu kadar çok faktör varken bu delilik. Yolda yaşıyorum. Connecticut'ta istikrarlı bir rutin içinde. o istiyor

koca ve çocuklar.

Ve bunu kesinlikle istemiyorum. Kesinlikle hayır.

Ama öne doğru eğilip bardağın diğer tarafındaki dondurma yığınlarına gülümserken, belki...*Belki*Sadece hayal etmeme izin verdim. Omuzlarımda bir çocukla, kirli parmakları saçımda bu yere girmemiz. Taylor, fırında başka bir çörekle.

Hamile, çünkü onu öyle doğurdum.

Görüntülerden uzaklaşmam bir dakikamı alıyorOakla getirir. Tamam aşkım. Bir andan çok daha uzun.

Her zamanki gibi sevişip bunu şansa bırakır mıydık? Yoksa o...onu hamile bırakma niyetiyle sevişir miydik? Tanrım. Olurdu...

Ne kadar tatmin edici olacağını düşünmeyin. Geldiğimde gözlerinin içine bakmayı ve bunun fiziksel zevkten öte bir amaca hizmet ettiğini bilmeyi düşünme. Kalçalarını daha sıkı sardığını, kalçalarını kaldırdığını ve sağlıklı yüzücülerim için beni övdüğünü düşünmeyin.

Sağlıklı olmadıkları sürece.

O zaman bir doktora görünmemiz gerekecek. Tüm doğurganlık işini yap- Sevgili Tanrım, bir doğurganlık doktoruna nasıl gittim?

Dondurmacıya geri dön. Omuzlarımda bir çocuk var. Muhtemelen bir Red Sox formasıyla. Taylor hamile olduğu için, muhtemelen canı çok çekecek ve her zamanki karamelasından başka bir şey sipariş edecek. Çocuğumuzun yüzünü silmek için çantasında fazladan peçete olurdu. Eve döndüğümüzde şişmiş ayaklarını ovmaya söz verirdim.

Ev.

Bu neye benzerdi?

Myles. Taylor'ın sesi düşüncelerimi böldü. Bana komik bakıyor. "Beni duydun mu? Kurabiye hamuruyla devam etmek mi yoksa çok üstün karamelayı denemek ister misin diye sordum.

"Kurabiye hamuru," boğazımdaki karıncalanmayı idare ediyorum. Cüzdanıma uzanmak için elini bırakmam gerekiyor ama dondurmanın parasını öderken bir an önce tekrar alabilmek için gözüm üzerinde olsun. Elini tutmayı çok seviyorum. Ağabeyinin arkadaşına karşı onurumu savunmasından hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim, her ne kadar göğsüme... kum elemek gibi hissettirse de. Birisi benim adıma böyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Ağabeyim muhtemelen benim hakkımda güzel bir şey söyleyen son kişiydi. Yüksek sesle.

Ve üç yıldır ilk kez birdenbire Kevin'i aramak istedim.

Onu aramak, ona Taylor'dan bahsetmek ve onun hakkında ne yapmam gerektiğini sormak istiyorum. Kocasıyla kendi iniş çıkışları vardı, değil mi? Muhtemelen bana bir fikir verebilirdi. Gerçekten, onunla konuşmak istiyorum... nokta. Ailem de. Eski meslektaşlarım. Yoldayım, üç yıldır uyuşmuş durumdayım ve çözülme etkisini kaybediyor.

Bir düzeyde, bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Yanımda duran kadın benim için çok iyi. Derinin altına girdi, bana meydan okudu, kimseyi ilgilendirmemiş gibi beni tahrik etti. Şimdi bana olan bariz inancı beni kendimi, hayatımı ve eylemlerimi incelemeye zorluyor.

Sadece bunu yapmak istediğimden emin değilim.

Geçmişle yüzleşmeye ve üstesinden gelmek için çalışmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Kasanın arkasındaki genç kız bana bozuk para veriyor ve ben de onu bahşiş kabına atıyorum. Bir elimde dondurma külahı, diğer elimde Taylor'ın eli dükkândan çıkıyoruz.

"Çok sessizsin," diyor, dilini tereyağı sarısı kaşıқта yavaşça gezdirirken, benim parmaklarımı onunkine kenetlememe neden oluyor. "Davayı düşünüyor musun?"

"Evet," diyorum çok hızlı.

Tanrı, hayali doğurganlık doktorları planladığımı öğrenmesinden korusun. Hangisi kesinlikle *Olumsuz* gerçekte olacak. Hayal gücüm sandığımdan çok daha canlı.

"Evet... Arkasında kim olabilir Evergreen Corp.'u düşünüyorum." Taylor için bir tehdit olmadığından emin olmak için çevremizi, park etmiş arabaları, kapı girişlerini, yoldan geçenlerin yüzlerini tarıyorum. Evden ayrıldığımızdan beri, uğursuz görünen bulutlar tepemizde hareket etti, bu yüzden sokakta çok az insan var. Dükkan sahipleri kaldırımdan sandviç panoları sürüklüyor, lokantalar içeri giriyor. Yağmur yağacak.

Taylor, benimle aynı anda bunun farkına varmış gibi görünüyor ve arabasını beş blok ötedeki belediye arazilerinden birine park ettiğimiz yere doğru daha hızlı yürümeye başladık. Tepemizde bir gök gürültüsü olup da yağmur yağmaya başladığında, ancak bir blok kadar ilerlemiştik. İlk başta hafif, ancak yavaş yavaş sağanak yağışa dönüşüyor.

Ah oğlum. Dükkada sadece ikimizin olmasına şaşmamalı, dedi Taylor, konisini düşen yoğunlaşmadan korumak için elimi bırakarak. "Arabaya doğru koşalım mı?"

"Birlikte *Kafa yaralanması*? HAYIR."

"Kafa travması için başka neyin kötü olduğunu biliyor musun? Bağırılıyor."

Yan sokakta bir Katolik kilisesinin girişini görüyorum. Elimini sırtına koyarak onu o yöne yönlendirdim. "Üzgünüm."

İkiye katlıyor ve yağmurla kayganlaşmış kaldırımda neredeyse kayıyor. "Oh Balım! Özür diledin!"

Bal?

Midemde aynı anda binlerce fırlıdak dönmeye başlıyor. "Buna alışma," diye mırıldandım, göreve bağlı kalmaya çok çabalayarak Taylor'ı hastalanmadan ve neredeyse beyin sarsıntısı geçirmeden önce kötü hava koşullarından kurtarmak. Bana sırtırken ve ıslak tişört yarışmasının galibi gibi görünen bir şeye hızla dönüştüğünde bunu başarmak pek kolay değil. "Yağmurun geçmesini burada bekleyeceğiz."

Ağır ahşap kapıyı ölçüyor. "Açık olduğunu mu düşünüyorsun?" "Her zaman açık."

"Ah." Onu karanlık bir girişe götürüyorum. Kilise nefinden gelen loş bir parıltı var ama mekanın hızlı bir şekilde taranması içeride kimsenin olmadığını belirliyor. Antreye döndüğümde, Taylor kapının yanındaki taş duvara yaslanmış, gölgede dondurmasını yalıyor. Dışarıdaki şiddetli yağmur küçük alanda yankılanıyor, hafifleme belirtisi yok. Farklı bir dünyaya girmiş gibiyiz. Sadece ikimiz.

Çok geç olmadan kendinizi kaptırmayı bırakmalısınız.

Şundan bir ısırık almama izin ver, dedi, beni bu rahatsız edici düşünceden uzaklaştırarak. cilveli. Flört mü ediyor yoksa ben mi hayal ediyorum? "Ve benimkinden bir ısırık deneyebilirsiniz."

Bir an için bu öneriyi cinsellik olarak yorumladım. En azından elimdeki dondurma külahını hatırlayana kadar. Ona yaklaşırken kurabiye hamurunu ağzına götürüyorum, yalayınca taşaklarım çekişiyor, sonra dişlerini içeri geçirerek arkasında hanımefendi büyüklüğünde bir ısırık bırakıyorum. "Mmm." İrkildi. "İyi ama birden fazla lokma için fazla zengin."

"Hafif."

Gülüyor, alçak sesle ve müzikal. "Sıra sende," diye mırıldandı, dondurmasını ağzıma götürürken. "Katolik kiliselerinin her zaman açık olduğunu nereden biliyorsun? Katolik mi yetiştirildin?"

Karamelalı dondurmasından o kadar büyük bir ısırık aldım ki nefesi kesildi. "Evet, bu çoğunlukla anneme bağlıydı. Her pazar bizi sürükledi. Bize yakalı gömlekler giydirdi ve ardından vaazı özetledi. Ayın sırasında onu dinlemediğimizden şüphelendiyse, sonrasında arkadaşlarımızla beyzbol oynayamadık.

"Annen tam bir baş belası gibi."

"O." *Sana bayılırdı. Herkes yapardı.* "Büyürken kiliseye gitmedin mi?"

"Ailem çok seyahat ettiği için arada bir Noel'de. Hak ettiklerine kavuşamadılar...temelyaşadığımız toplumda. Onlar her zaman biraz tuhaf olanlardı. İnsanlar ya kötü olduklarına karar verdiler

ebeveynler hayatlarını sürekli riske attıkları için ya da bloğun aşağısındaki iki sanat haçlısı tarafından basitçe korkutuldular.

"Bu, senin ve Jude'un da ayaklarınızı yere basmakta zorlandığınız anlamına mı geliyordu?" "Ben belki. Ama Jude'u değil. Gittiği her yerde arkadaş edinir. İnsanlar

her şeyi bir kez deneme yeteneğine doğal olarak ilgi

duyuyor." "Elbette. Ama ona bu güveni veren sensin."

Dondurması ağzının yarısında duraklıyor. "Ne?"

Jude. Ailen meşguldü, değil mi? Onu sen büyüttün. Ve şimdi..." Şaşkınlığından biraz şaşkına dönerek külahımı ısırđım. Ona ne söylediğimi zaten bilmiyor mu? "Hala onun en büyük destekçisisin. Onun havalı olduğunu kabul edeceğim. Onu sevdim. Ama sen gökkuşaklarına sıçıyormuş gibi davranıyorsun, Taylor. Kendine olan güveni ve cesareti senden geliyor."

"Aman tanrım." Korkuma göre, gözleri yaşlarla dolu. "Söyleyecek ne güzel şey."

"Bu... ben sadece doğruyu söylüyorum." Barajı bir hıçkırıkla kırılır. "Aman Tanrım."

Bana burnunu çekti. "Kilisede böyle küfretmen mi gerekiyor?"

"HAYIR. Lütfen anneme söyleme."

Şimdi gülüyor. Bu lanet olası bir tenis maçı izlemek gibi bir şey ama oyuncuların neon yeşili bir top yerine benim kalbimi kullanması dışında. Birbirimize bu kadar uzun süre bakarken, tam olarak kaç çocuk sahibi olmayı planladığını sormak üzereydim ki, kendimi silkeledim. "Dondurmanız bitti mi?"

"Ah." O da bölgeyi terk etmiş görünüyor. "Evet."

Hızla eriyen külahı elinden alıp benimkiyle birlikte girişin diğer tarafındaki çöp tenekesine atıyorum. Ona döndüğümde, şimdiden derin nefes almaya başlıyorum, çünkü bir şey olursa, yağmur daha da şiddetlendi ve biz bu küçük karanlık odada dünyadan kopmuş durumdayız ve ellerim onun pürüzsüz, çıplak teninde olmak için can atıyor. Almadan beş dakika dayanabilirdim

fiziksel ama elma kokusu yağmura ve doğal tatlılığına karışıyor, ağzımı kurutuyor. Sanki daha yüksek bir güç -ironik bir şekilde- kontroldeymiş gibi ona doğru çekiliyorum ve o da yarı açık gözlerle yaklaşmamı izliyor, sırtı duvardan çok hafif kavis yapıyor. Kollarım başının üzerindeki duvara, benim ağzım onunkinin birkaç santim yukarısına gelene kadar yürümeye devam ettim.

"Daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim, senin yumuşak bir merkezin var," diye fısıldıyor. İçimdeki o fırladıklar yine delirmeye, çılgınca dönmeye başlıyor.

"Hayır, bilmiyorum."

Avuçları göğsümde geziniyor. "Evet yaparsın." Bu dokunuş aşağı, aşağı, karnımın üzerinden geçiyor ve kot pantolonumun çitçitlerini çıkardığı yere kadar iniyor.*Kahretsin.* Bu oluyor. "Tanıştığımızda, birinin bana sert davranmasına ihtiyacım vardı. Belki de tam tersine ihtiyacın var." Eli kot pantolonuma giriyor ve tüy kadar hafif bir dokunuşla sikimi okşuyor. Sadece parmak uçlarını sıyrıyor. Yine de dökülmemek için azı dişlerimi birbirine sürtüyorum. "Belki sana yavaş ve tatlı verecek birine ihtiyacın vardır. Yani buna muktedir olduğunu biliyorsun. Yani bunu hak ettiğini biliyorsun."

Başımı sallıyorum. HAYIR.

Neden bilmiyorum ama izin veremem *O*ısırmak.

Her nasılsa, bu kadınla yavaş ve tatlı olmanın, sert ve kaba olmaktan daha yıkıcı olacağını biliyorum. Yine de silahımı çıkarıp en yakın çıkıntıya koyuyorum.

Taylor. Sesim neden pürüzlü?

"Haydi *Kahretsin.* "Hı hı."

"HAYIR?"

Kot pantolonumun V kısmında duran ereksiyonumu bırakıyor ve yavaşça, Tanrım, çok yavaş, elbisesinin yanlarını yumruklarının arasına alıyor, kumaşı beline kadar çekiyor ve orada bırakıyor. Çıplak kalçalar. Kalçalar. onu kedi *O*çok daha yakın... ve kırmızı dantelli külotla kaplı.

Bağlama külotu giyiyor.

Bir kilisede.

"Onları sadece senin için giyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Yüzümü başının sağındaki taş duvara yasladım ve inledim. Beni tekrar otuzbir çekmeye başladığında daha yüksek sesle, eli eziyet verici bir şekilde metodik bir ritimle hareket ediyor ve kalçalarım ona ayak uyduruyor, gıcırıyor, yuvarlanıyor.

Felç. Duraklat. Felç. Duraklat. Çok aydınlık. Yine de hırıltılı nefesim, bir antrenin bu taş yankı odasındaki surround ses hoparlörlerinden geliyormuş gibi geliyor.

Bana ne yapıyor?

"Beni güvende ve korunmuş hissettiriyorsun," diye fısıldadı önce çeneme, sonra da dudaklarıma. "Ama aynı zamanda kendimi koruyabileceğimi hissettiriyorsun. Bu harika değil mi? Çeneme öpücükler bırakıyor. "Harika değil misin?"

Bunu hissediyor.

Sikimin onun övgüsüne nasıl şiştiği. Tam orada, elinde. Tanrı biliyor ya ben de hissediyorum.

Daha önce kabul ettim. Bu kadının hayranlığına ihtiyacım olduğu gerçeği. Onun güveni. Ve doğama rağmen bana bunları vermesi çok cömert. Davranış şeklim. Her şeyi gördü. Beni şu anda herkesin gördüğünden daha net görüyor, beni ellerinde macuna çeviren bir büyü okuyor. Canım pahasına duvara tutunuyorum, her seferinde yumruğunun bir kaymasıyla beni mahvetmesine izin veriyorum. İçinden ona homurdanmak, iltifata ya da övgüye ihtiyacım olmadığını söylemek için kıkırdayan bir dürtü var. Ama görmezden geldim, dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve bundan sonra ne söyleyeceğini duymayı bekledim.

Tamam, kolumu бүк. başlayacağım

"*senin*anılmaz," diye patlıyorum. Bunun için herhangi bir ödül kazanmıyorum, ama hoşuna gidiyor. İnanılmaz ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor ve beni daha çok pompalayarak tıslamama neden oluyor. "Geceleri seni özleyorum. Sen uyurken."

Göğsü daha hızlı kabarıyor. "Siz yapıyorsunuz?" "*Evet.*"

Bu kabuller kötü bir fikir. Beni kıcımdan ısırarak için geri gelecekler. Ama bu kadına kafamdaki düşünceleri söylemek çok iyi hissettiriyor. Kafamdaki her şeyi onun ayaklarına bırakabilirdim ve o her şeyi daha iyi hale getirirdi. Bu gerçek betondan inşa edilmiştir. Ona olan hislerim daha da katı. Titanyum. Artık bunun etrafından dolaşmak yok.

Taylor parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını benimkilere değdiriyor. İçimdeki her şey beklentiyle yarışıyor. Hiç ama hiç böyle olmamıştı. Yüzde bir bile değil. Tanrı'ya yemin ederim ki, sonunda beni tamamen dudağımdan öptüğünde, bir saniye daha beklemek zorunda kalarak ölecektim. Yine de beni yapmıyor. Tatlı, karamela aromalı ağzını açtı ve alaycı bir yalamayla dilimi içeri davet etti. Ve aç bir şekilde başımı sağa çevirerek ve ona belli bir açıdan yaklaşarak dillerimin kaygan yolculuğuna inleyerek gidiyorum. Öpücük, yaptığı diğer her şey gibi yavaş ve kapsamlı bir tuzaktı ve ben ona izin verdim. Bana sahip olmasına izin verdim. Ruhumu imzalıyorum, noktalı çizgiye imza.

"Tatlım," nefes nefese alınma yaslanmak için ayrıldım.

Ne için soruyorum?

Obilir. Obilir.

Sağ bacağı kalkıyor ve kalçamın etrafında kıvrılıyor. Boy farkımızla kolay değil. Sol bacağı hâlâ ayak başparmağında dengede. Bu yüzden kollarım onu desteklemek için otomatik olarak duvardan düşüyor. Sol kolu kıcının altında çubuklu. Sağ eli ıslak tişörtün içinden göğüslerini tutuyor, çakıllı göğüs uçlarını boğuyor. "Külotumu yolumdan çek," diye düzensiz bir şekilde fısıldadı ve başka bir öpücüğün içine daldı. Şimdi sağ elim için değerli bir iş var. Parmaklarımı göğüslerinden kalçalarının birleştiği yere kaydırarak, orayı ortaya çıkarmak için acelelele vücudundaki kırmızı ipeği neredeyse yırtıyorum.*o yerbu* şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha çok evim gibi hissettiriyor.

Ve beni uzun, şehvetli dudak ve dil kıvrımlarıyla uyuştururken, aletimin başını girişine sürterek ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin veriyor. Ne kadar azgın.

"Siktir, bebeğim, bu çok yumuşak."

Öpüşmemize başını salladı. İçini hissetmelisin, dedi, alt dudağımı dişleriyle kazıyarak. "İstemek?"

İyi tanrı. Taylor benimle dalga geçiyor.

Bana düzüşmek isteyip istemediğimi sorarken kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Hayır. Hayır, seviş.

Olan bu değil mi? Olmalı. Çünkü bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Ona milyonlarca görünmez iple bağlıyım. Her nefesi, kalçasının her hareketi ve vücudunun her titremesi ona bağlıydı.

"Evet," diye boğuk bir sesle, külotunu biraz daha yana çekerek, aletimi yumruğuna sokarak, beni içeri sokması için yalvararak başardım. *Tam orada.* Bunu kendim yapabilirdim. Onu bu kahrolası duvara fırlatabilir ve cesaret verici çığlıklarının saniyeler içinde kırışlerde yankılanmasını sağlayabilirim. Ama bunun iyi hissettirmedeğini iddia edemem. Mükemmel. Bu yavaş işkence. Beni düşünmeye, tadını çıkarmaya, kafamın içinde kaybolmak yerine var olmaya zorluyor - ve o bunu benden hak ediyor. "Lütfen," diye homurdandım, ağızlarım kızarmıştı. "Cebimde prezervatif."

Gözlerimin içine bakarak folyo paketi buldu, yırtarak açtı ve beni sardı. O kadar yavaş yavaş yarı çılgına dönüyorum ki, o sırada aletimin ucunu son bir kez ıslanmış kıvrımlarının arasından geçiriyor, sonra beni deliğine bastırıyor. Kahretsin, titremeye başlıyorum. Sorumlulukla, heyecanla. Ya da belki sadece olan şey güçlü olduğu ve vücudum buna göre hareket ettiği için. Göğsümde meydana gelen tektonik kaymaya karşılık geliyor. Yüzümü tatlı boynuna gömdüm ve uzun ve yüksek sesle inledim, bu sırada o benim birkaç santimimi daha ekledi, yumruğunu göğsüme doladı.

şaft, beni çalıştırıyor, kalçaları yavaşça dönüyor, ıslak sesleri yağan yağmura karışıyor.

Nefes almakta zorlanıyoruz ve henüz itmedim bile. Ve İsa, istiyorum, beni*htiyaç*ile. Taşaklarım şişti ve zonkluyor. Ama beni bu büyüünün tuzağına düşürdü. Bu kadın, bu mükemmel kadın beni içine sokuyor, dudaklarımı usulca öpüyor, birkaç saniyede bir geri çekilerek gözleriyle bana bir şeyler iletiyor. Sonunda yüksek sesle dile getirdiğinde ve beni mahvettiğinde mesajı çözmeye çalışıyorum.

"Her yerde derinlerdesin." Sesi tiz, nefes nefese. Hâlâ gereksiz yere külotunu tutup yanlara doğru çekiştiren sağ elime uzandı ve düzleşmiş avucumu göğüslerinin arasına yerleştirdi. "Sadece bacaklarımın arasında değil."

ne olduğunu bilmiyorum. Sanki ona rastladım, onu taş duvara sıkıştırdım, nefes alıp boynuna verdim. Bana ona ulaştığımı söylüyor. ona ulaştım Bu bir mucize olduğu kadar ürkütücü. "*Taylor.*"

Elim kendi kendine hareket ediyor, diğer bacağını çekip kalçalarımaya çalışıyor. Kalçaları beni sıkıca sararken, artık yavaşlamak olmayacak. Ele geçirilmiş gibi sevişeceğiz. Ama hayır, hayır, izin vermiyor. Parmaklarımı dizinden kaldırdı ve başını salladı, bunun yerine kalçalarını alaycı, dayanılmaz derecede sıcak hareketlerle kaygan amına girip çıkardı. Yavaş. Yavaş. İnçlerim dışarı kayıyor, sonra onları kahrolası kabzasına kadar çalıştırıyor, duvarlarını etrafıma kenetliyor ve eziyor. Hepsi gözlerimin içine bakarken.

Ve pes ediyorum.

Onunla sevişiyorum.

Parmaklarımı nemli saçlarına kaydırıyorum ve kaygan amcığının her yukarı ve aşağı yolculuğunda ürperiyorum. Benim johnson yukarı ve geri aşağı, aşağı.*Kahretsin.*Bu çok iyi. Sol kolumla onu yukarda ve dengede tutuyorum ama o hâlâ sol ayağının ucunda dikilmiş, bana sürtünüyor.

sağ bacak belime sarılıyor. Sadece gidişini izleyerek gelebilirdim. Hayatım boyunca beni kesinlikle düzdüğüne tanık olmak, ruhum sıkıca onun elinde.

Burada ne kadar kontrolü elinde tutmaya çalışsa da gözleri kararmaya başlıyor, nefesi titriyor. "Ben..." Ellerini tişörtümün önünde yumruk yaptı ve sürüşünün hızı bir derece artarak neredeyse dizlerimi küle çeviriyordu. "Üzgünüm, sadece mükemmel bedensin. Sadece... biraz fazla büyük. Biraz incitecek kadar ama fena değil."

Beni mahvettin.

Hayır. Hayır, ben zaten mahvoldum.

Bu başka bir şey. En temel isteklerime dokunuyor ve zirveye çıkmamak için yapabileceğim her şey bu. O kışını taş duvara çarparak, iyi, derin bir pompa ve patlama. Benim için de doğru bedensin, Taylor. Biraz fazla rahat, ama vurduğum için kendimi suçlu hissetmeme yetecek kadar değil.

Ağlıyor, başı geriye düşüyor.

Ellerimi poposuna indirdim ve onu daha yükseğe çektim, kabaca, o beni becerirken, giderek çılgınca hareketlerle kalçalarını yuvarlarken, dişlerimi ağzında gösteriyordum. "Gidip gitsek bile, yine de birbirimize ait olacağız." Savunmasız yeşil gözler benimkilere doğru kalkıyor ve kalbim acıyla çarpıyor. "Yapmayacak mıyız?"

"Evet.*Evet.*"

"Benim için önemlisin."

"Taylor," diye tısladım.

Ağzı boynumun her yerinde. Sen büyük, tatlı ve gururlusun... Sözcüklerin akışını durdurmak için ağzımı onunkilere bastırdım. Onları duymak istemediğimden değil. Derinlerde bir yanımla onlara ihtiyaç duyduğu için değil, onları arzuladığı için değil, durduğum yerde parçalanmak üzere olduğum için. Ya beni öldürüyor ya da hayata döndürüyor. Bilmiyorum.

"Yeter bebeğim," öpücüğümüze doğru nefes alıyorum. "Bitirmeme izin ver."

"HAYIR." Göğsüm çökertilirken ve vücudum kurtulmak için yalvarırken, onu sertçe duvara yasladım, diğer bacağını kaldırdım ve onu sevdiği acımasız şekilde becerdim. Beni kemik kemik, tuğla tuğla, kelime kelime parçalara ayırma görevinden onu uzaklaştıracak şekilde. "O güzel amcığı şimdi tuzağa düşürdüm, değil mi?"

Onu bırakan ses yarı inleme, yarı hıçkırık, yeşil gözleri kör, sırtı duvara bir aşağı bir yukarı sallanıyor, tırnakları boynumda, sırtımda kanlı izler bırakıyor. Aman Tanrım, Myles. Evet evet evet."

Dilimi boynunun hassas eğiminden yukarı doğru sürüklüyorum. "Ne sevdiğini biliyorum."

"Peki ya sevdiğim şey?" ağızıma doğru duraksayarak mırıldandı, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Ya kimi bu kadar kolay sevebilirim?"

Cesur. Benden daha cesur. İtmeyi bırakıyorum. Kalbimin aşırı hızından başım dönerek nefes alırken kendimi ona bastırıyorum.

Sen, dedi kulağıma doğru. "Seni çok kolay sevebilirim."

Kafatasımda çınlayan o inanılmaz sözler ile bedenim izinsiz bir şekilde sarsılıyor. Bir kere.*Zor*. İnledi ve ben onun içine girdim, vücudum o kadar hızlı tükeniyordu ki dizlerimin üzerine düşmemek için mücadele ettim. Çenem gevşek, gözlerim görmeyen, aramıza uzanıyorum ve otomatik olarak klitorisini buluyorum, başparmağımın ucuyla onu ovuşturuyorum, o yumruğun kayganlığını kullanarak, benimle duvar arasında titreyene, kalçaları titreyip kalçalarıma kenetlenene ve sesi kulağımda bir nağme olana kadar gitgide daha hızlı dönüyorum.

"Myles, Myles,*Myles*."

Sıcaklığı bedenlerimizin birleştiği yere yayılıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Üzgünüm. Üzgünüm. ne oldu bilmiyorum BEN-"

Beni susturuyor, beni öpücüğün içine çekiyor. Bacakları belimden aşağı iniyor ve ben de ağızlarımızın ayrılmasını önlemek için eğiliyorum. Ya da belki gözlerinin içine bakıp dilimin ucundaki kelimeleri itiraf ettiğim anı geciktirmek için.*Ben de seni çok kolay sevebilirdim. Zaten yaptım. Allah yardımcım olsun*

Taylor. Bunun nasıl olduğundan emin değilim ve yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Kabul edecek kadar cesursa, ben de kendiminkini yapabilirim.

Benden dürüstlük bekliyor ve ben de ona bunu vermek istiyorum. O bana inanıyor.

Buradan hangi cehenneme gideceğimizi bilmiyorum ama onun kaçmasına izin veremem.

"Taylor-"

Kilise kapısının dışında sesler yükseliyor. Taylor derin bir nefes aldı ve külotunu ve elbisesini düzeltmek için acele ettiğimiz ellerimiz çarpıştı. Tek elimle prezervatifi çıkarıp pantolonumun fermuarını çektim ve çöp kutusuna gidip çöpe attım. Taylor'a döndüğümde, kıkırdıyor ve aynı zamanda düşen çantasını toplamaya çalışıyor. Ne olduğunu anlamadan ben de gülüyorum, silahımı alıyorum ve kendimi lanet olası hayatım boyunca hissettiğimden daha hafif hissediyorum. Beni daha iyi bir adam yapıyor. Daha iyi bir insan. Beni çok daha iyi yapıyor.

Ona, kilisenin kapılarının açılıp iki rahibenin içeri girip bizi görünce aniden durduğunu söylemek için ağzımı açıyorum. Arkalarında, yağmurun durduğunu ve kaldırımların yeniden yaz kalabalığıyla dolu olduğunu görüyorum. Ne zamandır buradayız?

"Kardeşler," dedim, Taylor'ın elini uzatırken, o zaten elini uzatıyormuş izlenimi verecek şekilde tuttuğunda memnun olmuştum. "Yağmurun geçmesini bekliyorduk."

Biri beyaz kaşını kaldırıyor. "Bir süre önce durdu."

"Öyle mi?" Taylor masum numarası yapmaya karar verdi, elini göğsünün ortasına bastırdı. Fazlasıyla şaşkın. "O kadar kalın ağaçtan duyamadık."

Ah oğlum, diye mırıldandım, bir elimi yüzümden aşağı doğru sürüklerken.

Döndüğümde onun kıpkırmızı olduğunu görüyorum. "Ben-yani... demek istediğim kapı-"

Başımla rahibeleri işaret ederek ve Taylor'ı çift kapıdan içeri çekerek, "Kendini daha derine kazıyorsun," diye homurdandım. Kaldırıma çıktığımızda, sokağı tehditler için taradım. Pencereler, park etmiş arabalar, yürüyen insanlar. Sıradışı bir şey yok. O güvende. Bu yüzden nihayet içimde tuttuğum eğlenceyi salıverdim ve dakikalar sonra ikinci kez güldüm.

"Birkaç rahibeye aşağılık bir şaka yaptın."

"Öyle demek istemedim." Yüzünü buruşturuyor, belli ki karşılaşmayı yeniden canlandırıyor. "Ah

Tanrı"

"Şu anda konuştukları kişi o. Tanrı." İç çekerek sırtına vurdum. "Ondan seni günahın karanlık yolundan uzaklaştırmasını istemek."

Gülerek omzuma atıyor. "Durmak."

Bu torunlara anlatacağımız bir hikaye olmayacak. Bu sadece bizim için.

Ne olduğunu anlamadan düşünce tamamlandı ve nabzım kontrolden çıktı. Sözümüz kesilmeden önce kilisede ona karşı dürüst olmama saniyeler kalmıştı. Artık gün ışığında olduğumuza göre, kesinlikle daha göz korkutucu çünkü bir planım yok. Bir çeşit fevri aptal gibi duygularımı dökmeden önce aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyeceğini anlamam gerekmez mi? Yirmili yaşlarımda ciddi bir ilişkiye hazır değildim. Tanrı bilir. Ama boş zamanımın her saniyesini bu kadınla geçirmek istemediğim bir dünya hayal edemiyorum. Onunla tartışıp çözmeden çekip gitmeyi hayal edemiyorum. yapmazdım Bana işkence ederdi.

Ben... şimdi farklıyım. Onun için farklı olurdum. Böyle hissettiğimde başka seçeneğim yok.

Caddenin köşesini dönüp arabasına doğru yürürken, Taylor bana güneş ışığına doğru gülümsüyor ve ben nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Siktir et. Daha sonra bir plan yapacağım. "Dinle, düşünüyordum da..."

Pek romantik bir açılış değil ama tamam. Şimdiye kadar romantizm bölümünde çitayı oldukça düşük tuttum. Buradan sadece yokuş yukarı, değil mi?

"Ne hakkında?"

Telefonum çalıyor. Kahretsin. Susturmak amacıyla cebimden çıkardım ama Barnstable polisi beni arıyor. "Bu, Evergreen Corp. hakkında bir haber olabilir."

Bir kuruşun üzerinde durarak telefonu daha yükseğe zorluyor. "Cevapla."

"Evet." Yine de cihazı kanalizasyona atmak istiyorum ama gönülsüzce konuşmaya basıyorum. "Yaz."

"Yaz." Alçak bir ses bana ulaştı, zar zor işitilebilir. "Bu Wright."

Wright, Taylor'a sesleniyorum. "Neden fısıldıyorsun?" Dedektife soruyorum.

Fazla vaktim yok. Dinle Evergreen Corp. Buna inanmayacaksın. Belediye başkanına kayıtlıdır. Rhonda Robinson. Arka planda bir karışıklık oldu ve Wright, sanki benim yerime karısıyla konuşuyormuş gibi, akşam yemeği için eve giderken pizza almakla ilgili bir şeyler söylüyor. Bir vuruş geçiyor ve sonra tekrar fısıldıyor. "Emniyet müdürü, belediye başkanının yakın arkadaşıdır. Robinson'u sorguya çekeceğimizi sanıyordum ama polisler artık kapalı kapılar ardında. İçimde bir his var..."

"Gömeceklerini."

"Evet." Görüşmenin diğer tarafında bir kapı kapanır. "Bunu benden duymadın."

"Ne duydun?" Wright'ın rahatlamış nefesi çizgi boyunca süzülüyor. "Bana bildirdiğiniz için teşekkürler."

Aramayı sonlandırdım ve vücudumu onunla yol arasında tutarak Taylor'ı hızlı bir şekilde yolda yönlendirdim. Altıncı hissim uğulduyor. Yüksek alarmdayım. Bir dedektifin oğlu olarak büyüdüğüm ve sonunda kendim olduğum derslerden biri de bu. Bir davada siyaset ve yolsuzluk söz konusu olduğunda, kaçınılmaz kayıplar vardır. Ve benim Taylor'ım onlardan biri olursa kahrolayım.

Ancak, döngünün dışında bırakılmak gibi bir planı yok. Arabaya varır varmaz ve ben onu yolcu koltuğuna bağlayıp ön tamponun etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçer geçmez, beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Onlara cevap vermek doğal olarak geliyor, bulduğuma şaşırdım. Bu kadınla hiçbir engel kalmadı. Hepsi yerde.

"Neler oluyor? Ne dedi?"

"Evergreen Corp. belediye başkanına kayıtlı. Rhonda Robinson. *"Ne? Kontrol panelinde şaşkın bir nefes alıyor. "Bunu görmedim gelen. Tatil için kiralık evleri var ve yine de onlara karşı yapılan suçlamayı mı yönetiyor? Bunun ne anlamı var ki?"* Gerisi yerine otururken uzun bir duraklama olur. İpuçları, arabaya giderken benim için yaptıkları gibi, onun için de birbirine örülüyor. "Oscar, onu bir kiralık ev sahibi olarak ifşa etmekle tehdit ediyordu. Tüm kampanyasını rayından çıkarırdı. O uyarı notları belediye başkanı içindi."

"Evet." Alandan geri çekildim ve aracı ana yola fırlattım. "Seni eve getiriyorum, Taylor. Ben dönene kadar olduğun yerde kalmalısın.*Lütfen*"

"Nereye gidiyorsun?"

"Lisa Stanley'nin evi."

Bir saniye sonra Taylor derin bir nefes aldı. "Çünkü mülkleri Lisa devralıyor. Bugün ağabeyinin tüm evrakları geliyor ve... bu bilgi onu Rhonda için bir tehdit haline getiriyor. Onu uyarmalı, güvenli bir yere götürmeliyiz.

"Sağ."

"Beni eve getirmek için zaman kaybetme. Beni de götür."

Onu kütüphanede yerde yatarken gösteren bir görüntü, kafamda kör edici bir baskı oluşturuyor. Taylor, benden bunu yapmamı isteme.

Tartışmak için ağzını açar ama vızıldayan bir hücre sözünü keser. Aman Tanrım, bu Lisa, dedi telefonunu kaldırarak. Cevaplamak

hoparlör. "Merhaba?"

Uzun bir süre, bozuk seslerden başka bir şey yok.
tırmalamak.

Ve sonra duvardan düşen bir kapının belirgin sesi.

"*Çıkmak!*" diye bağırır. Hat kesiliyor. Taylor
ve ben saf bir korkuyla bakışıyoruz.

Cildimde buz gibi ter tabakası oluşurken gazı yere basıyorum.

BÖLÜM 19

Taylor

Lisa Stanley'nin evine giderken Barnstable polisini ara ve özellikle Wright'ı sor.

belediye başkanının Lisa'nın evine girdiğini ve büyük olasılıkla bir katil olduğunu açıklayın. Neyse ki, Lisa'nın telefon görüşmesini amirine bildirmekle ve Oscar'ın kız kardeşinin tehlikede olduğuna dair inancımızı bildirmekle vakit kaybetmedi. Muhtemelen daha kötü. Evinin önünde durmak için kaydıığımızda, uzakta sirenler çalıyor ama istasyondan geliyorlarsa, muhtemelen beş dakikadan fazla uzaktalar.

Bekleyemeyiz. İçeri giriyorum, dedi Myles ceketinden silahı çıkarıp şarjörü kontrol ederken. "Bloğun sonuna, evden uzağa gideceksin. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum."

"Beni anlıyor musun? Senden istediğimi yapacaksın."

Başımınla onayladım. Şiddetle başımı salladım ama Myles'ın bir katille aynı eve girdiğini düşündükçe boğazımın duvarları düğümleniyordu. O kadar büyük ve yok edilemez ki, daha önce onun için gerçekten endişelenmek için hiçbir nedenim olmamıştı. Ama ben

şimdi Ve arabayı çekip onu ölüme terk edebileceğimden yüzde yüz emin değilim.

Taylor.

yalan söyleyebilir miyim Hayır, yalan söyleyemem. *BTistemek* Benim için endişelenmeyi bırakıp işini yapması için ona güvence vermenin en uygun yolu bu olabilir ama ben yalan söylemekten nefret ederim. Yani yapmayacağım.

"Bloğun sonuna kadar gideceğim." Konsolun üzerinden eğilip ağzını öptüm, adrenalın sesimi normalden daha yüksek bir perdeye çıkardı. "Evden uzakta."

"İyi." O da beni - iki kez - daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi öptü. Bunun yerine, parmaklarını çatıya bir kez vurarak lanet okuyarak arabadan indi. "Sürücü koltuğuna geç. *Gitmek* Taylor."

"Tamam aşkım." Gözlerim doluyor, ellerim titriyor ama Myles silahını çekerek evin yan tarafında gözden kaybolana kadar arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşmayı başardım, Lisa'nın evi arkadan bakıldığında gitgide küçülüyordu. Kulaklarımda bir nabız atıyor ve midem kendi üzerine katlanıyor. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Daha fazla cinayet soruşturmasına burnumu sokmak istemiyorum. Ben resmen karnımı doyurdum. Myles iyi mi? Evet. Evet, ne yaptığını biliyor. Bildiğimiz kadarıyla belediye başkanı çoktan gitti zaten. Veya tehdidi yanlış yorumladık. Rhonda Robinson gerçek cinayet silahıyla o evin içinde, onu kullanmaya hazır olsa bile, bir merminin Myles'ın üzerinden hemen sekeceğinden oldukça eminim. Sağ?

Yanlış. O bir insan. Et ve kemik.

Yardım alırlarsa ve sirenler hala iki veya üç mil ötede olacakmış gibi geliyorsa, onun ve Lisa'nın hayatta kalma ihtimalleri çok daha yüksek. Yardım edebilirim. Yapabilirim *bir şey*. Ailem her zaman korkmak konusunda ne derdi? Sağlıklı mı? Evet. Yapmaya değer her şeyin korku uyandırdığını söylerlerdi. İlham aldığımı düşün.

"Ben sokağın sonuna, evden uzağa gideceğim," diye mırıldandım titrek bir sesle. Dur işaretine ulaşır ulaşmaz, bir U dönüşü yapıyorum ve evin yönüne geri dönüyorum. "Orada kalacağımı söylemedim."

Ailem şu an beni görseler ne derlerdi? Son bir saatimi bir kilise girişinde sevişerek geçirdim ve şimdi ödül avcısı sevgilime yardım etmeyi umarak işlenen potansiyel bir suça doğru bir konut bloğuna ateş ediyorum. Bu onların standartlarına göre bile şok edici olabilir. Garip bir şekilde, yine de... Ailemin ne yaptığım ile ilgili görüşleri beni gerçekten ilgilendirmiyor. Ne de olsa cesur olduğumu düşünürlerse ya da bazı cesaretleri miras aldığımı bilseler hoş bir şekilde şaşırırlarsa. O anda, sadece nasıl *BEN* eylemlerim hakkında hissediyorum. Vicdanımın söylediği ve sezgilerimin bana söylediği.

Başından beri cesurdum.

Sadece kabul etmeyi bırakmak zorunda kaldım *başkalarının* tanımını ne kadar bilmektir.

Arabayı daha önce olduğu gibi aynı yere park edip rölantide bırakarak, gördüklerimi değerlendiriyorum. Evin tüm panjurları çekilir. Bloğun her yerine çeşitli araçlar park etmiş, ancak bunlardan birinin belediye başkanına ait olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok. Myles'tan bir iz yok. Son kısımda soğuktan kafa derim karıncalanıyor. O nerede? İçeride mi?

Myles *Ve* Lisa potansiyel tehlikede. Yapabileceğim bir şey olmalı. Sürücü tarafındaki camı aşağı indirmeden önce bir an yanağımın içini çiğniyorum. O sırada evin içinden gelen bağırışları duydum. Kadın sesleri. İki. Biri Lisa'ya ait. Diğeri... Basın toplantılarında duyduğum profesyonel sesi kullanmasa da Rhonda Robinson'a ait sanırım.

Panik içinde ve tiz. Ve yalvarıyor.

"Lütfen. *Lütfen*. Beni dinle. Kardeşini ben öldürmedim!"

"Dediğim gibi, sana inanıyorum! Defol git! Polis geliyor."

"Anlamıyor musun? Polis tarafından sorgulanamam. Bu yerde her yerde gözler var. Meraklı emekliler ve meşgul anneler

beni tüneğimden düşürmekten başka bir şey istemezdi ve ohinanmakben, bu yapardı. Ah, bu kesinlikle işe yarardı. Belediye başkanı cinayetten soruşturuluyor mu? Sizce kariyerim olur mu?*hayatta kalmak*O?" Birkaç saniye, bir ses mırıltısıyla geçiyor. "Adımı bunun dışında tutacağını bilmemin hiçbir yolu yok. Neden yapasın ki?"

Evin sol tarafında sadece bir hareket ipucu var. Sırtı duvara dönük, yan camdan içeri bakan, silahı ayaklarının arasında yere doğrultulmuş Myles. Hâlâ zarar görmemiş olduğunu görünce duyduğum çılgınca rahatlama, beni park halindeki arabada oturduğumu fark ettiğinde takındığı karanlık ifadeyle gölgelendi. Dişlerini gıcırdattı, çenesini yola doğru salladı. Git, Taylor, dedi ağzıyla. "Şimdi."

Evin içinde büyük bir gürültü var.

Myles geriye doğru sıçradı, sonra yavaşça içeri baktı ama onun da beni göz ucuyla izlediğini söyleyebilirim. onun dikkatini dağıtıyorum. Bunu şimdi görebiliyorum. Ne kadar yardım etmek istesem de, şu anda yapabileceğim en iyi şey sokağın sonuna geri dönüp polise ihbar etmek. Arabamı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşmaya başladım.

Evin ön kapısı hızla açılıyor. Rhonda Robinson elinde bir bıçakla merdivenlerden koşarak gelir. *Abıçak?*Oscar Stanley'nin öldürülme şeklini göz önünde bulundurursak, bir silah bekliyordum ama şimdi bunu düşünecek vaktim yok. Açılı park etmiş ve Lisa'nın komşusunun yolunu kısmen kapatan siyah bir sedana doğru koşuyor. Belli ki aceleyle park etmişti ve şimdi kesinlikle yine acele ediyordu. Polisler gelmeden kaçmaya mı çalışıyorsun?

Myles evin gölgesinden dışarı çıkar, silahı Rhonda'ya doğrultulmuştur.

Olduğun yerde dur, Rhonda. Yere yat."

Belediye başkanı şok olmuş bir korku ifadesiyle irkildi. Tek dizinin üstüne çökmeye başlar ve Myles yavaşça yaklaşır.

"Eller başının arkasında. Yap."

Ses kakofonisine daha yüksek sesli başka bir siren eklendi ve Rhonda'yı ürkütüyor gibi görünüyor. Bir elinde bıçak, diğer elinde anahtarlarla ayağa kalkıp aracına doğru koşar.

Gözlerim kırmızı ve beyaz ışıklar için dua ederek arka görüşü taradı.*Polis nerede?*

Onları bir saattir bekliyormuşuz gibi geliyor, gerçekte ise muhtemelen sadece üç veya dört dakika olmuştur. Yine de çok uzun. Rhonda kaçacak - ve açıkça katil o. Adı emlak kayıtlarında Oscar Stanley ile birlikte. Seçmenlere Cape Cod'daki kiralık evlerin ortadan kaldırılacağı konusunda yalan söylerken, kiralık yazlıklardan kar elde ediyordu. Amacı Oscar'ı sessiz tutmaktı. Oscar tarafından yazılan o tehdit notları, belediye başkanına yönelikti. Dışlanmanın eşiğindeydi. Sebebi çok sağlam.

Yani pencereme şamandıra atan oydu. Kafama kitapla vuran kişi.

Bir adamı öldürdü. Birinin erkek kardeşi. Bu Jude'un başına gelseydi, adalete teslim edilebilmesi için birinin müdahale etmesini istemez miydim?

Arabayla gitmesine izin mi vereceğim yoksa bir şey mi yapacağım?

Sert bir şey yapma yolunda olabilir. Ya da başka birini incitmek.

Sedanına atladığında ve motor kükreyerek çalışmaya başladığında, bir karar veririm. Göz ucuyla, Myles'ın bana doğru koştuğunu hissediyorum. Adımı söylediği için ne planladığımı tahmin ediyor olmalı.

Onu korkuttuğum için daha sonra özür dilerim.

Ayağımı gaza bastım, arabamı sokağın karşısına geçirdim ve belediye başkanının aracının önünde yan kayarak gitmesini engelledim. Çılgınca omzunun üzerinden arkasına bakıyor ama komşunun arabası onun geri geri gitmesini engelliyor. Sirenler artık çok yakın. Çeyrek mil belki. Birçoğu. Myles, Rhonda'nın arabasının tavanına bir yumruk indirerek ona elleri havada araçtan inmesini emreder, ama o değildir.

dinleme. Bana bakıyor, hareket etmem için bağıyor. Tanrıya şükür sadece bıçağı var yoksa eminim çaresizliği içinde ön camıma bir kurşun sıkardı. Hiç bu kadar yakından ve kişisel olarak böyle bir ıstırap görmemiştim ve sirenler yaklaşırken geçen o dakikalarda, yaptığı her şeye rağmen içimde bir sempati var.

Birdenbire belediye başkanının kavgası çıkıyor ve o sönüyor, başı geriye, koltuğa düşüyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Polis arabaları çevremizde ciyaklayarak duruyor, Myles onlara yol tarifini veriyor. Neler olup bittiğine dair bir açıklama, benim bir tehdit olmadığım gerçeğine öncülük ediyor. Ama kalbimin gümbürtüsünden neredeyse hiçbirini duyamıyorum. Kulak zarlarımda ve parmak uçlarımda güm güm atıyor. Tekrar kontrol altına almak için nefes alıp verdim ama Myles sürücü kapısını açıp beni dışarı çekip göğsüne bastırduğunda hâlâ tepeden tırnağa titriyordum.

"Aklını mı kaçırdın Taylor?" Beni sıkıyor, beni belediye başkanının kelepçeli olduğu yerden uzaklaştırıyor, sırtıyla bloke ediyor. İleride, Lisa tökezleyerek evden çıkıyor ve elleriyle ağzını kapatarak merdivenlere düşüyor. Yaralı görünmüyor, sadece şokta. Tanrım, diye homurdandı Myles saçlarıma doğru. "sen neydin*Düşünmek mi?*"

Cevabım, omzu tarafından kısmen susturuldu. "Bana bağırmayı kes."
"İstediğim kadar bağıyorum. Sen *Yalan* bana göre. aşağıda kalmanı istemiştim engellemek."

"Hayır, benden istedi*nsürmek* bloğun sonuna kadar. Ve yaptım." Semantik için kesinlikle doğru anı seçmedim.

Hiç mizahtan yoksun bir kahkahayla yavaşça geri çekildi ve bunun onun her zamanki huysuzluğu olmadığını hemen söyleyebilirim. Onu salladım. Kötü. Bir hayalet gibi bembeyazdı, gömleğinin ön tarafı terden sıırıslam olmuştu. Arabada başka bir silahı olabilirdi, Taylor. Ya da onun şahsında. Eninde sonunda onu yakalayacaktık. Lisa güvendeydi. kendini koymak zorunda değildin*risk*"

Bana söylediklerini tartışamam. O haklı. Dövüşmeme neden olan şey, yükselen adrenalinim veya yardım etmeye çalıştığım için bana bağırılmanın aşağılanması olabilir - hayır, ben *yaptı*yardım. Nedeni ne olursa olsun, kendimi geri alamıyorum. Belki de haklı olmaktan daha fazlası için savaşıyorum. Bizim için savaşıyormuşum gibi geliyor. Birlikte ne olabilirdik. Kenarda oturup herkesin zor olanı yapmasını izlemek istemedim. Bunu hayatım boyunca yaptım.

"Bu yine ailenle ilgili." Burun kemerini çimdikliyor. "İsa."

Şimdi o *Benimin*şa eden öfke. Ve acıyor. Etkisinin üstesinden gelmeyi yeni öğrendiğimde, onun ailemi ve onların seçimlerim üzerindeki etkilerini gündeme getirmesi canımı yakıyor. Bunları ona büyük bir güvenle emanet ettiğimde. "Hayır, aslında mesele artık onlar değil. Benim hakkımda. Saklanmak yerine kendi hayatıma katılmakla ilgili..."

"Bazen, Taylor..." Ellerini kalçalarına koydu, üst dudağı kıvrıldı. tereddüt "Belki de saklanmak daha iyidir."

"Yaptığın şey bu," diye fısıldadım. Saklanmak. Adam kaçırmayla birlikte Boston'da olanlardan kaçmak."

"Öyleyse ne olmuş?" Kendini kapatıyor. Işıklar sönüyor. Çıkışlar kapatılıyor. Hızlı hareket yakalamada inşa edilen bir tuğla ve harç duvarını izlemek gibi. "Ben böyle seviyorum. Bu işi kabul etmeden önceki halim. BEN *beğenmek* bir davayla bağlantısı olmaması. Her başarısızlığın kişisel olacağı kadar derine inmemek. Önem verdiğim birinin alınabileceği veya travma geçirebileceği konusunda endişelenmeme gerek yok. Ya da kahrolası kafasını uçurmak. *İsteyerek*"

"Boston'da olanlarla beni aynı kefeye koyma."

Yumruğunu karşı avcuna bastırıyor, parmak boğumları beyaz, ağzının etrafındaki oluklar derinleşiyor. Seni gruplara ayıracağım, Taylor. Elimde değil. Sen acının olmasını bekliyorsun ve ben oturan bir ördek olmayacağım. Bunu yapamam.

"Myles-"

Sence aramızda bir ilişki nasıl olur? Şimdi ifadesi sertti. Kapalı. Sezgiler bana onun tabuta son çiviye çakmak üzere olduğunu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyor. Kendimi tehlikeye attım ve o bu tür bir travmayla başa çıkacak donanıma sahip değil. Kontrol eksikliği. En büyük korkusunu ona gümüş bir tepside getirdim ve saldırıyor. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Belki benimle yarım litre gelirsın ve birlikte kötü adamları avlarız. Havalı bir şekilde el sıkışın ve öğrencilerinizi gözetleme saha gezilerine getirin."

Gözlerimin arkasıyla birlikte boğazım da yanmaya başlıyor. "Beni kendinden uzaklaştırmak istediğini biliyorum. Yaptığının bu olduğunu biliyorum."

Alnındaki teri silerek, "Bloğun sonunda beklemeliydin," diye patladı. Uzaklaşmak ve geri gelmek. Ağzını açıp kapatıyor. Sessizlik.

Çok fazla sessizlik.

"Belki de tehdidin ciddi olup olmadığını bilmediğim halde belediye başkanını arabama sokmakla hata ettim. Tamam aşkım? Belki de bir hataydı. Ama gidip sokağın sonunda iyi bir küçük asker gibi bekleseydim bile, bir dahaki sefere olacaktı. Bu işi yapmaya çalışırsak, kendinizi savunmasız hissetmeniz için bir zaman. Gelecekte, sensiz karanlık bir yolun kenarında lastiğim patlayacaktı. Ya da belki sonunda Jude'la hava dalışı yapacak cesareti toplayabilirdim-"

Bana verdiği mutlak dehşet ifadesi, bu konuşma bu kadar dayanılmaz olmasaydı komik olurdu.

"Ve benim bir yük olduğumu hatırlarsın. Sürmeye çok kararlı olduğunuz duygusuz yaşam için bir tehdit. Ve sen beni uzaklaştırırdın. İşler çok karmaşık hale gelmeden şimdi yapmak en iyisi, değil mi? İle atlatmak?"

Ona ve çenesine bir adım yaklaştım, parmakları iki yanında esniyor. Sanki ona dokunacağımdan ve parçalanacağından korkuyor gibiydi. Belki o

istemek. Belki sert sözleri için özür diler ve öpüşüp eve birlikte giderdik ama temel sorunlarımız yine de devam ederdi.

"Suçluluk duygusunun duygusuz olduğu hiçbir şey yoktur," diye devam ettim, sesimi düz tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak. "Kendini nasıl cezalandırdığın hakkında. Bazen korkunç şeyler olur, ancak yüksekte düşmekten çok korktuğunuz için mutluluk veya neşe doruklarından kaçınamazsınız. Belki de tanıştığımızdan beri bu dersin bir kısmını kendim öğrendim. Ben sadece..." Bu çok zorlaşıyor. Ona bu kadar yakın durmak ve kollarına girmemek, en çok ihtiyacım olduğu anda o sıcaklığın içime işlemesi. Bana hiç söz vermedin, Myles. İstesen bile. Bu nedenle, ilgilendiğim her türlü suçtan sizi temize çıkarıyorum. Tamam aşkım? Olduğu söyleniyor..." Çenemi kaldırdım, tam gözlerinin içine baktım. "Kaybın, ödül avcısı."

"Taylor," diye tısladı.

Bir topuk üzerinde dönerek uzaklaşıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak onu arkamda bırakıyorum çünkü başka seçeneğim yok. Okyanusun ortasında bir ada olduğunu açıkça belirttiğinde daha fazla bağlanmayacağım. ulaşamaz. Kimseye bağlı olmayan bir yalnız. Benim hayalim tam tersini yaşamak. Her macerada, her trajedide birlikte olmamızın verili olduğu sıcak, kararlı bir ilişki. Soru sorulmadı. Myles yolu istiyor - ve bu konuda hiçbir açıklama yapmadı - bu yüzden tek seçeneğim polise ifademi vermek, eve gitmek ve kırık kalbimi onarmanın ilk gününe başlamak.

BÖLÜM 20

Myles

Ne kadar zamandır bu motel odasında yatağımın kenarında boşluğa bakarak oturduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Çantam yolda toplandı zemin. Hiç paketini açtım mı?

Hayır. Ne zaman yaparım?

Şu anda Cape Cod'dan yüz mil uzakta olmalıyım. E-postam iş fırsatlarıyla dolu. Kuzey Carolina'da kayıp bir şartlı tahliye. Michigan'da çarpıp kaçan bir sürücü, başına on bin dolarlık bir ödülle CCTV'ye yakalandı. Hızlı işler. Devam edebileceğim ve bir daha asla düşünemeyeceğim kolay olanlar. Bu noktadan hareket edebilseydim. Ayağa kalkabilseydim, kapıdan çıkıp bu deniz köpüğü yeşili kabusu arkamda bırakabilseydim. Bisikletime bin ve git.

Bu yerden neden kurtulamadığım açık. Sebep o. Ve Tanrım, onu düşünmek çok acı verici. *Kaybın, ödül avcısı*. Bu hayatta daha doğru sözler asla konuşulmadı. Saçını savurup kaldırımnda benden uzaklaşana kadar, TSSB'm olduğunu kabul etmek için asla durmadım. Bir erkeğin böyle bir kadına izin vermesine imkan yok.

ciddi bir zihinsel travma tarafından bloke edilmediği sürece yanından ayrılın. Travma sonrası stresim var. Christopher Bunton davası kafamı karıştırdı ve...

Ve o haklı. Bunun için kendimi cezalandırıyorum. Üç yıl sonra geçmişim beni bu inanılmaz kadına onu öpmem gerekirken bağırarak, onun güvenliğine sevinmek, cesur olduğu için onu övmek gibi şeyler yapmaya yönlendiriyor. Bunların hiçbirini yapmadım. Yaralı bir ayı gibi fırladım. Bunu da biliyordu. Ezici artık korku nedeniyle devam etti. Arabasını doğruca bir katilin üzerine sürdü. Düşebilir, vurulabilir veya bıçaklanabilirdi. Ya da polisle çapraz ateşe yakalandınız. Düşündükçe kanım donuyor.

Kahretsin, yaptığı şeye hala kızgınım.

Üzgünüm. Muhtemelen ölene kadar bunun için kızgın olacağım.

Ama şu anda kucağımda olmadığı için kendimi çok daha kötü hissediyorum. Çok daha kötü.

Bir nevi ölebilirim gibi.

Yutkunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, bunun yerine boğuk bir ses çıkıyor.

Taylor kesinlikle ifadesini verdi ve bir kez daha bana bakmadan oradan uzaklaştı. O iyi ve gerçekten benimle işi bitti. Ve onun flaşlarını görmeye devam ediyorum. Her yer. Önümdeki duvarda oynuyorlar. Taylor dondurma külahını yalıyor. Yağmurda yanımda koşmak. Sahilde ay ışığıyla kaplı. Mağarada güneş ışığı ve gölgelerin karışımıyla benekli.

"Kahretsin." Ayağa kalkıp odayı geçmeyi başardım, ayaklarım uyuşmuştu, elimin topuğu göğsümün ortasında belirgin bir patlamanın meydana geldiği yere sürtünüyordu. Bu kadın, kafamın içinde ve derimin altında olan ve bununla yüzleşip kalbimde emlak satın alan bu kadının benimle işi bitti. Bir pislik gibi davrandım. Sadece bugün değil, çoğu zaman onu tanıyordum. Bana neden bu kadar uzun süre tahammül ettiğinden bile emin değilim.

Katlanmak zorunda kalmayacağı birini bulacaktır. Hoşlandığı bir adam bulacaktır. Ona bir prenses gibi davranan. Çocuklarını kim verir.

"Bok." Yatağa geri çöktüm ve başımı bacaklarımın arasına sıkıştırmak için öne doğru kıvrıldım. Burnumdan nefes alıp veriyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Taylor'ın başka birinden bebekleri olacak.

Aman Tanrım.

Tenim ne zaman ateşe dönüştü?

Kendi hareketlerimi kaydetmeden önce telefonum ellerimde. Taylor'ı aramaya başladım. BEN*ih*tiyaçsesini duymak, ama beni sesli mesaja göndermesinin acısından öleceğimden oldukça eminim. Ve yine de ne derdim? Bugünün erken saatlerinde, bakmadan atlamaya hazırdım. Taylor'la bir ilişkim ilk evliliğim gibi olmayacak çünkü ben de...*Sunmak*onunla. Onun hakkında hissettiklerim? Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye yaklaşıyor. Hatta mümkün olduğunu biliyordu. Ama ona sunacak istikrarım yok. Onu başka bir yerde bulabileceği mutluluktan alıkoyuyor muyum? Tanrım, bunu yapamam.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını hak ediyor. Nereden başlamalıyım?

Ağabeyimin numarasına gidip gönder tuşuna basıp cihazı dengesiz bir şekilde kulağıma dayadım. "Beni bilerek mi arıyorsun yoksa bu talihsiz bir ters çevirme mi?"

Kevin'ın sesini duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki cevap vermem bir dakikamı aldı. Sesi, anılardan oluşan bir rüzgar tüneline yürümek gibi. "Seni bilerek arıyorum."

"Ah evet? Pekala, siktir git."

"Seni de sikeyim." Arka plandaki ses bana onun bir kalabalığın içinde olduğunu söylüyor. Hoparlörden bir erkek sesi gürler, biri bira için bağırır. "Neredesin?"

"Ben? neredeyim*BEN*?" Kalabalık toplu olarak hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyor. "Üç yıldır kışın kim bilir neredeydi, bunu bana soramazsın."

"Bir pislik olmak için tüm hayatın var, Kev. Hepsini bir telefon görüşmesinde harcamayın."

Verdiği nefes, buhar çıkışı gibi geliyor. Bir an geçer. "Başın belada falan mı?"

Bitkin görünüşüm, şifonyerin üzerindeki aynadan bana yansıdı. "Bir anlamda, evet."

"Söyle, Myles. Ben zihin okuyucu değilim.

"Biliyor musun?" Aramayı bitirmek için telefonu kulağımdan çektim. "Unut gitsin."

"HAYIR!" Boğazını temizliyor. "Hayır... bekle. Dinliyorum. Beni Sox maçının ortasında aradın. Ne bekliyordun?"

Nostalji üzerime çöküyor. Sosisli sandviç ve bira kokusu. Tarlayı görebilmek için elimle yaz güneşini kapatıyorum. Kevin büyük bir oyundan sonra omzuma şaplak atıyor. Kardeşimle geçirdiğim o öğleden sonraları özlüyorum. Taylor with Jude'u izleyene kadar ne kadar fark ettiğimi sanmıyorum. "Maçta mısınız?"

Burnunu çekiyor. "Elbette öyleyim. Sırf sen ortalıkta yoksun diye sezonluk biletlerimizden vazgeçtiğimi mi düşünüyorsun?"

"Lanet etmek." Alçak bir ısıklık çaldım. "Sanırım sana biraz nakit borcum var." "Eve gel, ödeşmiş oluruz."

Kalabalık tezahürat yapıyor, spikerin heyecanlı sesi bir oyuncunun vurucunun kutusuna yaptığı yolculuğu anlatıyor. Boston'a geri dönmek üç yıldır söz konusu bile değil ama şu anda... mümkün görünüyor. Taylor'ın lastik yakmasını ve belediye başkanının arabasının önünde bir dublör sürücüsü gibi yana kaymasını izledikten sonra her şey mümkün görünüyor. O inanılmaz kadını bana koşturduktan sonra, bırak onu tutayım,*Hiçbir şey*bu dünyada imkansız görünüyor.

Kardeşimin veya ailemin evine yürüyerek dağılmayacağım. Bir albatros gibi boynumda taşıdığım bu başarısızlığa rağmen beni orada istiyorlar. Taylor'ı Jude'la görmek, hafta boyunca bana kendi ailemi düşündürdü. Neyi özlüyorum? Nasıl *Onlar* üzerinde hareket ederdi

şnorkel gezisi. Muhtemelen ayaklarımın büyüklüğü ile dalga geçiyordu. Ya da ailem ve ben bir köpekbalığı gördüğümüzü iddia ederek Kevin'e karşı iş birliği yapardık. Büyüdüğüm ve beni şekillendirdiğim tipik pislik davranışı ve mükemmel değil ama bizim.

Mükemmel değilim... ama yine de onlarınım.

olabilirdimonunki.Beni kolayca sevebileceğini söyledi. Bu, kurtarmanın ötesinde olmadığım anlamına gelmeli, değil mi?

Belki de beni hâlâ etrafta istediklerini söylediklerinde aileme inanmanın zamanı gelmiştir.

Ben... etrafta olmaya değer.

"Massachusetts'teyim. Aslında Cape Cod. Ben... uğrayabilirim." Ağabeyim uzun süre hiçbir şey söylemiyor.

"Gerçekten mi."

"Evet. Bir ziyaret için ya da her neyse. Bunu yapabilirim."

"Son konuştuğumuzda bana cehennem donduğunda Boston'a döneceğini söylemiştin. Ne değişti?"

"Ben... şey... bilmiyorum." Göğsüm bir saat gibi kuruyor. "Bu kadınla tanıştım."

"Ah. Bok." Sesinde bir gülümseme var. "Bunun olacağını görmedim." "Sen ve ben ikimiz."

Sen her zaman kadınların baş belası olduğunu söyleyen adamsın, değil mi? O bendim, diye içini çektim, göz yuvalarıma masaj yaparak.

"Sadece emin olmak için." Kıkırdar. "Sorun ne? Bu ziyaret için onu da yanında getir."

"Nasıl yeni ayrıldığımıza göre, bu zor olacak. Yani..." Ayağa kalktım ve motel odasının bir ucundan diğer ucuna yürümeye başladım. "Teknik olarak çıkmıyorduk bile. Bir iyilik olarak üzerinde çalıştığım bir davada şüpheliydi. Uzun Hikaye. Sonuç olarak, benim bokumdan bıktı ve... bilirsin. Onun için en iyisi."

"Evet. Kulağa en iyisi gibi geliyor. Gözyaşlarının eşiğindesin."

"Lanet olsun."

Aslında ağlamaya oldukça yakın olabilirim.

"Gözyaşlarının versiyonu ne olursa olsun, oraya varıyorsun."

Gözlerimi devirerek odanın diğer ucuna geri döndüm. "Seni tavsiye için aradığım için aldığım şey bu sanırım."

"Tavsiye? Açık kadınlar? Kazı yapan bir arkadaşımın evli olduğumu unuttun mu?"

"HAYIR." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Nasıl yani?"

"İyi." Sesinin değişmesinden kocasının yanında oturduğunu anlıyorum. "Hala yediğim her şeye gizlice protein tozu katıyorum ve gittiğimiz her yerde tam anlamıyla koşu şortu giyiyorum." Duruyor. "Kızın nasıl biri?"

Aklımda ilk günkü haliyle bir görüntüsü beliriyor. Bir bikini üstü ve şortla, ayakkabısız, güneş öpücüğü ve tatlı ve gizlice kaba seks istiyor. Temelde iki düzgün bacak üzerinde bir mucize, cennetten kucağıma düştü. "Connecticut'tan ikinci sınıf bir özel okul öğretmeni. O... şey." Boğazımdaki yumru genişliyor. "Güzel, yetersiz bir ifadedir. O bir planlayıcı. Bir bakıcı. Her zaman herkesin yemek yediğinden ve yeterince kahve içtiğinden emin olmak. Cehennem kadar akıllı. Cesur. Ayrıca çok ağlıyor, ama bir şekilde, bilmiyorum... Çok tatlı, tamam mı? O inatçı ve yaramaz." Döndüm ve kafamı duvara vurdum, yüksek sesle söylemek istemediğim kısmı sallayarak serbest bıraktım. "Yatakta aklımı başımdan alıyor."

Tanrım, eskisinden çok daha açık sözlü ve dürüstsün. Kulak uçlarım yanıyor. "Üzgünüm."

"Olma. Bu bilgiyi daha sonraki bir tarihte sana karşı kullanmak için sabırsızlanıyorum." Kevin gülüyor. "Peki şimdi neredesin? Peki o nerede?"

Bir daire içinde dönüp etrafa bakıyorum. Hiçbir şey tanıdık değil çünkü tüm zamanımı çalışarak ya da onunla geçirdim. "Cape Cod'daki otel odamdayım. Kiralık evine geri döndü."

"Kıçını kaldır ve yaptığın her şey için özür dile."

"Hatalı olduğumu nereden biliyorsun?" Hiçbir şey söylemiyor. "İyi. O bendim. hepsi ben Ama oraya öylece gidip özür dileyemem. özür dilemek

bizi uyumlu yapmaz. Connecticut'ta öğretmen olduğu kısmı kaçırdın mı? Bir sonraki işim Kuzey Carolina'da. O zaman kim bilir nerede. Taylor evlenmek istiyor. Ebeveyn olun. Sakin ol ve mutlu ol.”

"Kulağa korkutucu geliyo. Kim mutlu olmak ister? Brüt."

İçimden küfrediyorum. "Bunu ciddiye almıyorsun."

"Evet, öyleyim, pislik. Sana ne daha iyi geliyor? Hasar görmüş bir çaresiz gibi yola geri mi dönüyorsun? Ya da öğretmeninizin yanına taşınıp onunla çıplak uyanmak mı?"

Ah. Ah tatlı İsa.

Başını benimkinin yanındaki yastığa koyarak uyanma şansım hiç olmadı. Çok sıcak ve rahat olurdu. Ve sabah seksi için azgın. O kadar seksi olurdu ki, kalçaları yukarı ve geriye doğru sallanır, karınlarımız birbirine kayardı. Terli. Daha sonra, onu her yerinden öperdim. O gülerken onu ayak parmaklarına kadar öpün ve ben tamamen mahvoldum.

mahvoldum.

"Hasar görmüş çaresizlik gerçekten de dilden yuvarlandı," diye boğuk boğazımı zorlamayı başardım. "Gittiğimden beri bana böyle mi sesleniyorsun?"

"HAYIR. Annem sana böyle sesleniyor."

"Ah."

Ne zaman yere oturdum? Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Dinle Myles. Gidip mutluluk yamanızı iki elinizle tutmalısınız. Çok sık gelmiyorlar. Bazı insanlar bu şansı hiç yakalamıyor. Boşa harcıyorsun, adamım. Sence sensiz daha mı iyi?

"Evet muhtemelen-"

"Bunu sorduğumu unut." Düşünür gibi parmağını ahizeye vuruyor. "Seninle aynı hatayı yaptığını düşün. Bunton davasında. Gelecekte bir noktada mutlu olmayı hak edeceğini düşünüyor musun? Veya

Bir insan hatasını telafi etmek için kendini iyi olan her şeyden mahrum bırakmasını ister miydin?

"Elbette bunu istemezdim," diye mırıldandım, onun mutsuz olduğu fikrinden nefret ederek.

"Eminim o da senin için bu kadarı istemiyor."

"Evet." Başımı geriye atıyorum ve tavanda bir çatlak fark ediyorum. Taç kalıplamanın içinden düz olarak geçer. Bana Oscar Stanley'nin evindeki gözetleme deliklerini düşündürüyor.

Midemde şiddetli bir gurultu var. Daha dik oturuyorum, cildim yapış yapış oluyor.

Belediye başkanı da o tarama alanına sığamazdı.

Göz mesafesi ayrı ve aşağı doğru açılı iki delik olduğuna dayanarak, birinin bir noktada aktif olarak dikizliyor olması gerektiğine karar vermemiş miydik? Oscar, emekleme alanına sığamazdı, Rhonda Robinson da sığamazdı. Belediye başkanının ikiyüzlülüğünü ifşa etmekle tehdit ettiği için Oscar'ı takip etmek istemesi mantıklıydı, ama...

Ama bunu kendisi yapmazdı.

Ve bu sabah miting sırasında, Taylor'ın kafasına kitapla vurulduğunda, Robinson'ın o kalabalığın içinde fark edilmeden kaçmış olması mümkün değildi. Ama kimin yapabileceğini biliyorum.

Küçük, tanımsız. Sadık.

"Asistan. Kahrolası asistan. "Ne?"

Midemin içindekiler yukarı çıkıyor. "Gitmek zorundayım.

Ben..." Taylor dışarıda. Hassas.

Onu korumasız bıraktım.

Telefonu kardeşime kapattığımı hatırlamıyorum. Zaten Taylor'ı arıyorum. Telefonu kulağıma dayayarak cebimden anahtarlarımı çıkardım ve son hızla otoparka koştum. Cevapsız. Tabii ki değil. Giden sesli mesaj kaydındaki müzikal sesi

neredeys e dizlerimin bağı özöl ecek. Tanrım, Tanrım! Onu kaybedebilirim. Kalıcı olarak. Hayır. Hayır, nefes alamıyorum. "Taylor, gözetleme delikleri," diye geveledim, sesim eski püsküydü. "Rhonda'nın asistanı olmalıydı." Potansiyel tehlikedeyken zar zor doğru dürüst düşünebiliyorum. tutuklamış olabiliriz4Suçlu partisi. Yine de iki tane var. Biri dışarıda ve şiddetli. "Güvenli bir yere git.Şimdi, Tatlım. Lütfen. Sen ve Jude. Ve beni bekle. Geliyorum."

BÖLÜM 21

Taylor

W Bir Allstate reklamına ya da iki yaşlının el ele tutuşmasına nasıl ağlayacağım, ama şu anda, kalbim acıyorken her pound ile daha da kötüsü, gözyaşı dökemiyorum.

Bir sweatshirt ve çıplak ayakla kumsalda oturuyorum, kollarımı kaldırmış dizlerime dolamış durumdayım. Adamların arka yatak odasındaki kırık pencereyi değiştirmelerine izin verdikten sonra buraya geldik ve hiç ayrılmadık. Şimdi gökyüzünü pembeler ve grilere boyayan muhteşem bir gün batımı var ve güzelliğın tadını çıkarmak istiyorum ama çok uyuşmuş durumdayım. Jude'un yanımda oturması, konuşmaması, sadece ara sıra sırtıma bir daire sürmesi veya bana güzel bir deniz kabuğu göstermesi yardımcı oluyor. Eve döndüğümde gitmiş olan Dante'ye ne olduğunu sormak istiyordum ama ağzımı açarsam, sanırım domuz kafalı adamlar hakkında bağırmaya başlayacağım ve hiç susmayacağım.

"Artık acıyor. Hiç durmayacakmış gibi geliyor," dedi Jude sessizce. "Ama görmezden gelmek daha kolay olacak. Bir gün bunun asla olmadığına kendinizi inandırabileceksiniz."

Deneyimden konuşuyor gibi görünüyor, ama bunu gösterecek yüreğim yok. Bu yüzden sadece başımı salladım.

Gizli yumuşak merkezi ve işkence görmüş geçmişiyle aptal ödül avcısı. Bunun için düştüm. Bir adamı düzeltmek için ders kitabının cazibesine kapılmayı öğretmene bırakın. Kalbimin derinliklerinde bir yerde, onun çekip gidemeyeceğine yanlış bir şekilde inanmak. Bu kötü bir varsayımdan başka bir şey değildi. Ben sadece uzun bir Bond Kızları soyundan bir Bond Kızıyım. On beş yıl sonra bana bakacak, gözlerini kısarak şöyle diyecek: *Ah evet, büyükanne dondurmasını seven kişi.*

Ve muhtemelen bir ailem olacak ve yerleşeceğim.

Yerleştim, diye mırıldandım. "Ama

gitmeyeceğimi *yerleşmek*" Jude bana tek kaşını kaldırdı.

"Ha?"

"Kuyu." Myles dışında bir şey hakkında konuştuğum ve düşündüğüm için minnettar olarak dudaklarımı ıslattım. "Evliliğe ciddi bir şekilde bakan erkeklerle çıktığımı biliyorsun. Ama artık bunu yapacağımı sanmıyorum. Sanırım belki... Ben sadece yaşamak ve neler olacağını görmek istiyorum. Bunu yüksek sesle söylemek göğsümdeki baskıyı biraz gevşetiyor. "Sırf bana her zaman benim kim olduğum söylendi diye pratik olmak ve güvenli davranmak zorunda değilim. ben kimim *BEN* olmaya karar ver, biliyor musun? Hayatımın bazı yönlerinde güvenli oynayabilirim, ama diğerlerinde, belki sadece bir katili yakalamaya yardım etmek ya da bir ödül avcısıyla kaçmak istiyorum. Ben birden fazla şeyim. Kendi rotama kendim karar veririm. Hiç kimse."

Jude benimle birlikte başını sallıyor. "Kesinlikle haklısın."

Bir avuç kum alıp fırlatıyorum. "Film çekmek. Onu gündeme getirmek istemedim. Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Gerek yok."

"Ama madem konu üzerindeyiz, umarım uzun saçları tost makinesine takılır."

"Vahşi."

Yani, elektrik çarpacak şekilde değil, diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Tam da uygunsuz ve utanç verici bir şekilde."

"Bakalım neler ayarlanabilecek."

"Belki de tüm bu hararetli olaya olumlu bir şey olarak bakmalıyım. Beni sarstı. Hissetmek için ne olmam gerektiğini anlamamı sağla. Hissetmek. Ve şimdi geleceğimden daha fazlasını beklemeye kararlıyım,işleyenilişkiler."

"Minnettarlık, herhangi bir şeye yaklaşmanın sağlıklı bir yoludur."

burnumu kırıstırıyorum "Minnettarlık biraz abartılı bir ifadedir. Belki düşmanlık ortadan kalktığında." Gülüştük ve elini sıkmak için uzandım. "İyi misin?"

Okyanusa uzun bir nefes üfler. "HAYIR. Ama olacağım."

Birkaç dakika sessizce oturduk, gökyüzünün pembeden turuncuya, gök mavisine ve sonunda gece mavisine dönüşünü izledik. Gökyüzünün tuvalinde yıldızlar hayata göz kırptıyor, tepede arkamızda esen çalılar. Kahkaha bize arka bahçelerden, kumsalın yukarısından ve aşağısından, yanan ateş çukurlarından ve tüten barbekülerden ulaşıyor.

Huzursuzum ve bunun Myles yüzünden olduğunu biliyorum. İşlerin nasıl bittiği. Her şeyin ne kadar üzücü bir şekilde bitmemiş hissettirdiği. Onun koca, huysuz kışını özlüyorum. Ama dahası var. Ensemde gömülü, bitmeyen küçük bir kıkırdama hissi var. Kendi kendime kaşıntının bir ansiklopedi ile kafasına vurulma, hayatımın en iyi seksini yapma ve bir katili bir günde yakalama bölgesi ile geldiğini söylüyorum... ama endişe çalkalanmaya devam ediyor. Sonunda mideme gidiyor. Ağabeyime -muhtemelen- asılsız endişelerimi dile getirmeye hazırlanıyordum ki çalkantılı Atlantik'ten bir rüzgar esip ensemdeki tüyleri kaldırıp beni ürpertiyor.

"Hey, ben gidip bize evden biraz battaniye ve bira getireyim. Kulağa hoş gelmek?"

"Kulağa harika geliyor." Dirseklerimin üzerine çöküp onun kumların arasından ağır adımlarla merdivenlere doğru gidişini izliyorum. "Hey, telefonumu kapatır mısın? Onu mutfakta şarjda bıraktım."

"Evet."

Birkaç dakika sonra, saçıma mı yoksa kıyafetime mi bulaştığını umursamadan tamamen kumun üzerinde erimeme izin verdim. Gündüz güneşi yüzünden serinledi ve buradan yukarıdaki devasa gökyüzüne bakabiliyorum. Ben ve sorunlarım onunla karşılaştırıldığında çok küçük kalıyoruz—

Arkamda metalik bir tık sesi var.

Bu, kurulu bir silahtır.

Kaslarım geriliyor, ağzım kuruyor ama hareket etmiyorum. Dondum.

Ortalıkta dolaşıp hayatları mahveden biri için oldukça rahatsın.

Bu sesi tanıyorum ama pek tanıdık gelmiyor. genç bir adama ait.

Daha önce nerede duydum?

Ayak sesleri yaklaşıyor, sonra kaburgalarım tekme atıyorum. Sert değil ama beni ağlatacak kadar güçlü. Elimi zonklayan noktaya bastırarak doğruldum ve dirseklerimin üzerinde beceriksizce geriye doğru çabalıyorum, topuklarım elekten geçen kumu itiyor.

Adam görüş alanına giriyor.

Belediye başkanının

yardımcısı. Kyle mı?

HAYIR.*Kurt.*

Kurt bana silah doğrultuyor ve tabii ki bu, her şeyin yerine oturduğu an. Çok uygun.

Asistan zar zor beş fitin üzerinde. Bu öğleden sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, tüm kanıtları gözden geçirmek ve belediye başkanının suçuyla uzlaştırmak için durmadım. Ama tabii ki Kurt işin içindeydi. Her zaman onun yanında, hizmet etmeye hazır. Yatak odası duvarının arkasındaki o alana kolayca sığarak Oscar'ı onun için gözetleyebilirdi.

“Hepsini bir araya getirmek mi? Yeterince uzun sürdü. Belki sen ve erkek arkadaşın sandığınız kadar zeki değilsinizdir.”

Myles.

Çıldıracak.

Nedense bu gerçekten rahatlatıcı. Ya da lmezsem olacak.

Ayrıca bu gözden kaçmayı fark ettiğinde kendine çok sert davranacaktır. Geldiğini kim görebilirdi ki? Rhonda olay yerine Kurt'u karıştırmadı. Sadece kendi suçunu inkar etti.

Uyanmak. Düşünmek.

Rehineler genellikle onları esir alan kişiyi konuşturarak hayatta kalır. Kendilerini kişiselleştirmek. Teknik olarak rehine değilim - henüz? - ama aynı mantık yine de geçerli olmalı, değil mi? Yine de Kurt'u konuşmaya devam edersem ve Jude geri dönerse kardeşim de tehlikede olacak.

Hayır, buna sahip olamam.

Nabzım şakaklarımda neredeyse sağır edici, ama derin bir nefes almaya zorluyorum. "Biliyor muydu?"
"DSÖ?"

Rhonda. Belediye Başkanı. Oscar'ı gözetlediğini biliyor muydu?

Hayır, diye tükürdü, sanki sorduğum için aptalmışım gibi. "Sence *benaranano* alem içerken o hüzünlü çuvalın canlı yayınını izlemek*fırında pişirmektüm* gün? yapmadım Her ne kadar onu dolaptan takip etmekten daha iyi olsa da." Titriyor. "Oscar Stanley. Ne salak. Gerçekten Rhonda'nın öyle olduğunu düşünüyor muydu?*Aslındaki* kiralamasını kısıtlayacak herhangi bir yasa çıkaracak mı? İnsanlara yeniden seçilmek için duymak istediklerini söylüyordu. Yaptığımız bu. Ne pahasına olursa olsun ofiste kalıyoruz. Ve belediye başkanının ayrıntılar hakkında endişelenmesine gerek kalmamasını sağlamak benim işim. beni ben yapan şey *buen iyi*. Bu orta sınıf cehennem çukurunun belediye başkanı olarak bir dönem daha geçirdikten sonra eyalet senatosu için aday olacaktı ve ben de hemen orada olacaktım, olmazsa olmazım. Önemsiz bir pireden başka bir şey değilmişim gibi kimse bana bakmıyor."

"Önemsiz değilsin."

"Bana yalvarma." Tabancanın ağızıyla havayı dürtüyor. "Polisler, Oscar'ın kışını tekmeleyen o mankafa babanın peşine düşerdi. Muhtemelen suçsuz bulunacaktı. Ama o zamana kadar herkes

kimsenin tanımadığı bir adamın cinayetini unutmuştu. Barnstable polisi, Rhonda ile iyi bir şeyi kazmak ve mahvetmek için motive olmazdı. Ama dürtmek zorundaydın. Ve ür. Ve uyarılarımı dikkate almadın, değil mi?"

Yavaşça, sırtı merdiven boşluğuna gelecek şekilde aynı saat yönünde döneceğini umarak yanlara doğru birkaç santim yaklaştım. "Kitapla beni kandırdın. Şamandırayı attın."

Parmağı tetiğin üzerinde hareket ediyor. "Seni vurup bitirmeliydim."

"Yakalanacaksın."

Ah, yakalanacağımı biliyorum. Polisler beni sorgulamak için çoktan getiriyorlar. Eminim Rhonda hepsini bir araya getiriyordur. Ve onun için yaptıklarımı takdir edecek mi? Çifte hayatını basından uzak tutmak için mi? Hayır. Eminim akşam haberlerinde dehşete kapılmış gibi davranacaktır. Ama ne yaptığımı öğrenirse ve asla yakalanmazsam? Bir bok söylemezdi. Çünkü bu siyasettir."

Gözümün ucuyla Jude'un merdivenlerden indiğini görüyorum.

HAYIR.HAYIR.

Kurt ile herhangi bir muhakeme olmayacağı açık. Kaybedecek hiçbir şeyi yok.

Alabildiğim kadar havayı içime çekiyorum ve değerim olan her şey için haykırıyorum. Jude! Koşmak!"

Myles

Bu benim kabusumun canlanması.

Bir kanıt parçasını çözmedim ve şimdi aşık olduğum kadın bedelini ödeyebilir.

Bisikletim Coriander Lane'de o kadar hızlı ilerliyor ki, lastikler asfaltla zar zor buluşuyor. Yüzümün yanından ter boşanıyor, midemde bir çukur açılıyor. Dışarıya park ettiğimde evin ışıklarından hiçbiri yanmıyor. Lütfen bana yemeğe çıktıklarını ya da asistanın henüz bulamadıkları bir yere gittiklerini söyleyin. Kurt. Kurt Forsythe. Buraya gelirken aradığım Barnstable polisine soyadını teyit ettirdim. Konuşmayı sadece küçük parçalar halinde hatırlıyorum. Kulaklarımdaki uğultudan şefin sesini zar zor duyabiliyordum. Wright'ın bize, polisin belediye başkanına karşı çıkma ihtimali olduğu konusunda anlattıklarından sonra, bir yanımda tek başıma gelmek istedi ama riskleri tartmam gerekiyordu ve Taylor'ın hayatıyla ilgili kesinlikle alamayacağım bir risk.

Ev kapısı kilitli.

Ön camdan içeri hızlı bir bakış hiçbir yaşam belirtisi göstermiyor—

Sağımda, uzakta bir hareket var. Sahile inen merdivenlerde biri. "Lütfen Taylor ol. Lütfen onlar olun."

Verandadan atlayıp figüre doğru koştum. Güneş battığı için kim olduğunu anlamak zor. Ama yaklaşık elli yarda uzaklaştığımda saç ve yapıyı tanıyorum. Jude. Ve hemen, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Çok yanlış. Elleri havada ve başını sallıyor. İşte o zaman Taylor'ın boğuk çığlığını duydum ve bacaklarım neredeyse sıvılaştı.

Jude! Gitmek! Lütfen!"

"Neler oluyor? Kim bu?" Jude'un ses tonu korku dolu. "Silahı indir!"

Silah. Taylor. Taylor'ın üzerinde bir silah var.

Tenim bir buz tabakasından başka bir şey değil, kalbim yalpalıyor ve yarışıyor.

Hayýr. Hayýr, lütfen Tanrıým,

hayýr. O değil. Odak.

Odaklanmalısın.

Bir numara. Sahilde bir silah varsa, Jude da tehlikede demektir.

“*Yahuda*, Kendi sesimi tanımayarak homurdandım.

Başını hızla çeviriyor ve korku dolu ifadesi, sahip olduğum soğukkanlılığımı bozmakla tehdit ediyor - ve bu pek bir şey değil.

Myles. Beceriksizce döner ve arkasındaki basamağa takılır. "Aşağıda Taylor'a silah doğrultmuş bir adam var."

Buzlu cildim hızla çözülüyor ve şimdi ateşliyorum. Çok sıcak. Göğüs yanması. HAYIR. *Hayır hayır hayır*. Taylor'ın beni taco yemeye davet etmesi beni hazırlıksız yakaladı ve kaba bir ses kaçtı. Kardeşini güvenli bir yere götürmemi isterdi. Jude. Buraya gel. Şimdi buraya gelip bu işi halletmeme izin vermelisin. Polis yolda.”

O inanılmaz. "Onu orada bırakmayacağım!"

“*Bizonu* orada bırakmıyorlar. Tabii ki değiliz. Ama senin tehlikede olduğunu düşünürse, düzensiz bir şey yapabilir ve kendine zarar verebilir."

Jude küfrediyor ve gözlerini siliyor. "Onu vuracak."

Devam etmek. Kontrolünüze sahip çıkın. "Daha kısa olan tarafta mı? Gözlük?" "Evet. Evet."

"Tamam aşkım. Benimle yer değiştireceksin, tamam mı? Onunla konuşacağım.

Kafamdaki parazit o kadar yüksek ki, sonunda sirenlerin yaklaştığını duyduğumda, ne kadar süredir feryat ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yakınlar. Çok yakın.

Jude! *Gitmek!* Taylor sahilden yine bağırıyor, çılgılığı dalgalara karışıyor. "Lütfen!"

Zor. Tehlikedeyken mantıklı bir şekilde düşünmek zor. Sesi o kadar korkmuş ki kalbim göğsümü yırtmak istiyor. Taylor ve onun güvenliği söz konusu olduğunda içgüdülerim hayvani. Merdiven korkuluklarından atlamak ve tepeden aşağı hızla inmek ve aşağı doğru sürmek istiyorum.

onunla benim aramda duran her şey. Ancak fevri davranışlar insanları öldürür. Şu an sakın olmam gerekiyor *vedüşünmek*.

Neyi biliyorum?

Birincisi, Kurt yakalansa umurunda değil. Sahil boyunca konumlanmış sayısız ev var, hepsi suya bakıyor ve güneş zar zor batıyor. İnsanlar uyandı. Kızartma sosisli sandviç. Muhtemelen tüm bu sahneyi izliyor ve muhtemelen polisi arıyor. Jude'un onu Taylor'a silah tutarken gördüğünden bahsetmiyorum bile. Kurt potansiyel olarak dengesizdir. Mantıklı hareket etmeyecek.

İkincisi, Kurt'un amacı intikam. Patronunu tutukladık. İşine mal oldu. Rhonda'nın Kurt'un eylemleri hakkındaki bilgisine bağlı olarak, biri veya her ikisi de Oscar Stanley'i öldürmekle suçlanacak. Ama polis Rhonda Robinson'ı sorguladığında ben oradaydım ve o dünyanın en iyi aktrisi değilse Kurt'ün Evergreen Corp.'un açığa çıkmasını önlemek için ne yaptığını bilmiyor. Sadakat dışında.

Belediye başkanına

sadakat. Adanmışlık.

Bunu kullanabilirim.

Wright'a kısa bir mesaj yazıp telefonumu hızla arka cebime sokarken ellerim titriyordu. "Yavaşça geri çekil Jude," dedim, kalbim ağzımda olmasına rağmen güven verici görünmeye çalışarak. "Taylor'ı sağ salim geri alacağız. Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Jude birkaç saniye daha tereddüt etti, sonra nihayet kalan merdivenlerden yukarı çıktı ve başı ellerinin arasında çim sahanlığın üzerine oturdu. Tepenin eteğinde kırmızı ve beyaz ışıklar yanıp sönüyor. Nihayet. Sirenler, talimat verildiği gibi kapandı, caddede hızla ilerliyorlar ve gelişigüzel açılarda duruyorlar. Wright aracından önce indi ve bana doğru koştu, megafonu ve bir telefonu verdi, ekranda canlı bir arama, saniyeler ilerliyor.

O aletler elimde, merdivene doğru ilerliyorum, görünüşümün Kurt'u tahrik etmemesi için deliler gibi dua ediyorum. Ya da tetiği çekmeye ikna edin. Taylor'ın peşine düşüyorsa, bu onun soruşturmadaki rolü yüzündendir. Ben de dahil oldum, ondan daha yoğun bir şekilde. Bizi birlikte gördü. Bizden zorbalık yapabileceği tek kişiyi seçti ama davadaki rolümün karşılığını bana ödemek için Taylor'a karşı şiddet kullanmasını göz ardı edemezdim. Yine de bunun beni ne kadar mahvedeceğine dair dünyevi bir fikri yok. Lanet olası kalbim atmayı bırakacaktı.

Polis şefinin bu konuyu kontrol etmesine izin verebilirim ama onun güvenliğini başka birinin ellerine bırakamam. yapmayacağım Özellikle belediye başkanını korumayı planladıkları ve bu nedenle ahlaki açıdan gri bir alanda faaliyet gösterebilecekleri bir şans olduğunda.

Birkaç adım daha atıyorum ve görüş alanıma giriyorlar. Kurt. Taylor. Silah. Titreyen elleri havada Taylor'ımı görünce midem şiddetle bulandı. Titrediğini buradan anlayabiliyorum. Bu mesafeden çok kırılgan görünüyor ve ben bu orospu çocuğunu öldüreceğim. Onu öldüreceğim. Kavurucu bir öfke düşüncelerime sızmaya başlıyor, onları birbirine karıştırıyor ama sakın kalmaya çalışıyorum. Oluşturuldu. Açıkça düşünmek. Taylor tehlikede.

Birlikte hayatımız tehlikede.

Gerçekten yürüyebileceğimi mi düşündüm?*uzakondan?*

Şu an ona sahip olmak için ruhumu şeytana satardım. Onu sonsuza kadar tutmak için.

Kurt, diye seslendim olabildiğince sakın bir sesle. "Bu Myles Sumner. Beni tanıyor musunuz?"

Sanki onu yakalayıp bir kalkan olarak kullanmak istiyormuş gibi Taylor'a bir adım daha yaklaşır ve Taylor geriye doğru yalpalayarak onun ulaşamayacağı bir yere gider. İyi bir kız. Benim gördüğümü görebilir. Bir katil olmasına rağmen silah tuttuğundan emin değil. Bu aşamada zar zor dayanabiliyor. Dirseğini desteklemek için diğer elini kullanıyor.

"Elbette seni tanıyorum," diye bağırdı merdivenlerden yukarı. "Burada olan her şeyi biliyorum. Bu benim işim. İşimde iyiyim."

Umduğum buydu. İşinde gurur. İşe adanmışlık ve Rhonda Robinson'a sadakat. "Taylor iyi mi?"

"Daha uzun sürmeyecek. Sadece seni bekliyordum. Bunu görmeni istedim."

Boğazım kapanıyor.

Benim için böyle gelecek. Aramızdaki bir kavga uyumsuzluk olurdu ama o tetiği çekerek beni öldürücü bir darbeye yere serebilir. "Taylor'a zarar vermek istemezsin." Bunu söylediğimde neredeyse nefes nefese kalıyordum, bu yüzden kontrolü yeniden kazanmak için bir an bekledim. "Sen bir katil değilsin, Kurt. Sadece işi için yukarıda ve öteye giden bir adam."

"Psikoloji denemelerine inanmıyorum."

"Sorun değil dostum. Ama belediye başkanının seninle konuşması gerekiyor."

"Ne?" Silahı şaşkınlıkla indirir, ancak aynı hızla tekrar kaldırır. "O burada değil. Gözaltında."

Ama şimdi dikkatini benimle Taylor arasında paylaşıyor. İyi.

Sadece hepsi benim üzerimde olana ve o kaçabilene kadar parçalamaya devam etmeliyim. Telefonu kulağıma götürüyorum. "Belediye Başkanı Robinson?" diyorum alıcıya. "Evet," diye yanıtladı, canlı ama altta yatan bir yorgunlukla. "Yapmadım Kurt'u biliyorum. bilmiyordum—"

"Wright tarafından bilgilendirildin mi?" Sözümlü kestim. İç çekti.

"Öyleydim, evet."

"İyi." Güçlkle yutkunuyorum, bir baş dönmesi dalgasıyla nefes alıp veriyorum. "Lütfen. Onu ikna etmene ihtiyacım var. Kız arkadaşına silah tutuyor. Eğer ona bir şey olursa..."

"Anladım. Bu konuda başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Beni oraya bırak."

Sesindeki ani güven beni daha iyi hissettirmiyor. Taylor ateş hattından çıkana kadar hiçbir şey beni daha iyi hissettirmeyecek. dua etmek

çok uzun zamandır konuşmadığım bir yapımcıyla telefonu megafona doğru tutuyorum.

Rhonda'nın sesi, açılışa gelen bir geri bildirim ciyaklaması eşliğinde sahile kadar iniyor. Kurt mu?

Asistanın kafası dönüyor. "Belediye Başkanı?"

Tepkisini duyamıyor. Henüz değil. Ama o dinliyormuş gibi devam ediyor. "Seni işe aldığım gün bunun hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu biliyordum. Ve beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Bir kez değil. Ekibimde daha fazla güvendiğim kimse yok. Bu ilçe için vizyonuma inanan ve onu gerçekleştirmeme yardımcı olacak araçlara sahip olan kimse yok.

"Bunu yapmak zorundaydım!" Rhonda'nın onu duyabileceğini düşünerek geri arar. "Stanley yeniden seçilme şansımızı öldürürdü."

Telefonu megafondan uzaklaştırıp hoparlörü ağzıma götürüyorum. Kurt, belediye başkanının sana özel olarak söylemek istediği bazı şeyler var. Sadece kulaklarınız için. Telefonu kapatmamda bir sakınca var mı?"

nefesimi tutuyorum*Hadi.*

Yırtık. Dikkati merdivenden Taylor'a, sonra da bana kaydı. "Silahlarınızı orada bırakın. Hepsi. Yoksa onu vururum, yemin ederim."

HAYIR.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim tatlım. Bana güven.

"Tamam aşkım." Megafonu ve telefonu yere koydum, bel kemerimden silahımı çıkardım ve yere koydum. Ona hiçbir şeyim olmadığını göstermek için iki paçamı da kaldırdım. Silahsızım, tamam mı? Aşağı iniyorum."

Bu adam kitap zekası veya politik olarak anlayışlı olabilir, ama ona üç metre yaklaşmama izin verecek kadar aptal. Sadece, ben yaklaştıkça bunu fark etmediğini ummalıyım. Telefonu bir barış teklifi gibi tutarak, kalbim göğüs kafesimde sekerek yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum. Kurt stabil değil. Yaklaştıkça, bu daha da belirginleşiyor. Kendi kendine mırıldanıyor.

Arada bir, kimin sorumlu olduğunu hatırlatmak istercesine, tabancanın ağzıyla Taylor ile arasındaki havayı deliyor. Dalga her an dönebilir.

Lütfen oraya gelmeme izin ver.

"Belediye başkanıyla konuşmaya hazır mısın

Kurt?" "Telefonu bana at."

Şimdi sahildeyim. Su yüksek, bu yüzden onların durduğu yerden sadece yirmi metre uzaktayım ve çatırdayan deniz yosunları ve çakılların üzerinden yavaşça ilerlemeye devam ediyorum. "Suya oldukça yakınsın, dostum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." *Nefes almak. Nefes almak. O tam orada. Ne kadar korkmuş görüldüğünü düşünme, yoksa onu kaybedersin.* "Buna ne dersin? Taylor'ın merdivenlerden yukarı çıkmasına ve onun yerine silahı bana doğrultmasına izin verdin. Bu şekilde oraya gelip telefonu sana sağ salım teslim edebilirim."

"HAYIR. Mümkün değil. Bilmiyorum."

"Belediye başkanı bana senin masum bir kadını asla incitmeyeceğini söyledi. Haklı, Kurt. Haklı olduğunu biliyorum. Ve sana anlatacak daha çok şeyi var. Taylor'ın eve gitmesine izin verelim.

Myles, diye sızlandı, başını sallayarak.

"Sorun değil," diye homurdandım. ona bakamıyorum Güvenini tazelemek için bile ona bakamıyorum. Hala ona doğrultulmuş bir silah var ve ben iyi değilim. Onun üzerinde ne kadar uzun süre eğitilirse, akıl sağlığım o kadar hızlı bozuluyor. Kurt mu?

Silahı bana doğrulttuğunda neredeyse rahatlayarak yere düşüyordum. "Git Taylor."

Tereddüt

ediyor.

"Gitmek.*Lütf*

en"

Bir hıçkırıkla koşmaya başlar. Tanrıya şükür.*Tanrıya şükür.* Adımlarının merdivenlerin ahşap tahtalarında kaybolduğunu duyana kadar tek bir adım bile atmıyorum. Jude'un ünlemini ve polis hareketinin telaşını duyana kadar. Güvenli. O güvende.

Telefonu sağ elimde tutuyorum, sol elimin ii görünüyor.

Bir adım, iki, botlarım kuma batıyor.

"Aynı silahı sahilde bulduk," diyorum, havada tutmaya çalıştığı Glock'unu işaret ederek. "Onu soruşturmayı geciktirmek için mi yerleştirdin yoksa bizi izinden uzaklaştırmak için mi?"

Telefona bakıyor. "İkisi birden."

"Güzel oynadı."

"Beni eğlendirme," diye tısladı dişlerinin arasından. "Telefonu bana ver."

Eşit bir şekilde başımı sallayarak bir adım daha ilerliyorum. İki. "Hadi bakalım. Hepsi senin."

Patronuyla konuşmaya ve yaptığı şey için onun sahte övgülerini daha fazla özümsemeye o kadar hevesli ki, bir an için dikkati dağıldı. Ama tek ihtiyacım olan bu. Telefonu havaya fırlattım ve dikkati onunla birlikte gitti. Sol elim silahı tutan elin bileğini kavrayarak onu okyanusa doğru çevirdi. Sönüyor. Kimseye isabet etmeyecek bir yerde kara suya atılan bir mermi. Özellikle Taylor'a değil.

Bu adamın onu öldürmek istediğini hatırlatmak, onu amaçladığımdan daha sert bir yumrukla bastırmama neden oldu, kıkırdak çıtırtısı neredeyse yeterli değildi. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak. Ama bir yığın halinde kuma inmesi için gereken tek şey bu, telefon uzattığı elinin yanına düşüyor. Silahının şarjörünü çıkarıp onu da yere fırlattım, adrenalinim şiddetle çarpıyordu. Her taraftan. Taylor'ın merdivenlerden bana doğru uçarak indiğini görüyorum ama başımı sallıyorum, onun için kumsalın tehlikesiz olduğunu ilan etmeye pek hazır değilim.

Yine de gelmeye devam ediyor, zıplıyor, göğüslerimiz çarpışıyor, kollarımı boynuma doluyor. Hala onu potansiyel olarak kaybetme korkusuyla o kadar uyuşmuş durumdayım ki, ona sarılmak için kollarımı kaldıramıyorum bile. Uzun dakikalar boyunca, tek yapabildiğim elma kokusunu içime çekmek, yüzümü saçlarına sürmek, ta ki sonunda uzuvlarım tekrar çalışmaya başlayana ve hayatta olduğu gerçeğine yenik düşerek onu vücuduma sımsıkı bastırana kadar. O yaşıyor ve yaralı değil.

Taylor.

"Biliyorum.

Biliyorum."

"*Taylor.*"

Yanağımı, çenemi öpüyor. "Biliyorum."

Onu neredeyse kaybedeceğim gerçeğini yüksek sesle sindirmeye çalışıyorum ama o kelimeler olmadan anlıyor gibi görünüyor. Beni öldüreceğini biliyor gibi görünüyor. İyi. Güzel, gerisini hallederiz. O yaşadığı sürece geri kalan her şey ayrıntı. Etrafım şimdi ifade isteyen polis memurlarıyla çevrili. Kurt'u kumların üzerinde uyandırmaya çalışıyorlar ve o kıpırdanıyor. Onu kelepçeleyip hapse attırma konusunda kendimden başka kimseye güvenmemin hiçbir yolu yok. Bu adam kollarımda tuttuğum inanılmaz kadını öldürecek. Onu güvende tutmam için bana güvenen bu kadın.*Benim*kadın. Bunu anlıyorum. Onlara ifadeni ver, dedim şakağını öperek. "O hapse girene kadar rahatlayamayacağım ve muhtemelen önce tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Dudakları seğiriyor. "Sayende."

Rüzgarın savurduğu bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sana doğrultulmuş bir silah vardı. Adli tıp görevlisine ihtiyacı olmadığı için şanslı."

Bana gülümsüyor ama ters giden bir şeyler var. Neden... üzgün görünüyor?

Kolları boynumun etrafındaki konumundan düşüyor, elleri şortunun arka ceplerine giriyor. "Teşekkür ederim. Yaptığın şey için. Benimle ticaret yerleri ve... hepsi."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

Bir saniye sonra başını salladı. "Biliyorum. Sen işini yapıyordun." Ne oluyor be? "Sen bir işten daha fazlasısın."

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi başını salladı. Ama gerçekten anladığını sanmıyorum. Bunu onun için hecelemem gerekiyor. "Taylor, ben..."

"Yaz!" Wright bağırır. "Şefin bazı soruları var..."

"Bir dakika içinde!" Tekrar Taylor'la yüzleşmeden önce omzumun üzerinden havladım. "Hey. Sana ne söylediğimi dinle. Bu davayı çözdüğümüzü düşündüğümde bile ayrılamadım. Bunu yapmak istiyorum. Biz. Seninle olmaya ihtiyacım var. Beni duyuyor musun? Koşmayı bitirdim. sana koşmak istiyorum."

"Vay canına," diyor Wright solumda. "Bu çok şiirsel, dostum." Burnunu çekiyor. Ah kahretsin. Eski karımı aramam gerekiyor."

"Git," diye

homurdandım.

"Üzgünüm. Üzgünüm."

Tekrar yalnız kaldığımızda, Taylor hâlâ teslim olmuş görünüyor ve Tanrı aşkına, paniğe kapılmaya başlıyorum. "Şu anda böyle hissediyorsun Myles, çünkü az önce birlikte korkunç bir şey yaşadık." Kolumu sıkıyor. "Ama yarın ya da öbür gün bana bunun işe yaramayacağını söylediğin tüm nedenleri hatırlayacaksın ve haklı çıkacaksın..."

"HAYIR. Ben tam bir gerizekalıydım, Taylor. Bunu öfke ve korkudan söyledim.

Bunun mutlu son olması gerekmiyor muydu? Adam kızı kurtarıyor, adam kızı öpüyor ve birlikte gün batımına mı gidiyorlar? kızın söylememesi gerekiyornah, *teşekkürler, ben iyiyim.*

Bu olmuyor.

"Buraya gelmem gerekiyordu. Seninle tanışmam gerekiyordu. yol beni götürüyordu *Burada*. Sana. Elbette?" İşte başlıyoruz. Son duvar çöktü. maruz kaldım. "Bana Boston'u sevdiğimi hatırlattın. Çünkü bana evin nasıl bir his olduğunu hatırlattın. Kardeşimi aramamı sağladın. Çünkü bana aşkın nasıl bir his olduğunu hatırlattın. Bunu sen yaptın. senden uzaklaşmıyorum. Ortada buluşana kadar savaşağız, Taylor. Hikayenin sonu. Beni kesmiyorsun. Ailemle tanışman için seni eve götürüyorum. Her şeyi ben yapıyorum, tamam mı? Yüzünün kenarlarını ellerimin arasına alıyorum. "Lütfen her şeyi yapmama izin ver?"

Herkes dinliyor.

Her kelimemi dinleyen bir polis ve dedektif kalabalığı var. Kurt'un bile bağılı olduğundan ve belediye başkanının hala hattın diğer ucundan dinlediğinden oldukça eminim. Umurumda mı diye sor. Kendi açık kalp ameliyatımı yaparken ve onsuz yaşayamayacağım bu kadınlar hala şüpheli görüldüğünde umurumda olup olmadığını sorun. "Kafanın içinde ilerledin. Bunu görebiliyorum." Bunu yüksek sesle kabul etmek beni cesaretlendiriyor. "Beni sildin. Tamam aşkım. Benim için bir şeyler hissettiğini söyle, ben de kendimi geri yazayım. Bunu yaparken kıcıımı yırtarım.

"Elbette senin için bir şeyler hissediyorum," diye fısıldıyor. Seyircimiz topluca rahat bir nefes alıyor.

Benimkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Sanki okyanus tabanından yüzeye çıkmışım gibi.

Onu öpmek için eğilerek, "Tanrıya şükür," dedim sert bir nefes vererek. Ama gözleri hala bulutlu. Kelimelerden daha fazlasına ihtiyacı var. Tüm tanıdıklarımızı ona hiçbir şeye ve hiç kimseye bağılı olmadığımı söyleyerek geçirdim. Eylemler onu ikna edecek tek şey.

Tamamlamak.

Sürekli içindeyim ve benden uzun süre şüphe etmeyecek.

BÖLÜM 22

Taylor

■ ■

ne yapıyor?" Kiralık evimizin önünden dışarıya bakarak soruyorum.

Toplandık, yola çıkmaya hazırız, ön kapının yanında valizlerimiz var.

Bagajı arabamın bagajına yüklemeye hazırlanıyorduk ki caddenin karşısında bisikletinin üzerinde oturan Myles'ı gördüm. Ya da daha çok... beklemek gibi mi? Miğfer kucağında, kolları göğsünün güçlü genişliği üzerinde çaprazlanmış. Koltuğunun arkasına bir spor çantası sabitlenmiştir.

o ne yapmak?

Vedalaşmayı mı bekliyor?

Dün gece verdiği sözleri tutmamın hiçbir yolu yok. Bunlar adrenalin ve artık korkuyla ıslanmış sözlerdi. Beni koruduğu ve tehlikede olduğum için verdiği sözler. Artık güneş doğduğuna göre, eminim ödül avcısı zihniyetine geri dönmüştür. Hızlı, koşulsuz işler onun istediği şeydir. Bağlanmazsa, incinemez.

"Belki de dışarı çıkıp onunla konuşmalısın?" Jude öneriyor.

Yapabilirdim. Yapayım.

Sadece vedalaşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Çünkü tüm iyi niyetime rağmen, dün gece bana o tutkulu ses tonuyla söylediği şeyler... bana ufacık bir umut verebilirdi. Tehlikeli, aptal umut.*Boşver.*

"Hadi gidelim. Trafiği yenmek istiyoruz."

Bavulumu alıyorum, kapının önünde tereddüt edip iterek açıyorum. Jude yanımdan geçtiğinde kapıyı arkasından kapatıp kilitledim ve anahtarı verandadaki büyük seramik denizyıldızının altına Lisa'ya bıraktım. Arabaya giderken, sokağın karşısındaki motorcuya kaşlarımı çattım. Günaydın, diye seslendim, valizimi bagaja kaldırabilmesi için Jude'a verdim. "Trafikte bir sıçrama yapıyoruz. geri dön*Connecticut*"

Bana başını salladı.*Başını sallar.*Ama hiçbir şey söylemiyor.

Sonra kaskını takar ve bisiklet kükreyerek canlanır.

Ha. Yani veda etmeyecek mi? Belki de birbirimize söyleyeceğimiz dağınık özürler veya yalanlar olmadan yollarımızı ayırmanın daha kolay yolunu izliyoruz. İyi. Onun liderliğini takip edeceğim. Kalbimin asmada uzun süre kalmış bir üzüm gibi solmasına aldırış etme.

AM trafik istasyonunun sesini açtım ve garaj yolundan geri çıktım, Myles sonraki üç dönüşümüzü takip ettiğinde kaşlarım çatıldı. Sadece tesadüf. Belli ki ikimiz de eyaletler arası yola çıkıyoruz.

Eyaletlerarası yola vardığımızda Myles da aynı rampayı kullanıyor. Aynı yön.

Diğer arabaların birleşmesi için aramızda zar zor yeterli alan bırakıyor. Ben şerit değiştiriyorum, o şerit değiştiriyor.

"O *mutakip etme*Ben?"

Ağabeyimden bir kahkaha koptu. "Bunu anlaman çok uzun sürdü."

"Hartford'a kadar mı? Uh-uh. Mümkün değil."

"Ön kapına kadar, Taylor. Sen *Bilmek* Olan bu. Jude koltuğunda dönüp kulaktan kulağa sırtarak arka camdan Myles'ı izliyor. "Bunun romantik olduğunu kabul et."

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Öyle değil."

"Dün gece sahilde senin için kendini feda etti ve şimdi tam anlamıyla seni eve kadar takip ediyor." Jude sesini alçalttı ve Discovery Channel'ı anlatıyormuş gibi Avustralya aksanına geçti. "Bu, benzersiz bir ödül avcısı ritüeli gibi görünüyor, Taylor. Potansiyel eşe mümkün olduğu kadar uzun süre kötü davran, sonra onu en beklemediği anda evlendir."

Aman Tanrım. Alt dudağım biraz titriyor. Dün gece içimde yaktığı umut kırıntısı büyüyor... ve bu tehlikeli. Tüm bu fikir tehlikeli ve aptalca. Burada olan bu değil. Sadece eve giderken ayağımın takılıp bir seri katilin kucağına düşmememi sağlıyor.

"Bıçaklanmıyorsun. Evleniyorsun."

Ellerimi direksiyonda ovuşturuyorum. "Fikrini çok çabuk değiştirdi. Gelip benimle kalırsa, sonunda pişman olur."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun ama bana kararsız biri gibi gelmedi."

"HAYIR. O değil." Dudağımı çiğniyorum, gözlerim sürekli devine kayıyor,

kasklı figür "Ama hala ailesiyle çözülmemiş sorunları var."

Bir saniye bile tereddüt etmeden, "Bu otoyoldaki herkesin ailesiyle çözülmemiş sorunları var" diye yanıtlıyor. "Kardeşini aradığını söylememiş miydin?"

"Evet. Çünkü ona hatırlattım... çünkü..."

"Ona aşkın nasıl bir his olduğunu

hatırlattın." "Konuşan adrenalindi."

Jude açıkça benimle tartışmak istiyor ama sonraki birkaç dakikayı arkamızda kalan motosiklet motorunun gürültüsü dışında sessizlik içinde geçirdik. "Bak, ben seninleyim, T," diyor ağabeyim sonunda. "Ne yapmak istersen, geri geleceğim."

sen kalk Kenara çekip kaybolmasını söylemek istersen, yapacağımız şey bu."

Güçlkle yutkunuyorum. "Yapmak istediğim şey bu. Bu onun iyiliği için. Bana karşı yersiz bir sorumluluk hissediyor ve ben onu serbest bırakacağım."

"Peki tamam. Hadi yapalım." Yaklaşan otoyol tabelasına gözlerini kısarak bakıyor. "Kahve alabileceğim bir yere çekil."

Üç çıkışı daha sürdükten sonra, bazı altın kemerler görüyorum ve rampadan çıkıyorum. Myles'ın gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken boğazım kurudu ve nabzım son derece hızlı atmaya başladı. Bisikletini otoyoldan arkamızdan çıkardığında üzerime çöken rahatlamamanın yanlış anlaşılması mümkün değil.

Tamam aşkım. Bunu yapabilirim. Güçlü olabilir, yara bandını sökebilir ve hem kendim hem de Myles için en iyisini yapabilirim. Kesinlikle ödeşmeyeceğim *Dahabu* adama bağlı, sırf bir iki ay içinde gün batımına doğru uçabilsin diye, benim ağlama nöbetlerimden ve tutumlu alışkanlıklarımdan bıkmıştı. Bu beni kesinlikle öldürür. Onu sadece beş gündür tanıyorum ve onu bir daha asla görmeme ihtimali neredeyse dayanılmazdı. Haftalar sonra nasıl olurdu? Aylar mı?

Hayır. Öğrenmeyeceğim.

McDonald's otoparkına girdiğimde Jude bana döndü. "Konuşmayı yaparken burada olmamı ister misin?"

"HAYIR. Bunu tek başıma yapabilirim." Derin bir nefes alıyorum. "Bana bir buzlu kahve getirin lütfen. Buna ihtiyacım olacak.

"Muhtemelen yetersiz bir ifade."

Kardeşıme bu uğursuz ifadeyle ne demek istediğini sorma şansım olmadı, çünkü Myles gürleyerek yanıma oturdu, motorunu durdurdu...

Sonra miğferini çıkarıyor, yele gibi terlemiş terli saçlarını geriye atıyor, gidonun üzerine asarken pazıları esniyor. Gömleğinin eteğini tutup kaldırdı, alnındaki teri sildi ve kısa bir süre için kalın, kaslı karnını açığa çıkardı. Bu keskin sırtlar, hafif bir ter parıltısıyla kaplı olarak hareketleriyle yer değiştiriyor. *Aman*.

Myles'ı görmem engellendiğinde, nefesimin pencereyi buğulandırıldığını fark ettim.

Kendimi sallayarak, aniden jelatinimsi bacaklarla arabadan iniyorum. Sanki okula dönüş gecesinde velilere hitap etmeye hazırlanıyormuşum gibi, ellerimi belimde birleştirip omurgamı dikleştirdim. "Myles, bu kesinlikle gerekli değil-"

Büyük bir el kalçama yerleşerek konuşmamı kesiyor. Beni elbisemden kavuruyor.

Alçak bir sesle, "Gel buraya," diyerek beni öne çekti. "Giydiğin şeyi beğendim."

"Ah." Sağ kalçam iç uyluğuyla buluştu ve sıcak bir ürperti beni sardı, karnımdan geçerek ayak parmaklarıma kadar bir yol açtı. "Ben... şey. Teşekkürler fakat-"

"Bunlar tatil kıyafeti değil, değil mi? Onlar normal yaşam kıyafetleri." "Doğru."

Boynuma bakmak için eğildi, o kadar yakın ki terinin tuzunu dilimde hissedebiliyorum. Karşılık olarak göğüs uçlarım gerildi. Hızlıca. Acı verici. Ve böylece, "O küçük inciler yakaya dikilmiş mi?" o gırtlaksı ses tonuyla, neredeyse o çok geniş, çok kaslı kalçama tırmanıp McDonald's otoparkını rezil edeceğim.

"Ben evet. Sanırım öyleler."

"Mmm." Elbisemin kumaşına yumruk attı ve göğüslerim onun göğsünden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar nazikçe çekiştirdi. "Seni bu yıl boyunca olduğu gibi resmi ve düzgün elbiseler içinde beklemeli miyim?"

soruyu anlamadım

Anızlarının tanelerini saymakla meşgulüm. Kulakları bile çekici. Neden onun farkına varmak için hiç zaman ayırmadım?*kulaklar*önce? Büyük omuzlarından bana doğru yayılan sıcaklık, göğüs kaslarının kabarıklığının izini sürmem veya uzun saçlarını geriye doğru taramam gibi akıllıca olmayan bir şey yapmadan önce parmaklarımı avuçlarımda içinde kıvırmamı gerekli kılıyor.

"Düşündüğün hiçbir şekilde yüzüne yansımıyor, Taylor," dedi huysuzca.

"Güzel," diye hızlı bir şekilde cevap veriyorum. Bu sözler gerçekten nüfuz edene kadar. "Yani... ne?"

Elbisemi kavrayarak beni kendine çekti ve ağzını kulağıma dayadı. "Güzelsin tatlım. Çok güzelsin.

"Tamam aşkım." Titriyorum, sıcak nem göz kapaklarımın arkasında tutuyor. Ama beni takip etmeye devam edemezsin, Myles.

"Taylor?" Uzun, sert bir öpücükle ağzımı yakaladı. "Seni takip etmeye devam edeceğim."

"Ah." Kusursuz, türünün tek örneği ağzına bakıp ondan nasıl biraz daha aksiyon çıkarabileceğimi merak ediyorum. Tabii ki hiçbir taahhütte bulunmadan. Bütün bu durum gülünç. "Pekala, sanırım bunu Connecticut'ta tartışabiliriz ve sen de oradan gidebilirsin."

"Ne istersen tartışabiliriz. Ama ben gitmiyorum."

O bu kadar inatçıyken ben nasıl hâlâ kucağına çıkmak isteyebilirim? "Her zaman bu kadar inatçı mıydın?"

"Evet. Sadece doğru şeyler hakkında değil.

"Bu ne anlama gelir?" diye mırıldanıyorum, kalbim çarpıyor. *Titremeyi bırak.*

Lütfen.

"Bu, başıma gelen en iyi şeyi uzaklaştırırken daha az inatçı olmam gerektiği anlamına geliyor." Sesi samimiyet ve pişmanlıkla yankılanıyor.

"Ve onu kilitleme konusunda daha inatçı."

"Ben kilitlenecek bir mal değilim."

"*BEN*am. Ben senin malınım. Dudakları çene hattımı sıyrıyor. "İçte ve dışta." "Huhhh," diye inliyorum, utanç verici bir şekilde, elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen daha da yaklaşıyorum.

Göğüslerim onun sert göğsüne yaslandığında ikinci bir aşağılayıcı ses daha yakalamak için dudağımı ısırdım. "Bütün bunları takdir ediyorum. Sen... bir şeyler söylüyorsun. Güzel şeyler." Aman Tanrım. Tutarlı konuşun. Sen bir öğretmensin. "Ben

sadece bu ilişkiye çok hızlı atlamandan ve yolda bu kadar aceleci davrandığın için pişman olacağından endişelendim.

Ani sırtışına tutuldum. "Sen buna bir ilişki dedin." "O kısma odaklanma."

"Ona odaklandım, Taylor." Gülümsemesi ciddi bir ifadeye dönüşüyor. "Çoğu insanın birlikte bir yılda deneyimlediğinden daha fazlasını beş günde yaşadık. Birbirimizin güçlü ve zayıf yanlarını, korkularını ve hayallerini tanıdık. Hızlı. Ve ben senin her bir parçana çekiliyorum. Seni Taylor yapan her şey. Tanrı'nın lütfuyla, sen de beni kendine çekiyorsun, yoksa şu anda bir McDonald's otoparkında kucağımda olmazdın. Güzel aileye el sallattım."

Yüzümü buruşturarak döndüğümde, beş kişilik bir Happy Meal ailesinin otoparkta steysin vagonlarına koştuğunu görüyorum. Anne en küçük çocuğunun gözlerini kapatıyor ve bana başını sallıyor. Bir zaman ve yer var millet, diye seslendi.

"Üzgünüm!" Myles kıkırdarken elbisemdeki yeni kırısklıkları düzelterek Myles ile arama birkaç santim boşluk koydum. "Dediğim gibi..."*oldu*Bir şey mi söylüyorum?

Myles'ın ağzı hâlâ seğiriyordu, gözlerinde o kadar şefkat vardı ki, bir dudağının daha titrediğini hissediyorum. "Geliyorum Taylor. Senin yerine." Bir çift parmağını saçlarının arasından geçiriyor. "Belki şu anda bir ilişki sana çılgınca geliyor. Belki de bunun olduğuna inanmak için beni orada görmem gerekir.*biz*olay."

"Seni mutfağımda görürsem... Bunun işe yarayacağına daha çok inanacağımı düşünüyorsun."

"Bu bir başlangıç."

"Belki de beni yatağa atmaya çalışıyorsundur."

Mizah olmadan gülüyor. "Yatakta sana o kadar çok ihtiyacım var ki, bu sabah zar zor fermuarımı çekebildim."

"Vay." Jude yanımda durup buzlu kahvemi ben ona ulaşana kadar sallıyor. "Gerçekten bu sürecin samimi bir parçasıymışım gibi geliyor. Yine de boyun eğmeye hazır.

Yüzüm alev alev, boşta kalan elimle sürücünün yan kapı kolunu arıyorum. "Sanırım o zaman Connecticut'ta görüşürüz."

Kesinlikle yapacaksın, dedi Myles, miğferini geri takarken.

Jude kahvesini sallıyor. "Lütfen önce beni bırak."

t zaten çalışıyor.

Myles'ın misafir yerlerinden birinde parkını izliyorum.

karmaşık, aramızdaki her şeyi gerçek hissettiriyor. O burada. O benim hayal gücümün bir ürünü değil. Elbette, Myles'ın gittiği her yerde olduğu gibi, etrafındaki her şeyi gölgede bırakıyor. Partideki insanlar. Karşılaştırıldığında arabalar bile küçücük görünüyor. Ama benden başka hiçbir şeyi fark etmiyor gibiydi. Bana doğru gelen araziye geçiyor, spor çantası öküz benzeri bir omzuna atılmış, kararlılığı vücudunun her hattını sertleştiriyor - ve ben şimdiden pes ettiğimi hissedebiliyorum. biz bile değiliziçerihenüz.

"Yani..." Bavulumu bagajdan çıkarmaya başladım ama benim için o yaptı. Tek parmakla. Bunun beni etkilemesi mi gerekiyordu? Çünkü öyle. "Teşekkür ederim. O yüzden..." Arabamın anahtarlarını konuk salonuna doğru salladım. "Orası senin park edeceğin yer."

"İstemek."

"HI-hı." Önünden geçip kapıyı açtım ve bir kat merdiven çıkarak daireme çıktım. Ve kışıma vahşice baktığı için anahtarlarımı yalnızca iki kez düşürdüm. Ayrıca bu devasa ödül avcısının on üç numara çelik burunlu botlarıyla boho şık yaşam alanıma girip birbirimize hiç benzemediğimizi hatırladığı anı geciktirmek için onları da bırakıyorum. Ve yapraklar. Göçebe, taahhütsüz hayatına geri dön.

"Kapıyı açmak için yardıma ihtiyacın var mı, Taylor?" "Hayır, anladım."

"Ellerin titriyor."

"Üşüyorum."

Temmuz ve seksen derece olduğunu belirtmemek nezaketinde. Sonunda kapıyı açıyorum ve beni takip ederek içeri giriyor, böylece kapıyı arkasından kapatabiliyorum. Herhangi bir lambayı yakmama gerek kalmayacak kadar güneş ışığı var, bu yüzden hava akışını sağlamak yerine termostatla uğraşıyorum. Taylor.

"Evet?"

"Bana bak." İsteddiğini yapıyorum, bavulumu ve ardından spor çantasını yerleştirmesini izliyorum. Yavaşça. "Kapının içindeki benim."

Aptal kalbim boğazıma kadar geliyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Çizmelerini çıkarıyor. Yanıma gelip elimi tuttu ve beni mutfığa götürdü. "Buzdolabındaki benim." Parmaklarını cihaza vurdu ve bana sıırıttı. "Sık sık burada olacağım." Gülüşüm soluk. Eğildi, yüzümü yakından inceledi ve ağızından çıkan sesi iyice öptü. "Senin için yemek yapacağım."

"Ne zaman buradasın?"

"Ne demek istiyorsun?" sabırla bana dönerek sordu. neredeyse onun gibiistiyorsoru sormam için

"Yani... sık sık yolda olursun," dedim dudaklarımı ıslatarak. "İş yapmak. Bazen haftalar sürdüğünü söylemedin mi? Bu nedenle, nadiren yemek pişirirsiniz.vardırBurada."

Boğazında mırıldanıyor. "Senin değinmek istediğin noktayı anlıyorum. Sanırım ödül avı bitti." Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Pardon, ne?"

"Sanırım ödül avını bitirdim," dedi saçımı geriye atarak. Senden ayrı haftalar geçiremem Taylor. Olamaz. Burada olmak istiyorum. Seninle."

"Ancak..."

"Ama ne? Hiç düşünmeden ve hazırlık yapmadan bu işe atladığımı mı düşünüyorsun? Kolunu başımın üzerine dayadı, boştaki eli saçımın uçlarıyla oynuyor. Ağabeyimle birlikte açmayı planladığımız özel soruşturma firmasını hatırlıyor musun? Geceyi detaylar üzerinde çalışarak geçirdik. Boston ucunu koşacak. Bir ofis yeri bulup buradan çalışacağım. Bu şekilde daha geniş bir ağ oluşturacağız. Harekete geçmesi gereken birkaç emekli dedektifle anlaştı bile."

Vücudumun her santimi uğulduyor. Her yerden tüyler diken diken oluyor. Zar zor nefes alabiliyorum. "Sen... yani sen aslında..."

"Buraya taşınıyorum." Başını eğiyor. "Bunun açık olduğunu sanıyordum." "Pek çok ayrıntıyı atlamışsın," diye idare ediyorum.

"Onlara yaklaşacağımızı düşündüm." İki eli de kalçalarımın düştü ve gırtlığından bir ses çıkarırken onları kabaca sıktı. "Bana yerinin geri kalanını göster."

"Bir. Onda?"

Dudakları seğiriyor. "Banyoya ne dersin?"

"Tamam aşkım." Myles ile buzdolabının arasından dışarı kaydım, titreyen bacaklarım üzerinde koridordan banyoya doğru ilerledim ve ışığı yaktım. İçeri girmesi için işaret ettim ve içeri girdi - ama beni de beraberinde çekti. Beni lavaboda, ecza dolabı aynasına bakacak şekilde konumlandırıyor.

Saçlarıma, "Banyondaki benim," dedi parmak uçları çıplak kollarımda aşağı yukarı gezinirken. "Sabahları burada dişlerimizi fırçalarken bizi görüyor musun?"

Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum. Sanki evet diye bağırarak istemiyormuşum gibi.

Sanki kendimi onun kollarına atıp bir daha bırakmama gibi bir milisaniyem bile yokmuş gibi.

Hemen cevap vermeyince biraz arkasına yaslandı ve gömleğini çıkardı. "Şimdi nasıl? Çıplak uyuduğum için bu daha doğru."

Beyin erimesi. "Siz yapıyorsunuz?"

"Sen de yapacaksın, Taylor." Arkamdan eğildi ve sifonla yukarı çıktı, kucağı popomun üzerindeydi, o sert kısmı yanaklarımı elbisemin kumaşından ayırıyordu. İkimiz de inliyoruz, iki çift el lavabonun kenarını tutuyor. "Eğer bir yatağı paylaşacaksak -ve eğer derken, ne zaman- bıyık yanıkları ve üst çarşaftan başka bir şey giyemeyecek kadar yıpranmış olacaksın." Beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırdı, sıcak nefesi boynuma üfledi. "Şimdi beni burada nasıl hayal ediyorsun tatlım? Gerçek gibi görünmeye mi başladın?"

"Başlamak. Evet."

Aynada yüzünü izliyorum ve rahatlamanın parıltısına tanık oluyorum. Sanki park yerinden beri tutuyormuş gibi nefesi titriyor. "Tanrıya şükür. Bu bir şey. Onunla yüzleşmem için beni döndürüyor. "Bunun hızlı ilerlediğini biliyorum, Taylor. Yakında bir daire tutacağım, bu yüzden seni korkutmayacağım. Çok mu güçlüyüm? Beni gece dışarı atıyorsun. Ama burada olmamı istediğin kadar burada olacağım. Ve sonra bir gün senin püsküllü kırlentlerini benim işlevsel erkek bokumla birleştireceğiz ve tek bir yerde olacağız. Bizim yer. Hazır olduğunuzda.

Bir daire kiralamasına asla izin vermem ama bunu ona söyleme şansım yok. Çünkü ağız ağızımdaydı ve beni banyodan çıkarıp koridorun geri kalanına ve yatak odama doğru yürütüyor, adım adım beni eşleştiriyordu. Myles üstteyken yatağa düşmeden önce öpücüğü kesti ve başını kaldırıp odaya baktı. Derin bir nefes almak. Odanın, sonra boynumun. "Elmalar."

Eğilip burnumu boğazına sürtüyorum. "Ter."

Derin kahkahası beni ürpertiyor. "Bunun üzerinde çalışsan iyi olur." "HAYIR." Elbisemi kafamdan sıyrmasına izin verdim. "Beğendim."

Sutyenimin ön kopçasını çözdü, inleyerek açtı ve göğüslerimi ellerinin arasında yoğurdu, başı onlara dokunmak için can atıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Beğenmelisin. Sürekli terlememin sebebi sensin."

"Kim ben mi?"

"Evet sen," diyor huysuzca. Meme uçlarımı parmaklarken duraklama. "Yatak odandaki benim, Taylor. Beni burada görebiliyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bu adama karşı hissettiklerimle sarsılarak. Bir hafta önce hayatımda olmaması nasıl mümkün olabilir? Artık kendimi bunun gerçek olduğuna inandırdığıma göre, yoğun bir duygu hücum edip bir sonraki nefesimi boğuyor. "Seni burada görebiliyorum."

Gözleri kısa bir süre kapanıyor, göğüs çöküyor ve dramatik bir şekilde yükseliyor. "İyi."

Bir anda sırtım şilteye dayadı ve sert, ağır vücudu benimkinin üzerine indi, o külotumu uyluğumun ortasına kadar çalıştırırken, onları dizlerimin üzerinden aşağı doğru iterken, ben de ayak parmağımı kemere takıp tamamen çıkardım. Kot pantolonunun fermuarını açmak için ellerimiz çarpıştı, benim göbeğim onun için zonkluyordu. Ona ihtiyacım var. Bu kadar uzun süre onsuz kaldığım için ağlıyordum. "Islak mı bebeğim?" diye sordu akıl karıştıran öpücüklerin arasında, sonunda sertliği, sonunda bekleyen avucumun içine fışkırdı.

Orta vuruşuna transfer oluyor.

"Evet," nefesim kesildi - ve güçlü bir itişle içime girdi, adını haykırışım puslu yatak odasında çınlarken, yatak başlığı duvardan sert bir şekilde çatırdarken, adımları boynuma doğru haykırdı. "Myles"

İtmesi için can atıyorum. Bana hakim olmak için. Bana sadece onun ilham verdiği bu gerilimden bir mola vermek için. Ama çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı, bunun yerine yüzünde çıplak bir aşk vardı. Şahit olmam için orada. Geri durmak yok. Bu senin vücudundaki benim, Taylor. Kalçaları geriye doğru geriliyor ve öne doğru sallanıyor, derin, eskisinden daha derin. "Beni burada hissediyor musun?" diye sordu, dizlerimi yastığa doğru bastırarak.

"EvetNefesim kesildi.

Ve savunmasız olduğu için, beni inandırmak için çok fazla zeminden vazgeçtiği için, alnını benimkine doğru çektim ve en büyük adımı - duygusal olanı - yarı yolda onunla buluşturdum. "Bu sensin

kalbimde," dedim, sesim düzensizdi. Onu yumuşakça öpmek. Bir kere iki kere. "Kendini orada hissediyor musun?"

"Evet," dedi, gözleri şüpheli bir şekilde nemliydi. Beni orada tut. Elbette?"

"Seni oradan çıkarmak yok. istemiyorum."

Gözle görülür bir şekilde yenilmiş olarak, birlikte oluşturduğumuz o sert, pompalayan ritimle, uzuvlarımızı birbirine dolayarak, inlemelerimizi tavana sunarak, bedenimi yatakta bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor. "Sen de sonsuza dek benim içimdesin, Taylor," dedi boynuma, haz üzerimdeki pençesini sıkılaştırmadan hemen önce. "Seni gördüğüm ilk saniyeden son saniyeye kadar bana verildi. Benimle kal. Kanıtlamamı izle."

SON SÖZ

Myles

İki yıl sonra

B *nefes al. nefes ver.*
Diyaframı genişletin.

Kız arkadaşım dairemizin zemininde yoga yaparken hayatımın saatlerini kıkırdayarak geçirdim ve görünüşe göre birkaç gevşeme tekniğini öğrendim. Öyleyse neden hiçbiri sakın kalmama yardım etmiyor? Çok gerginim, midem kaburgalarım yapışmış durumda.

Boynuma dolanan kravatu çekiştirerek girişte volta atıyorum. Belki de kravattakmamalıydım. Bu lanet şeyleri asla giymem. Bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Yank'ın ortasında, duvardaki resim kolajının önünde duruyorum. Boston'daki bir şehir evinin birinci kattaki geniş dairesi olan evimizin ön kapısından her geçişimde durup ona bakıyorum. Son iki yılda birlikte yaptığımız her şeyde.

Sağ üst köşede, Jude'un Cape Cod'daki ilk haftasında çektiği bir fotoğraf var, ikimiz de kahvaltılık burrito yerken aşk hastası bir şekilde birbirimize bakarken yakalandığımızın farkında değiliz. Biraz daha aşağıda, ailemle bir Celtics maçındayız ve Taylor, kelimenin tam anlamıyla bir bira içtikten sonra hakeme laf atıyor. Bir. Bu benim en sevdiğim resim. Ya da belki benim favorim, onun bagajını Connecticut'ta toplayıp Boston'a taşınmaya hazırlandığımız yer. Taylor şampanya şişesini tamponuna çarpmaya çalışıyordu ama şişe kırılmadı ve ben onun ağzı açık eğlencesini yakaladım.

Aman*Tanrı*, Kız arkadaşımı seviyorum.

Kırbaçlandım ve bunu biliyorum. Her saniyesi saf cennet.

Hayatı Taylor'suz hayal etmek beni korkutuyor. Belki de bu yüzden hep kolajda duruyorum. İlişkimizin tamamen gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için. Özel soruşturma firmasının Boston'da tam zamanlı olarak bana ihtiyacı olduğunda, burada öğretmenlik yapmak için başvurmayı ve benimle taşınmayı kabul etti. Bugün - ve onun silah zoruyla tutulması - Taylor'dan Boston'a taşınmasını istemek, hayatımda yaşadığım en gergin olaydı. Ya hayır derse? Ya hayatımın sonuna kadar onun erkeği olacağımı kanıtlamak için yeterince şey yapmasaydım?

O öğleden sonrayı hâlâ hatırlıyorum. Dizüstü bilgisayarımın bizim için satın almak istediğim daireyi ona gösteriyordum; Birinin ilgisini çekeceğini umarak ona birkaç özel ilkokulun broşürlerini gösterdim. Taşınmaya hayır dese, soru sorulmadan Connecticut'ta kalırdım ama neyse ki bu olmadı. Ailem ona aşık olduğu kadar o da benim aileme aşık olmuş ve daha yakın olmak istemişti.*Bence Jude'un biraz boş alana ihtiyacı var zaten.*dedi.*Benimle olduğun sürece bir maceraya hazırım.*

Başka bir yerde olacaktım gibi mi?

Mutluluk, bu kadının bana hissettirdiklerini örtmeye bile başlamıyor. Müteşekkirim. Dürüst olmak gerekirse, dehşet içindeyim. Sonunda öyle bir gelecek görebiliyorum ki

geçmiş tarafından gölgelenmez. Ve onsuz bir gün bile geçirmiyorum. Bu da beni cebimdeki kutuya götürüyor. İçinde nişan yüzüğü. İki yıl önce aynı eve taşındığımızda acelem vardı. Taylor'a hayalini kurduğu her şeyi hemen vermek istedim. Bir yüzük. Çocuklar. İronik bir şekilde, Taylor bizi yavaşlatan kişi oldu. *Önce zaman geçirmek istediğim biriyle tanıştım. Zamanımızı alalım.*

Google'da arama yaparken telefonumda "prenses kesimi nedir" dedi.

Tanrıya şükür tetiği çekmedim çünkü o daha çok yastık kesimli bir tip. Ve nişan yüzüğü stillerini ezbere biliyor olmam, bu kadın için ne kadar deli olduğum konusunda biraz ışık tutabilir. Evet mi diyecek?

Evet diyecek, değil mi?

Anahtarın kilide sokulma sesiyle neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Diğer tarafta bekleyen herkesi susturmak için oturma odasının duvarına bir yumruk indirdim. Daireye girdiğinde Taylor'ın topuklarının hafifçe vurması dışında sessizlik birdenbire bozulur.

Tanrım! Ona bakmak. Kelimelerin ötesinde güzel.

Neden bugün açık pembe elbiseyi giymek zorundaydı? O şeyi giydiğinde asla düzgün düşünemiyorum.

"Evdesin?" Bana doğru gülümseyerek paltosunu duvardaki kancaya fırlattı. "Bütün gün toplantıların olduğunu sanıyordum. Bu yüzden mi takım elbise giyiyorsun?"

Giriş yolunu geçmeye başladı ama hemen durup ön tarafında yeşil lekeler olduğunu şimdi gördüğüm elbisesini işaret etti.

"Sanat dersi biraz canlandı. Sana sarılamam yoksa takım elbisene boya bulaşırım."

"Umursamıyorum." diye patladım - kırbaçladım. Kardeşimin göz devirmesini buradan duyabiliyorum.

"HAYIR! Kuru temizlemeye vermen gerekecek. Ayrıca..." Bana uzun ve sakince bir kez daha izin verdi ve kanımın çok büyük bir kısmını güneye gönderdi. "Bir süre açık bırakmalısın. Beni sorguya çeker gibi yaptığın zamanı hatırlıyor musun? Takım elbise onu gerçekten inandırıcı kılabilir."

"Taylor," sözünü kesmek için acele ettim, oturma odası duvarının diğer tarafından boğuk bir homurtu duyduğumdan oldukça eminim. "Neden sen üstünü değiştirmiyorsun, ben de —"

"Ah, benim daha iyi bir fikrim var." Aynı anda hem sevinip hem dehşet duyarak, geri uzanıp pembe elbisenin fermuarını açtı ve elbisenin yere düşmesine ve ayak bileklerinin etrafında birikmesine izin verdi. "Sorun çözüldü." Baştan çıkarıcı bir hareketle elbiseden çıkıyor, parmak uçlarını göğüslerinin üzerinde gezdiriyor. *Tanrı aşkına.* Dilim ağzımda işe yaramaz hale geliyor. "Artık sana istediğim kadar sarılabiliyim..."

Evet, o bana doğru yürürken kollarımı açmaktan alıkoymamın hiçbir yolu yoktu. Asla yol almayacak, köklü bir dürtü. *Taylor geliyor. Kollarını aç. Onu olabildiğince yakınına getir ve orada tut.*

Yine de, evlenme teklifime tanık olmak için oturma odasında bekleyen yedi kişinin çok acil bir meselesi var. Kahretsin, bunu en sevdiğimiz parkta yürüyüş yaparken yapmak istedim ama erkek kardeşim, arkadaşlarının ve ailesinin yanında olmasını isteyeceğine beni ikna etti. Fotoğraf isteyeceğini. Şimdi o bir sutyen ve külot giyiyor ve ben yarı yoldayım. Kevin'i en son dinlediğimde.

Dinle tatlım. Burada bir şeyler oluyor."

"Biliyorum." Gülerek karnını aletime sürüyor. "Hissediyorum."

"Tamam, *variki* Burada bir şeyler oluyor."

Kravatımı yumruğuna doluyor, beni öpmek için aşağı çekiyor ve ben de ona veriyorum çünkü bunu geri çevirecek gücüm yok. Ağzı çok yumuşakken ve azgın, oyuncu ve mükemmelken değil. Bu tekliften önce onu kırk beş dakika kadar yukarı çıkarmak uygunsuz olur mu yoksa—?

Evet, aklımdan bile geçirme.

İrade gücümün her zerresini kullanarak öpücüğü bozuyorum. Şaşkınlıkla beni izlerken ceketimi çıkarıp ona sardım...

Tam da erkek kardeşimin oturma odasından çıkıp ağzına bir karides atacağı sırada. "Hadi. Şovu yola çıkaralım.

Taylor çığlık atıyor ve göğsüme saklanıyor.

Abim yerdeki elbiseyi fark edip kahkahayı bastı. "Balayı geliyorsonrasındateklif, siz ikiniz."

"Ne oluyor?" Taylor nefesini tuttu, kapsama alanı için bana tırmanmak dışında her şey. Onu elimden geldiğince engelliyorum ama duvardaki aynalar konusunda bir şey yapamıyorum. Ya da bacaklarının çok güzel ve dikkat çekici olması yasa dışı olmalı. "Neden... Yalnız olduğumuzu sanıyordum..."

Annem ve babam girişe doluşarak dışarı çıktılar. Jude'la birlikte. Ve Kevin'in kocası. Bay ve Bayan Bassey'in partiye katılması biraz zaman alıyor ama tabii ki katılıyorlar ve diğer herkes gibi aynı sonuca varıyorlar. Oturma odasında bekleyen yedi kişiyle kapışmak üzereydik. Ve olmadığımızdan pek emin değilim. Lanet olsun o pembe elbiseye.

"Bu evet dediği anlamına mı geliyor?" Taylor'ın babası gözlüklerinin ardından bize bakarak soruyor.

Bayan Bassey, sanki çok sevdikleri sanat enstalasyonlarından birini tartışıyorlarmış gibi, "Kesinlikle hayır gibi görünmüyor," diye yanıt veriyor.

Babam sırtıma vuruyor. "Tebrikler oğlum."

Bu olmuyor. Bu teklifin ters gittiğiyle ilgili kabuslar gördüm, ama en çılgın rüyalarımda bile, bunun bu boyutlarda bir boktan gösteriye dönüşebileceğini asla düşünmedim.

"Ona henüz sormadım," diye homurdandım omzumun üzerinden. "Herkes sessiz olup bunu kurtarmaya çalışmama izin verebilir mi?"

Durum daha kötüye gitmeden, o benimle evlenmeye hayır demeden ve ben de kendimi trafiğe atmak zorunda kalmadan önce, biraz arkama yaslanıp Taylor'ı ceketin içine daha sıkı sardım ve boynundan sonuna kadar örttüğünden emin oldum.

uyluğun ortası. Sonra yüzük kutusunu çıkardım ve tek dizimin üzerine çöktüm, nabzım tüm odada yankılanıyor gibiydi.

Dökülmemiş yaşlarla dolu gözleri bana bakıyor ve sulu bir kahkaha atıyor.

Evet diyecek.

O tek neşe sesiyle, her şeyin yoluna gireceğini biliyor ve ben de biliyorum.

Sonsuza dek birbirimize kavuşuruz.

Ama yine de son iki yılda aşkımı yeterince sık ilan etmemiş olmam ihtimaline karşı, söylemem gerekenleri duyacak. Spoiler uyarısı: Yaptım. Ve asla durmayacağım.

"Taylor Bassey. Bir gecede hayatımdaki en önemli kişi oldun. Seni bulduğumda nabzım yoktu ve şimdi hiç yavaşlamıyor. Çünkü sen varsın. Çünkü bir şekilde benimsin. Bana eskiden kim olduğumu hatırlatmakla kalmadın, ikinci kez daha iyi olabileceğime inanmamı sağladın. Ama sadece sen yanımdayken daha iyiyim. Seni karım olarak istiyorum." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizlemek için duraklamam gerekiyor. "Lütfen benim karım olur musun?"

"Evet," diyor bir saniye bile tereddüt etmeden. Sanki beklemeye dayanamayacağımı biliyormuş gibi. "Elbette senin karın olacağım. Seni seviyorum."

Tanrım, ben de seni seviyorum Taylor. İçimden mutluluk, rahatlama ve sevgi dolup taşıyor, sadece ben ayakta durduğumda ve o olması gerektiği yerde, kollarımdayken daha da yoğunlaşıyor.

Ama tabii ki ceket düştü. Ve kolaja ekleyeceğimiz yeni bir fotoğrafımız var.

Önümüzdeki altmış yıl boyunca eklemeye devam ediyoruz. Tüm duvarı kaplayana ve oturma odasına dökülene kadar. Bir sevinç perdesi.

O SON

YAZAR HAKKINDA

1 Numaralı New York Times En Çok Satan yazarı Tessa Bailey, kendi sorunu dışındaki tüm sorunları çözebilir, bu yüzden bu çabalarını inatçı, kurgusal mavi yakalı erkeklere ve sadık, sevimli kadın kahramanlara odaklıyor. Long Island'da güneşten ve sosyal etkileşimlerden kaçınarak yaşıyor, sonra neden kimsenin aramadığını merak ediyor. Entertainment Weekly tarafından "Ayıplı konuşmaların Michelangelo'su" olarak adlandırılan Tessa, baharat, ruh, baygınlık ve sonsuza dek mutlu olma garantisiyle yazıyor. Onu TikTok'ta @authortessabailey adresinde yakalayın veya kitapların tam listesi için tessabailey.com'a göz atın.